

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း
ghost record

BURMESE
CLASSIC
.com

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

စေတနာတမန်များနှင့်
သမိုင်း

စေတနိတမန်များနှင့်

သွေ့ခြောက်နေသောအတောင်မည်းမည်း
 ခြေသည်များကျိုးကြေ
 အပြိုင်းပြိုင်း
 ကောင်းကင်အနီနောက်ခံ
 ကြောက်မက်ဖွယ်အပြုံးမဲ့မျက်ဝန်းစူးရှ
 အဲသမှာ
 တစ်ထစ်ချင်း
 တစ်ရစ်ချင်း
 စက်ဆုပ်ခြင်းကိုပုံဖော်နေပုံ။

ဩဇာ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

သမ္မောဟ
ခိုင်စိုးလင်း

သမ္မာဟ

အချိန်ကား ဟောင်းရွက်ကြွေပြီး၍ အရိပ်အာဝါသနှင့် စိမ်းစိုမှုကင်းစင်နေသော သစ်ပင်တို့မှာ ပုရစ်နုတို့ အလျှိုလျှိုအရဲရဲ ပေါ်ထွက်နေသော အခါသမယ။ စုသည် ဝရံတာတွင်ချထားသော ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်ကာ ဝရံတာဘောင်ပေါ် ကိုယ်တစ်ပိုင်းတင်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးရိပ်နှင့်လွတ်သော အာကာကို မျက်နှာမူပြီး တရိပ်ရိပ်တက်လာသော မကန်းရိပ်တိမ်ပြေးတို့ကို အငမ်းမရအသွင်ဖြင့် ရှုမဝဖြစ်နေလေသည်။ တိမ်တို့သည် ဂေါယာ ဒက္ခိဏထောင့်မှ အဆက်မပြတ်နှင့် အသွက်နှင့်လျက်တိုက်နေသော လေရှူးတို့ကြောင့် အသွင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရုတ်ချည်း ပြောင်းနေ၏။ အရောင်ဖျော့မလိုနှင့် မှိုင်းအုံမည်းမှောင်လာသည်ရှိသလို အိတွဲပြိုကျမည့်အသွင်ဆောင်နေရာမှ ပါးလွှာမှုန်ဝါးသွားသည်လည်း ရှိသည်။ စုကြည့်နေစဉ်မှာပင် အေးစက်ကြည်သန့်မှုက စုမျက်နှာကို ထိတွေ့လိုက်သည်။ စုသည် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ခုန်ပေါက်ပြေးဆင်းသွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း မိုးရေချိုးမယ် မိုးရေချိုးမယ်ဟု အော်ဟစ်နေသည်။

မှတ်သုန်၏ အစဖြစ်သော နွေနှောင်းမိုးသည် မွဲရော်ခြောက်သယောင်းနေသော သစ်ပင်တို့ကို ညိုမြစိမ်းစိုစေပြီး တနွေလုံး ပူချစ်ခဲ့သော မြေဆီမြေပြင်မှာ အေးမြသော မိုးရေနှင့် ထိတွေ့သောအခါ မီးဖိုပေါ်မှ အိုးကို ရေလောင်းထည့်သည်သို့ ရဲ့ခနဲ အသံပြုရာသည်။ သို့သော် မြေဆီတို့ကိုမိုးရေထိပြီး ထွက်ပေါ်လာသောရနံ့သည် အိုးကင်းပူမှထွက်သောညှော်နံ့နှင့် အကွာကြီးကွာခြားလေသည်။ စုသည် မြေသင်းနံ့ကို တရိုက်မက်မက်နှင့် တဝကြီးရှူသွင်းသည်။ ဖိနပ်မစီးထားသော စုခြေထောက်လေးများပေါ်မှာ သဲစိုစိုတို့ တဖျင်းဖျင်းစဉ်သည်ကို ကျေနပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြစိုစွတ်နေသည်ကိုလည်း မွေ့လျော်လျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် စုသည် ခြံဘေးလမ်းကြားမှာ အရိပ်တစ်ခု ရွေ့လာသည်ကို သတိထားမိသွားသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိုးကချက်ချင်း သည်းလာသော် စုတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ တဖြန်းဖြန်းထသွားရတော့သည်။ စုသည် မိုးရေကြောင့် ပိုမိုဝေဝါးသွားသော အရိပ်ကို မဝံ့ရဲသည့်ကြားမှ စူးစိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ အရိပ်သည် အရိပ်မဟုတ်တော့။ အရိပ်သည် အရာထင်ခဲ့လေပြီ။ သခင်လေး...။ သခင်လေး မင်းသူရိန်...။ စုနှုတ်ဖျားမှ အလိုအလျောက်ရေရွတ်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။

စုသည် သခင်လေးဆီ လှမ်းသွားမိသည်လား သို့မဟုတ် သခင်လေးက စုအနီးနားသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်လား မသိလိုက်ဘဲ သခင်လေးထံပါးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ စုစိတ်ထဲမှာ သခင်လေး၏ မျက်နှာတော်ကို အနီးကပ်မမော်ဖူးရဟု တစုံတယောက်က သတိပေးနေသည်သို့ ထင်မှတ်လျက်ရှိသည်။ တပြိုင်နက်တည်းမှာ သခင်လေးမျက်နှာတော်ကို ဖူးတွေ့လိုစိတ်ကလည်း အာသာငမ်းငမ်း။ သခင်လေး၏ ဖောင်းအိတင်းပြည့် ခိုင်ခန့်သော ခြေဖမိုးတော်အစုံအား တွေ့မြင်နေရသည်ကိုလည်း မချင့်မရဲ။ အမွန်သည် ပြီးမာန်ဖွဲ့သကဲ့သို့ ပုလဲသွေး တို့ကို သဲသဲမဲမဲ စက္ကန့်မလပ် သွန်းဖြိုးလျက်ရှိသော်လည်း သခင်လေးကိုကား ရွဲစိုစေခြင်း အလျှင်းမရှိ။

ချမ်းနေပြီလားကွယ်...။ စုသည် သောတပီတိအဟုန်ကြောင့် သတိလျော့ရဲကာ သခင်လေး အား မော့ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ သခင်လေး၏ အသားအရောင်သည် သော်တာကဲ့သို့ အဆင်းရှိ၏။ သခင်လေး၏ ရှည်လျားလှသော ဆံနွယ်ခွေမှာ မဟူရာရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ သခင်လေး၏ မျက်လုံးများသည် ညှို့ဓာတ်ပြင်းပြစွာ သို့သော် သိမ်မွေ့လှစွာ၊ အလှူတငြီးငြီး သို့သော် ငြိမ်အေးလှစွာ ရွမ်းလက်နေ၏။ စုသည် သခင်လေး၏ ထယ်ဝါခန့်ညားစွာ သို့သော်လည်း ချစ်စဖွယ်နူးညံ့စွာ လှပမှုအောက်မှာ တဒင်္ဂမိုင်သက်နေမိလေသည်။ ပြည့်စုံလွန်းသော အလှ။ သခင်လေးက စု၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ မိုးကြောင့် တုန်ခိုက်နေသော စု၏ တကိုယ်လုံးနွေးထွေးသွားသည်။ ထို့နောက် စုသည် ဝမ်းစိုင်အိအိနွေးနွေးနှင့် ထိတွေ့နေဘိအလား ဖောဋ္ဌဗွာရုံ၌ ကြည်မွေ့လျက် သခင်လေး ခေါ်ဆောင်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

ပစ္စန်ရှင်သည် ရုတ်တရက်အားလျော့လိုက်၏။ ထိုစဉ် ပတ္တလားသံက ညင်းပျောင်းညှိုးညံ့စွာ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ မင်းလွင်တွင် နေခြည်နွေးနွေးနှင့် သက်တန်ရောင်စဉ်ဖြာလေပြီ။ ငွေခြည်ငွေပန်းတို့က စိမ်းလဲ့အိစက်သော မြက်ခင်းပြင်မှာ ခိုတွဲစိုလက်နေသည်။ အသွေးစုံလှသော စုတစ်သက်တစ်ကိုယ် မတွေ့မြင်ဖူးသော ပန်းပေါင်းစုံသည် မြက်ခင်းစိမ်းတို့ ခြံရံလျက် သင်းယုံမွှေးမြနေလေ၏။ စုမှာ အတိတ်တို့ကင်းမဲ့လေပြီ။ အနာဂတ်ကိုလည်း တွေးဖို့ သတိမရ။ စုသည် သခင်လေး မင်းသူရိန်၏ လက်တော်ကို ကိုင်ဆွဲထားရသော ပစ္စုပ္ပန်၌သာ ရှင်သန်လိုတော့သည်။ သခင်လေး မင်းသူရိန်၏ ကိုယ်ငွေ့စေ့စေ့ရှိသော လေကိုသာ ရှုရှိုက်လိုတော့သည်။ စက္ခုပသာဒသည် သခင်လေး မင်းသူရိန်၏ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွင်သာ တည်မှီလေတော့သည်။ စုသည် ပန်းလျှံသလိုလို မေ့မျောသလိုလို ဖြစ်လာစဉ် သခင်လေးက စုအား ကမ္မလာခင်းမှာထိုင်စေသည်။ ပတ္တလားသံသည် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက် ရှိလေရာ စုသည် ခိုင်ပန်းစုံ မှုမာလာ ပင်သိင်္ဂါ သင်းယုံကြိုင်လှိုင်မွှေး လေပြေဆော်လာ မြိုင်လုံးသွေး သာရက မောင်မယ်ဖိုကျေး ရင့်ကြွေးငယ် ညံစာစာ သီတာမြောင် ရေတောင်ဖီလာ ဆီးကာသွယ်ဖြာဝန်း ဟု တေးသွားအတိုင်း ဆိုညည်းမိ၏။ ထိုအခါ သခင်လေးက စကြဝတေးမင်းအပေါင်းတို့ ဦးညွတ်စေမည့် နှုတ်ခမ်းတော်နှစ်လွှာဖြင့် စုကို ပြီးကြည့်လေသည်။ စုသည် မျက်တောင်ခတ်ဖို့ သတိမရ။ အသက်မှန်မှန်ရှုဖို့ သတိမရ။ ဆိုလက်စ တေးသီချင်းကား ရပ်သွားလေပြီ။

ဆက်ဆိုပါဦးကွယ်...။ သခင်လေးက တိုးသက်ကြည်လင်စွာ မိန့်ဆိုလိုက်သည်။ စုသည် သီချင်းစာသားတို့ကို မေ့လျော့ပြီဖြစ်ကြောင်း သခင်လေးကို လျှောက်တင်လိုသည်။ စုနှုတ်ခမ်းတို့ကား မိန်းမောမှုကြောင့် ခပ်ဟဟပွင့်အာနေသော်လည်း စကားသံတို့ကား ထွက်မလာချေ။ ကြားရဲ့လား စုလတ်ညို။ စုလတ်ညို...။ သခင်လေးသည် စုအား စုလတ်ညိုဟု ခေါ်လိုက်လေသလား။ စုလတ်ညိုဆိုသည်မှာ မည်သူနည်း။ စုဟာ မောင့်စုလတ်ညိုပါ။ သခင်လေးသည် စု၏ စိတ်ကိုပါ သိတော်မူနေလေပြီတကား။ သခင်လေးသည် အံ့ဩငေးမောနေသော စု၏ ပခုံးပေါ်သို့သွယ်ပျောင်းလှသော ရွှေလက်တော်အစုံဖြင့် ဆွဲကိုင်ကာ စုတစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ဖက်တော်မူလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ စုသည် မိမိကိုယ်ကို စုလတ်ညိုဟု သိရှိလိုက်လေသည်။ တပြိုင်နက်တည်းမှာ အတိတ်တို့ကိုလည်း သတိရလာတော့သည်။ စုသည် မင်းသူရိန်၏ စုလတ်ညို။ မောင့်စုလတ်ညို။

သခင်လေးသည် စုလတ်ညိုတို့ မိန်းမပျိုအားလုံး၏ မြတ်နိုးကြည်ညိုမှုသရဖူကို ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ဆွတ်ခူးခဲ့သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသည် နှင့်အမျှ မင်းဆွေမင်းမျိုးမှ ဆင်းသက်လာသော၊ ပြတ်သားသော်လည်း အပေးအကမ်း ရက်ရော သဒ္ဓါသော၊ တသီးတခြားနေတတ်သော်လည်း တစ်နယ်လုံးအား ကျေးဇူးပြုသော သခင်လေးတို့ မိသားစုကို စုတို့အားလုံး ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရသည်။ သခင်လေးသည်ကား ထိုမိသားစု၏ အချောလှဆုံး၊ အတည်ကြည်ဆုံး၊ အရက်ရောဆုံး၊ အပြတ်သားဆုံး သားထွေးဖြစ်ချေသည်။ မိန်းမပျိုတိုင်းသည် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် သခင်လေးအား စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်သခင်အဖြစ် မတင်စားဖူးသူ ရှိအံ့မထင်ချေ။ ထိုသခင်လေးသည်ကား စုလတ်ညိုအား ချစ်ကျွမ်းဝင်ပါသည်တဲ့။ စုလတ်ညိုသည် သခင်လေးက မေတ္တာရှိကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာသော အခါက ယနေ့လိုပင် မိုးနတ်မောင်က အပြိုးသည်းခဲ့သည်။ မိုးထဲလေထဲ မြင်းစီးထွက်ခဲ့သော စုလတ်ညိုနောက်ကို သခင်လေး လိုက်လာခဲ့သည်။ စုလတ်ညိုသည် ယနေ့လိုပင် တုန်ယင်မှင်သက်နေခဲ့သည်။ သခင်လေးအားလည်း ကြည်ညိုစိတ် နှစ်သက်မြတ်နိုးစိတ် ချစ်ခင်စုံမက်စိတ်တို့ အလျဉ်မသတ်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။ သခင်လေး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို တမေ့တမော လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ သခင်လေးနှင့် စုလတ်ညိုသည် ပန်းမာလာပေါသော တောစပ်တွင် ချစ်တင်းနှောခဲ့ကြသည်။ မိုးဒေဝါက တသည်းသည်း။ မောင်နှင့် စုလတ်ညိုသည်လည်း မေတ္တာမိုးပန်းတွေသွန်းဖြိုးမစဲ။

မှတ်မိပြီလား မောင့်သက်စု။ စုသည် ဘော်ငွေဖြာလဲ့သော သခင်လေး၏ မျက်နှာတော်အား ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ယောင်နေသော သခင်လေးနှင့် စုလတ်ညို၏ သဏ္ဍာန် များ။ မောင်နှင့်မောင့်သက်စု၏ ချစ်တင်းနှောဟန်များ။ သခင်လေး၏ချစ်မေတ္တာဗျူဟာတော်များ။ စုလတ်ညို၏ ပင့်သက်ရှိုက်သံများ။ ချိုလွင်သော မောင့်ရယ်သံများ။ မောင့်သက်စု၏ ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်လွန်းသော အပြိုးများ။ စုသည် တရိပ်ရိပ် မူးလာသည်။ သို့သော်လည်း သခင်လေး အပါးက မခွာလိုပေ။ စုလတ်ညိုသည် မောင့်ရင်ခွင်မှ ထွက်မသွားလိုပေ။ စုသည် မောင့်ပခုံးစွန်းမှာ မှီလိုက်သည်။ သခင်လေးသည် စုကိုယ်အား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်တော်မူထားလေသည်။ စု အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ စုက ဘယ်သူလဲ။ စုသည် အတွေးပေါင်းများစွာနှင့် သခင်လေး လက်တော်များကိုသာ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ ပတ္တလားသံက ကျယ်လာသည်။ မြူမှောင်ညိုတို့ကား အာကာတခွင် ပြိုတော့မည်သို့ အုပ်စိုးလာပြန်သည်။ စုသည် သိပ်သည်းလာသော တိမ်တောင်တို့အား စိုးကြောက်နေမိသည်။ ထိုစဉ် သခင်လေး၏ လက်တော်တို့သည် လျော့ရဲလာသည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာနှင့် ထက်အာကာမှာ ညိုသည်ထက်မည်း မည်းသည်ထက် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လာလေတော့သည်။ မှင်ခိုးရည်တို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း ကြွဆင်းကြလေပြီ။ စုတစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းကျဉ်တုန်ခိုက်နေ၏။ သခင်လေး၏ လက်တို့လွတ်ထွက်သွားသည်။ မောင်...။ စုလတ်ညိုက အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်လိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်းနက်နေ၏။ သို့သော် အမည်းသည် မဟူရာကျောက်မျက် သို့ တလက်လက်ပြောင်လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအနက်ပြောင်ကို စက္ကူဖြင့် မြင်ရသည်မဟုတ်။ စု၏ မနောကသာ သိရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ စုသည် အမှောင်ဟုပညတ်မရသော အနက်ရောင်လဲ့လဲ့တွင်းမှာ တလွင့်လွင့်မျောနေသည်။ ဝဲယုံသည်လည်းမဟုတ် လမ်းလျှောက်သည်လည်းမဟုတ်။ စုတစ်ကိုယ်လုံး တွင် ခြေလက်အင်္ဂါတို့၏ တည်ရှိမှု ပျောက်ကွယ်သွားသလိုခံစားရသည်။ မည်သည့် အာရုံကိုမှ ခံစားခြင်းမရှိဆိုပါက ပိုမှန်လိမ့်မည်။

စု၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဆံပင်၊ မွှေးညင်း၊ ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေ၊ အသား၊ အကြော၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၊ အညှို့၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ အမြှေး၊ အဖျဉ်း၊ အဆုတ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ အစာသစ်၊ အစာဟောင်း၊ ဦးနှောက်၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ ပြည်၊ သွေး၊ ချွေး၊ အဆီခဲ၊ မျက်ရည်၊ ဆီကြည်၊ တံတွေး၊ နှပ်၊ အစေး၊ ကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမရှိတော့သယောင်ထင်ရသည်။ ခြေရိုးခြောက်ဆယ့်လေးရိုး၊ လက်ရိုးခြောက်ဆယ့်လေးရိုး အစချီသော အရိုးပေါင်း သုံးရာသည်လည်း စု၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ခွာသွားသည်သို့ စုမှာ မှီတွယ်ရာမဲ့နေသည်။ ခိုင်ခန့်မှုမရှိ။ စုသည် စုဖြစ်သည်၊ သခင်လေးသည် စုအနားမှာမရှိတော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မည်းနက်နေသည်ဆိုသော စေတသိက်တို့သာရှိတော့၏။ မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်မှဖြစ်မည် ဖွင့်ရမည်...။ စုတွင် မျက်လုံးတို့မရှိတော့ချေ။ သခင်လေး... စုကို ကယ်ပါဦး သခင်လေးရယ်...

ထိုစဉ် စုမျက်နှာတစ်ခွင် ကျဉ်စက်သွားမှုကို စတင်ခံစားရရာ စုမှာ ရုတ်တရက်မို့ လန့်ဖျတ်လို့ပင်သွားရသည်။ စုသည် မျက်နှာဆိုသော အထိအတွေ့ကို စုပြန်ရပြီဖြစ်၍ အံ့ဩတကြီး ထိတ်လည်းထိတ်လန့်လျက် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးသည်းပုလဲပန်းတို့သည် စုတစ်ကိုယ်လုံးကို သိုင်းရစ်ထားသည်။ စုကိုယ်သည် ရွဲရွဲစိုလျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် စုသည် အရိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ရွာဖြိုးသောမိုးသံကို မကြားရချေ။ စုသည် သခင်လေး မင်းသူရိန်ရှိလိုရှိငြား ဟိုဟိုဒီဒီမျက်စိဝေဝဲရာကြည့်သည်။ ပြာပြာညိုရောင်မှိုင်းတလဲ့လဲ့ အာကာပြင်ဘောင် သိုင်းတချဲ့ချဲ့ ရွာလာပြန်လည်း တဖွဲဖွဲ သုံသုံငွေနှင့် သွင်းလာပြန်... အို။ ပျော်လိုဘဲ သဲကြွေကျွမ်းမှု၊ လွမ်းရန်ဆင် သေချင်အောင်နှယ် ကြိုတယ်ကံ ဖန်လာမှန်း၊ ဆိုဝိုတမ်း နန်းဘုံမြင့် ကြာလယ် သုံယံကြူးလို့ ဖူးမလွယ်။ ကျွမ်းကြွေဖွယ်ငယ်လေ...။ တမ်းတမ်းတတ သီဆိုနေသော စုအသံသည် ကြည်ရာမှ တိုး တိုးရာမှဖျော့ ဖျော့ရာမှ တုန်ယင်လာကာ နောက်ဆုံး တိတ်ဆိတ်သွားရလေတော့သည်။ စုသည် အမွန်မောင် အပြုံးမပြေသေးသော ထက်အာကာကို မော့မော့ကြည့်သည်။ သခင်လေးသည် မကန်းတောင်တိမ်ရိပ်ထက်မှ သက်ဆင်းတော်မူလာလေမည်လားလို့ စုမျှော်မိသည်။ မောင်သည် မောင်သက်စု အား အရိပ်အယောင်မျှပင် ဖူးမျှော်ခွင့်မပေးတော့ပြီလား...။ စုသည် အနီးနားရှိ အမျိုးအမည်မသိ ပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်မှာ ခေါင်းမှေးတင်လိုက်ရာ စုမျက်ဝန်းမှ ပုလဲသွယ်မျက်ရည်စတို့ အဆီးအတားမဲ့ ပြိုတွဲကျလာလေသည်။

နိဗ္ဗူ အမတပြည်ခေမာ လှမ်းပါစို့ နှစ်ပါး ဆုထူးကို ပန်ရွယ်ထား ကြည်လင်သဒ္ဓါ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားမှာ သစ္စာထားချင်တာ...။ မောင်နှင့် စုလတ်ညိုတို့ ချစ်သက်တမ်း ကြာရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သနားကရုဏာမေတ္တာတို့သည်လည်း ဆထက်တပိုး တိုးပွားလာခဲ့သည်။ မောင်သည် စုလတ်ညိုအား မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံလို ဖြစ်လာသည်။ စုလတ်ညိုသည် မောင်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ရသည်ကို နှစ်သက်လွန်းမက နှစ်သက်ပျော်မွေ့သော်လည်း သခင်လေးတို့၏ အရိန်အဝါကြီးမား ခန့်ထယ်မှုကို စိုးတရွံ့ရွံ့အမြဲရှိနေသည်။ သခင်လေး၏ မိဘများက စုလတ်ညိုနှင့် မောင်ချစ်ခြင်းကို နှစ်လိုမည် မဟုတ်ဟူသော စိတ္တဇက စုလတ်ညိုကို ခြောက်လှန့်နေသည်။ ထို့အပြင် သခင်လေးကို မျှော်မှန်းဖူးကြသော မေတ္တာအရူးသမားများ၏ အဆိုအရ စုလတ်ညိုက သခင်လေးအား ပြုစား ထားသည်။ စုလတ်ညိုသည် လူမဟုတ်။ ပဉ္စလက် အတတ်များတတ်ကျွမ်းသော စုန်းဖြစ်သည်။ လပြည့်ညဆို တိမ်ညွန့်တက်စားတတ်သည်။ စုလတ်ညိုက စုန်းတောက်ချိန်မှာ သခင်လေးက စုလတ်ညို အနားမှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖက်တွယ်ထားတတ်သည်။ စုလတ်ညိုသည် လကွယ်ညများမှာလည်း ဥစ္စာစောင့်များအသွင် စောင်းကြီး ညှင်းပြန်သည်။

စုလတ်ညိုသည် အဘိုးထံမှ လေ့လာဆည်းပူးထားသော ဆေးကုခြင်းအတတ်အနည်းငယ်တတ်ကျွမ်းမှု သည်လည်း "ပယောဂသည် ဆေးသမား၊ ဆေးသမားသည် ပယောဂ အညမည"ဟု ဆိုအပ်သော မိစ္ဆာဇီဝ စကားအရ ထိုသူများ၏အဆိုများကို များစွာ အထောက်အကူဖြစ်စေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ညကြီးမင်းကြီး မောင်လူပျိုလှည့်လျှင် စုလတ်ညိုဧည့်ခံတတ်သော စုလတ်ညိုတို့ အိမ်ရှေ့ခုံတန်းလျားမှ ချစ်ရည်ရွှမ်းသော ညများသည် အကျည်းတန်ပုံပြင်များဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ စုသည် စုလတ်ညိုနှင့် မောင့် အတိတ်ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ သခင်လေး... ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်လောက် ဖူးတွေ့ခွင့်ပေးလှည့်ပါကွယ်...

ဝဠာဘောင်တခွင်ဝယ် မိုင်းရီမှုန်ဝေနေ၏။ စုသည် ဗဟိဒ္ဓကို မြင်ခြင်းငြာမစွမ်းသာချေ။ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်တို့သည် စု၏ အဇ္ဈတ္တအတွင်းဝယ် ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။ စုသည် မောင့်ကို သနားရသည် စုလတ်ညိုကို ကရုဏာသက်ရသည် သခင်လေးအတွက် ကြေကွဲရသည်။ မိုးပိုသည်လားသည်ကို စုမသိ။ စု၏ တကိုယ်လုံးတွင် မိုးရေရွဲကာ သဲတို့ကြိပ်ပက်လျက်။ လေပြင်းပြင်းတို့ တိုက်ခတ်လေလျှင် စု၏သေးသွယ်သော ကိုယ်လေးသည် တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါလေ၏။ မောင် စုလတ်ညိုကိုရှာဖို့လာခဲ့တာ။ မောင့်သက်စုကို လိုက်ရှာနေတာ... ကြားရဲ့လား စုလတ်ညို... ဘဝဆက်ဆက် မောင့်သက်စုကို လိုက်ရှာပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား... သခင်လေး၏ ဩဇာပြည့်ဝသော်လည်း လွမ်းဆွတ်ဟန်ပါသော အသံတော်ကို စုကြားရသည်။ စုသည် အသံလာရာဘက်သို့ အားတင်းမော်ကြည့်သည်။ စုလတ်ညိုသည် မောင့်အား ဆွေးမြည့်ယူကျုံးမရစွာ ကြည့်နေသည်။ မောင့်တကိုယ်လုံးသည် အရှိန်ပြင်းလွန်းသော မီးလျှံတို့ကြားတွင် လူးလိမ့်နေသည်။ သခင်လေး၏ ပျောင်းညံ့ဖြောင့်စင်းသော ဆံနွယ်တို့သည် အင်္ဂါဘယ်ကြောင့် ဆာရိကာသဏ္ဍာန်သာဖြစ်နေလေပြီ။ စုလတ်ညိုသည် သခင်လေးအား ကြည့်လည်းမကြည့်ရက် အကြည့်လည်းမလွှဲရက် သွေးမျက်ရည်တို့ တားမနိုင်ဆီးမရကျကာသာ ရှိလေသည်။ စုသည် မီးတောက်မီးလျှံကြားမှာ မျက်လုံးမှလွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမလှုပ်နိုင်မရုန်းနိုင်ဖြစ်နေသော စုလတ်ညိုထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ အဲဒါစုမဟုတ်ဘူး... စုလတ်ညိုဆိုတာ စုမဟုတ်ဘူး။ မောင့်သက်စု ရယ် သေကွဲကွဲခဲ့ရပေမဲ့ ဒီမြေဒီကမ္ဘာမှာ မောင့်သက်စုနဲ့ မတွေ့ရသရွေ့ ကျွတ်တမ်းတောင် မဝင်ပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီး မောင်လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်...။

စုသည် သခင်လေးကို ကြောက်ရွံ့လာသည်။ မိမိကိုယ်ကို စုလတ်ညိုဖြစ်ခဲ့မှာကိုလည်း အထိတ်တလန့် ရှိလှသည်။ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေ အိပ်မက်သာဖြစ်ပါစေဟု တဖွဖွဆုတောင်းကာသာနေ၏။ သခင်လေး၏ ပတ္တလားသံသည် ငြိမ့်ညောင်းညက်ညောစွာ သို့သော်လည်း သွေးပျက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ လှိုက်ချောင်မှတ်နမ်း ဂူငယ်တွင်... မွှေးတကြူကြူ မညူတည့်နတ်ပန်းပင် ဆွတ်ချူငယ်ယူငင်... စုသည် မကြားရလေအောင် နားတို့ကို ပိတ်လိုလှ၏။ သောတအာရုံကို ချွတ်ယွင်းစေလို၍ နားတစ်ဖက်ကိုမြေမှာကပ်၍ တစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ကာ ကာထားလေသည်။ ပန်ဆင်လေ ပန်ဆင်လေ ပန်ဆင်ရည်စူး မြင်သူသာ စိတ်က ကူးသည်နှင့်လေး... ယက္ခငယ်နတ်မှူး ဘီလူး ဂုမ္ဘန် ချူသာနိုင်ဘိ နေမြိစောင့်ကာရံ မချူသာပြန် ယူရန်ကြံရေး ခက်လှလေး တမျှော်မျှော် ညှိုးလျော်ခွေပျောင်း နွမ်းလျလျလေး...။

သခင်လေး၏ အသံတော်သည် တိုးမသွားဘဲ ပိုမိုကြည်လင် ကျယ်လောင်၍လာလေရာ အသံသည် စု၏နားထဲတွင်ပင် သီဆိုနေသကဲ့သို့ရှိလေ၏။ စုသည် အညှို့ခံရသည့်အလား နစ်မြောပျော်ဝင်ကာ အရာအားလုံးအား ဆင်ခြင်နိုင်ခြင်းတရား လျော့ရဲသွားပြန်သည်။ မိုးတိတ်လေပြီကိုလည်း စုမသိ။ တိမ်တို့သည် လိမ္မော်ဆီသွေးပြေးကာ ယုဂန်ထက်မှာ လှချင်တိုင်းလှနေကြလေပြီ။ စုသည် ကမ်းပေးလာသော သခင်လေး၏ လက်တော်တို့ကို မက်မက်မောမော လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

ခိုင်စိုးလင်း

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

စည်း
ပန်ဒိုရာ

စည်း

ခြေသံဖျပ်ဖျပ်
 ဆတ်ဆတ်ကြားရင်
 ငိုချင်ရယ်ချင်စိတ်နဲ့
 တထိတ်ထိတ်ညနေခင်းတွေ...။
 သည်ဒန်းကိုစီးလို့
 သည်လမ်းကစောင့်နေတုန်းလေ
 ဆိတ်ဖလူးပန်းတွေပျံဝဲ
 မိုးဖွဲ့ကြား
 ခိုတွဲနေတဲ့ အရိပ်မုန်ဝေ...။
 ဆံနွယ်ဖားလျား
 ဝတ်ရုံလွင့်ပါးပါးမှာ
 သနပ်ခါးနဲ့တွေ့သင်းလို့
 တေးချင်းသီပျောင်း
 စောင်းသံညည်းညည်း
 မျက်တောင်စင်းလှလှ...။
 မိုးမှောင်ခြိမ်းခြိမ်း
 သိမ့်ခနဲအလှုပ်မှာ
 အို.. အမိနဲ့တော်သံရယ်
 သည်ကြိုးကို ဖြတ် အသက်နှင်းအပ်ရင်
 လိပ်ပြာချင်းထပ်စေမတဲ့...။
 ဝိညာဉ်ဖြူစ မနတ်ရက်လို့
 လွတ်ချလိုက်ပြီ
 ကျိန်စာဒဏ်သင့် လောင်မီးဆင့်ပစေ
 သည်သိုက်နန်းကို မလှမ်းလိုက်ပါနဲ့ကွယ်
 ဘဝခြားလို့ ထားခဲ့တယ်...။

ပန်ဒိုရာ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ဆောင်းနှစ်ည
နှင်းနဲ့ မာယာ

ဆောင်းနှစ်ည

ကျွန်မရဲ့သက်တမ်း နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ကာလလုံးလုံး တစုံတရာကို အမြဲတစေ စိုးထိတ်ပြီး အလန့်တကြား ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီတစုံတရာဟာ မမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်တဲ့ နာနာဘာဝတွေပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တစုံတယောက်က ဝိညာဉ်လောက နာနာဘာဝတွေကို အယုံအကြည်ရှိပါသလားလို့ မေးခဲ့ရင်တော့ နီး လို့ တစ်ခွန်းတည်း ဖြေမိမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဘာလို့ နီး လို့ဖြေရတာလဲဆိုတာကတော့ ရင်ထဲမှာ တချိန်လုံးကြီးစိုးနေခဲ့တဲ့ အကြောက်တရားကို မသိစိတ်က ခုခံချင်လို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဝိညာဉ်လောက နာနာဘာဝတွေကို ဘယ်အချိန်မှာစပြီး သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့တာလဲလို့ ထပ်မေးလာမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မအသက် ငါးနှစ်သမီးလောက်ကတည်းကပါလို့ ဖြေမိမှာဖြစ်ပါသည်။ မူလတန်းကျောင်းသူဘဝကစလို့ ကျွန်မအလန့်ကြီးလန့်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေ ကျွန်မကို အစဉ်အစိုက်ခြောက်လှန့်နေခဲ့တာ မနေ့တနေ့ကအထိ ပူပူနွေးနွေးခံစားခဲ့ရဆဲပါလို့ ပြောလို့ရပါသည်။ မမြင်ရတဲ့ အရာတွေကိုကြောက်စိတ် နေဝင်ချိန်တွေကိုကြောက်စိတ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်တွေကို ကြောက်စိတ် မီးပိတ်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ နေရမှာကိုကြောက်စိတ်တွေဟာ ကျွန်မကို လူအများက ဟားချင်စရာ ရယ်ချင်စရာ စိတ္တဇ တစ်ခုလို့ ဆိုလို့ရပါတယ်။

ဘယ်အရာကိုမှမကြောက်နဲ့ ကြောက်စိတ်က ညီမလေးကို နှစ်ခါပြန် ကျဆုံးစေလိမ့်မယ်လို့ အကိုကြီးက အားပေးခဲ့ဖူးပေမဲ့ အဲဒီကြောက်စိတ်တွေကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖယ်ရှားမပစ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မရဲ့အိမ်နဲ့ခွဲပြီး တရပ်တကျေးကိုရောက်တဲ့ အချိန်တိုင်း နေရာအသစ်တွေမှာ ကျွန်မ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မိတဲ့ နာနာဘာဝတွေကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တွေ့ရစမြဲ။ တခါတရံမှာ ညင်ညင်သာသာတွေ့ရသလို တခါတရံမှာတော့ လိပ်ပြာလွင့်စင်မတတ်ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ့ရတတ်ပါသည်။ တခါတရံမှာလည်း ကျွန်မအလုပ်ကို ထိခိုက်စေလောက်တဲ့အထိ ဒုက္ခပေးတတ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မမှတ်တာ မမှားဘူးဆိုရင် ယနေ့အချိန်ထိ ကျွန်မပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေရာပေါင်း ဆယ်နေရာလောက်မှာ အတွေ့အကြုံ ဆယ်မျိုး ထက်မနည်း တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

(၁)

ကျွန်မငယ်ငယ်က နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွေကို အဘိုးနဲ့ အဘွားရှိတဲ့ မြို့လေးတစ်မြို့မှာ မောင်နှမတွေနဲ့ အတူ မသိမသာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးပါသည်။ အဘိုးရဲ့အိမ်က ပေ ၅၀ ပတ်လည် နှစ်ထပ် ကျွန်းအိမ် မည်းမည်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရဲ့ အရပ်လေးမျက်နှာလုံးမှာ ဝရံတာပါပြီး အိမ်ရှေ့ကနေ အိမ်နောက်ကို ဝရံတာကနေပတ်ရင်တောင် တော်တော် အချိန်ယူရပါသည်။ အိမ်ရဲ့ မျက်နှာစာ အရှေ့တည့် တည့်မှာ မြေနီလမ်းလေး တစ်ခုရှိပြီး မြေနီလမ်းလေးရဲ့ အခြားဘက်မှာတော့ ငှက်ပျောတောနဲ့ ဒူးရင်းပင် ကုက္ကိုပင် ညမွှေးပန်းပင် စကြာပန်းပင် စတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေရှိပါသည်။ အိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ခြမ်းနဲ့ ဘေးဘက်တွေမှာလည်း စားပင်သီးပင်တွေနဲ့ ငှက်ပျောတောတွေ ရှိပါသေးသည်။ အဘိုးကသူ့ရဲ့နယ်မြို့လေးမှာတော့ အထင်ကရ တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တခါတရံ အခြားနယ်တွေ ရွာတွေကိုကျော်ပြီးတော့လည်း ဆေးကုထွက်ရတတ်ပါသည်။ အဘိုးရဲ့ နယ်မြို့လေးကတော့ စုန်း ကဝေ မှော် အောက်လမ်းအတတ်ပညာတွေနဲ့ နာမည်ကျော်တဲ့ မြို့လေးလည်း ဖြစ်တာမို့ အဘိုးထံပါးမှာ ဆေးကုလာသူ ဝေဒနာသည်တွေက နေ့ည မပြတ်စည်ကားနေတတ်ပါသည်။ တချို့ကတော့ ရပ်ဝေးကနေ ညအိပ်ညနေ ဆေးလာကုကြပါသည်။

အဘိုးရဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်က ဘုရားခန်းကျယ်ကြီးကတော့ အိမ်ကြီးနဲ့ လိုက်ဖက်လွန်းစွာ ကြီးမားခန့်ညားလှပါသည်။ ဘုရားစင် ပတ်ပတ်လည်မှာ ပထမံဘိုးဘိုးအောင်နဲ့အကွ အခြားသော ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများရဲ့ဓာတ်ပုံများက နေရာ အပြည့်ယူထားပါသည်။ အဘိုးရဲ့ဘုရားစင်က အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲလဲချိန်မှာ ရရှိလာတဲ့ အုန်းသီးငှက်ပျောသီးတွေကလည်း ရပ်ကွက်ကို အလှူပေးလို့ရအောင် များပြားလွန်းလှပါသည်။ နေဝင်ရီတရော ညနေစောင်းချိန်တွေတိုင်း ဘုရားစင်ရှေ့မှာ လူနာတွေကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ အဘိုးရဲ့ ဟောက်သံဟိန်းသံ တောင်းပန်ခယသံတွေကို မရိုးအောင် ကြားနေရတတ်ပါသည်။

"မင်းဘယ်ကနေ လိုက်လာတာလဲ"

"သူ့ကို ဘာလို့နှောင့်ယှက်ရတာလဲ"

"မင်းဘာအလိုရှိလို့လဲ"

"မင်းပေးထားတဲ့ ရောဂါတွေကို ယူပြီး အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်သွားစမ်း"

"မင်းငါပြောတာ နားမထောင်ဘူးလား"

"မင်းဒုက္ခရောက်သွားချင်သလား"

"သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးရင် မင်းအသက်ကိုလည်း ချမ်းသာပေးမယ်"

ဆိုတဲ့ ဒိုင်ယာလော့တွေ စကားပြောခန်းတွေ အပေးအယူ ကိစ္စဝိစ္စတွေ အပြီးမှာတော့ ကျွန်မ အင်မတန်ကြောက်လန့်မိတဲ့ အမိန့်တစ်ခုက ကပ်ငြိပြီး ပါလာတတ်ပါသည်။

"အိမ်ရှေ့က ဒူးရင်းပင်ကို မင်းအတွက်ပေးမယ် ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေ ငါ့အိမ်က ကလေးတွေကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့"

"အိမ်နောက်က ဒန့်သလွန်ပင်မှာ မင်းသွားနေပါ ငါ့ခြံထဲမှာ ဘာသံမှမကြားချင်ဘူး" ဆိုတဲ့ အဘိုးရဲ့ အမိန့်တွေကြား သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ အမေ့ရင်ခွင် အဘွားရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မိသူက အသည်းငယ်လွန်းသူ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်မတို့ ကလေးတွေအကုန်လုံးကို နဖူးဆံစပ်တွေမှာ စုတ်ထိုးပေးထားတာမို့ အဘိုးရဲ့အရိပ်အောက်မှာ အန္တရာယ်ကင်းစွာနေနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ အဘိုးဆီကို ရောဂါကုဖို့ရောက်လာသူ ဝေဒနာသည်တွေ ညနေစောင်းမှာ ရောက်မလာဖို့ တဖွဖွ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနဲ့ ရောက်လာတတ်တဲ့ စုန်းကဝေ ပြုစားခံရသူတွေကို တုန်နေအောင်ကြောက်လှသလို ဝေဒနာကျမ်းပြီး သေအံ့မှူး မူးရောက်လာတတ်သူ အပမှီနေသူတွေကိုလည်း ကြောက်လှပါသည်။ အဘိုးရဲ့ ဝေဒနာသည်အချို့ ကို ကြောက်ရွံ့တတ်ပေမဲ့ တခါတရံ အင်းပြားလေးတွေကို မျက်စိမှာ ပိတ်ဖြူစနဲ့ စည်းပြီး လူပျောက်ရာချိန်တွေမှာတော့ အဘိုးရဲ့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ကျွန်မတို့ကလေးတွေ စုပြုံတိုးဝှေ့ပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူး ပါသည်။

(၂)

တောင်ပေါ်မြို့လေးတစ်မြို့ဂေါက်ကွင်းကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်အချိန်တုန်းက ဟိုတယ်ကပေးတဲ့ အဆောင်က ဂေါက်ကွင်းနဲ့ ဟိုတယ်ကြားက ကုန်းကမူလေးတစ်ခုမှာဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခန်းကို မိန်းကလေး သုံးယောက်နှုန်းနဲ့ သုံးခန်းတွဲအဆောင်ကြီး ၃ ခုမှာ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေ စုပြီး နေရပါသည်။ ကျွန်မတို့အခန်းက ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးအဆောင်ရဲ့အစွန်ဆုံး အခန်းဖြစ်ပြီး ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွေနဲ့ ကပ်လျက်ဖြစ်သလို အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း မန်နေဂျာတွေနေတဲ့ လုံးချင်း တိုက်ခန်းတွဲလေးတွေ ရှိပါသည်။ ဆောင်းကာလ ညချမ်းတွေမှာတော့ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်သူတွေ အနွေးထည်အထပ်ထပ်နဲ့ စောင်ပုံထဲ ကွေးနေခဲ့ရပါသည်။ မွေ့ရာထူထူနဲ့ ဝမ်းစောင်ထူထူ နှပ်ထပ်အကြားမှာ အနွေးထည်ကလည်း အထပ်ထပ် ဝတ်ထားရတာမို့ ညဦးပိုင်း ၇ နာရီလောက်ဆို အခန်းထဲကနေ အပြင်ကို မထွက်ဖြစ်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်မှာ ညပိုင်း တာဝန်ကျနေသူ သူငယ်ချင်းများက အချိန်မရွေး လာလည်တတ်တာမို့ စောင်ခြုံထဲက ထွက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ထဖွင့်ပေးရမှာ ပျင်းသူ ကျွန်မတို့က အခန်းကို ဘယ်တုန်းကမှ သော့မပိတ် ချက်မချခဲ့။

ပထမည

ဒီဇင်ဘာလရဲ့ ညခင်းတစ်ခုမှာတော့ ညခုနာရီလောက်တည်းက အိမ်ရာမဝင်ခင် အခန်းဖော် ဆွေနှဲ့အတူ အပေါ့အပါးသွားဖို့ ရေချိုးခန်းတွေဘက်ကို အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရေချိုးခန်းထဲက အထွက်မှာ ကြောင်ပေါက်စတစ်ကောင်ရဲ့အသံကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတွေ တန့်ပြီး အသံကြားရာဆီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကြောင်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်က ဂေါက်ကွင်းတွေဘက်ကို ပြေးသွား တာကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကြောင်ချစ်တတ်သူဆွေက မိ မိ မိ မိ ခေါ်ပြီး ကြောင်နောက် ကို ပြေးလိုက်သွားတာမို့ ကျွန်မလည်း ဆွေ့နောက်ကို အပြေးအလွှား လိုက်သွားမိပါသည်။ ကုန်းကမူလေး တစ်ခုနားအရောက်မှာတော့ ကြောင်ကလေးကလည်း ဘယ်ရောက်မှန်း မသိ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွား တာမို့ ဆွေ့ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အခန်းကို လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ ကြောင်ဖမ်းတဲ့ အကြောင်းပြောမိတော့ အခန်းဖော် မမသီက ဒီတော့ဒီတောင်ထဲ ကြောင်မရှိပါဘူး ဘယ်မှာမှလည်း မတွေ့ဖူးဘူး ရူးမနေနဲ့လို့ပြောပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေတာမို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အသံတိတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းစုမိပါသည်။ မမသီပြောတာမှန်လောက်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်က လူမနီးသူမနီး လူနေရပ်ကွက်တွေရဲ့အဝေး ဂေါက်ကွင်းကြီးထဲမှာ ထီးထီးကြီး ရှိတဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဟိုတယ်မို့ ခွေးတွေ ကြောင်တွေမရှိပါ။

ညကိုးနာရီလောက်မှာတော့ ကျွန်မတို့အခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လာခေါက်တဲ့ အသံကို ကျွန်မတို့အားလုံး သဲသဲ ကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မရော ဆွေရော မအိပ်သေးဘဲ စာဖတ်နေကြတာမို့ ဘယ်သူလဲ ဝင်ခဲ့ တံခါးခေါက်မနေနဲ့ လို့ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အော်သံ အဆုံးမှာ တံခါးခေါက်သံရပ်သွားပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ဝင်မလာခဲ့ပါ။ အခန်းဝကနေလှည့်ပြန်သွားတဲ့ ခြေသံကိုလည်း မကြားမိလိုက်ပါ။ စာအုပ်ဖတ်ပြီး မျက်စိစင်းလာချိန် ည ရှစ်နာရီခွဲခန့်မှာ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွား ခဲ့ပါသည်။ ဆောင်းလယ်ကာလ စောင်အထပ်ထပ်ကြားမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျနေတဲ့ အခိုက် ကျွန်မရဲ့ ကုတင်တစ်ခုလုံးလှုပ်ခါသွားတာမို့ ရုတ်တရက်လန့်နိုးလာမိပါသည်။ ငလျင်များလှုပ်သလားဆိုတဲ့ စိုးစိတ်နဲ့ နိုးလာပေမဲ့ မျက်လုံးကိုတော့ မဖွင့်မိပါ။ ဘေးက ကုတင်တွေမှာ အိပ်နေတဲ့ ဆွေတို့ မမသီတို့ဆီက အသံများထွက်လာမလားလို့ နားစွင့်မိတော့ ဘာသံမှမထွက်လာခဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ကုတင်က ပုခက်လွှဲနေသလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းကြီး ယိမ်းခါနေပြီး ကျွန်မရဲ့ ခြေရင်းကလည်း တဟီးဟီးနဲ့ ညည်းညူနေသံကြီးကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်မိချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုတာကို သတိထားမိလိုက်ပါသည်။

ဆွေ ဆွေ မမသီ မမသီ..... နဲ့ အခန်းဖော်တွေကို အသံကုန်ဟစ်ခေါ်နေပေမဲ့ လည်ချောင်းထဲက အသံက အပြင်ကို ထွက်မလာပါ။ အခန်းထဲမှာ ညအိပ်မီးချောင်းကြီး ထွန်းထားတယ်ဆိုတာ သိပေမဲ့လည်း သတ္တိခဲပီပီ မျက်လုံးကို မဖွင့်ရေးချ မဖွင့်။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်ဟစ်နေမိပါသည်။ ကုတင်ရဲ့တုန်ခါမှုက ကြမ်းသထက်ကြမ်း လာသလို သူငယ်ချင်းတွေကို အော်ခေါ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသံတွေကလည်း လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေချိန်မှာ ဘုရားစာရွတ်ဖို့ သတိရလိုက်မိပါသည်။ တတ်သမျှ မှတ်သမျှဘာရားစာတွေကို တရစပ်ရွတ်ချိန်မှာတော့ ဟင်းဗူး ခနဲ သက်ပြင်းချသံကြီးနဲ့အတူ ကျွန်မရဲ့ကုတင်ကလည်း တုန်ခါမှုရပ်သွားပါသည်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ရာကုတင်က ပုံမှန်အနေအထားရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဘာကိုမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အိပ်နေတဲ့ ခေါင်းအုံးကိုယူပြီး ဘေးကပ်ရက်ကုတင်မှာရှိတဲ့ ဆွေ့ဆီကို ကူးသွားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသူမကုတင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ဆွေ့ကို နောက်ကျောကနေ သိုင်းဖက်မိ ချိန်မှာတော့ ဆွေ့က အလိုက်တသိနဲ့ နံရံဘက်ကို ရွေ့ပေးရှာပါသည်။ နံရံဘက်လှည့်နေတဲ့ ဆွေ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး ရွတ်လက်စ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေရင်း မှေးခနဲလည်း ပြန်အိပ်ပျော်သွား ခဲ့ပါသည်။ ဆွေ့ကိုဖက်ပြီး ဆွေ့ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်စအချိန်မှာပဲ နောက်ကျောဘက်ဆီက နာကျင်မှုနဲ့အတူ ရုတ်တရက်ပြန်နိုးလာပြန်ပါသည်။ ကျွန်မရဲ့ နောက်ကျောကို တစုံတယောက်က ထုရိုက်နေတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူထုရိုက်နေတဲ့ အရာက ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကျောပေါ်ကို ကျလာတဲ့ ရိုက်ချက်တွေက စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ။ နှစ်မိနစ်ခြားတစ်ခါ ထုရိုက်နေတဲ့ အသံကို မှတ်သားပြီး ဆွေ့ကို တင်းတင်းဖက်လို့ မနက်လင်းလာမယ့် အချိန်ကို စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ ညက ကျွန်မ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ညတွေထဲမှာ ညတာအရှည်ဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်နေ့မှာတော့ မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း စီမံရေးရာဌာနက မန်နေဂျာဆီပြေးပြီး အလုပ်ထွက်စာတင်လိုက်တဲ့ ကျွန်မရဲ့သတင်းက အဆောင်သူတွေအားလုံးကြားမှာ ရေပန်းစားနေခဲ့ပါသည်။ စီမံက အလုပ်ထွက် ခွင့်ပေးခဲ့ပေမဲ့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ကတော့ ကျွန်မ တောင်ပေါ်မှာနေရအုံးမည်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်မှာ ဆက်နေမယ့် တစ်ပတ်စာ ဆယ်ရက်မှာ နာနာဘာဝ ဒုက္ခသည် ကျွန်မအတွက် တောင်ပေါ်သူ တောင်ပေါ်သား ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတွေဆီက စုဆောင်းထားတဲ့ ပရိတ်ရေ ပရိတ်ခဲ ပရိတ်သဲတွေက ကျွန်မအခန်းရဲ့ ပတ်ပတ်လည် ကျွန်မခုတင်ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ အစီအရီ။ အခန်းဖော်ဆွေကလည်း သူ့ကုတင်နဲ့ ကျွန်မကုတင် နှစ်ခုပူးပေးလာတာမို့ ရန်ကုန်မပြန်ခင်လေးမှာ ညရေးညတာ ဒုက္ခအတွက် ယာယီတော့ အဆင်ပြေသွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဒုတိယည

ညဦးပိုင်းမှာတည်းက အခန်းအပြင်မှာလုပ်ရမယ့် ကိစ္စဝိစ္စတွေကို အပြီးလုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ အခန်းဖော်သုံးယောက်လုံး ညခုနစ်နာရီတည်းက ခုတင်ပေါ်မှာ စပြီး နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သော့မခတ် ချက်မချခဲ့ဘူးတဲ့ အခန်းတံခါးကိုလည်း ညခုနစ်နာရီတည်းက ချက်ချခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ဒုက္ခကို သိထားကြသူတွေက ဒီညမှာတော့ အခန်းကို လာမလည်ပါဘူးလို့လည်း ကတိကဝတ်တွေ ပြုကြပါသည်။ (တကယ်တော့ မနေ့ကညကတည်းက ကျွန်မတို့အခန်းကို ဘယ်သူမှ မလာခဲ့ကြသလို တံခါးလည်း လာမခေါက်ခဲ့ပါ) ဒုတိယညမှာတော့ ခေါင်းအုံးအောက်က အဆောင်အယောင်တွေ ကျွန်မကုတင်ပတ်ပတ်လည်က ပရိတ်ရေ ပရိတ်ကြိုး ပရိတ်သဲ ပရိတ်ခဲတွေကြောင့် ကျွန်မ အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ စောစော အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။ (ပထမညက တစ်ညလုံးမအိပ်ထားရ လို့ စောစောစီးစီး အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်) အိပ်ရာက တရေးနိုးလာတော့ ည ၁၀ နာရီခန့်သာရှိသေးသလို အခန်းဖော် ၂ ယောက်လုံးကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်သေးတာကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မနိုးလာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အဆောင်တစ်ခုလုံး မီးပျက်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။ အဆောင်တစ်ခုလုံးမှောင်မည်းသွားချိန်မှာ နီးတဝက် အိပ်တဝက် ဒါပေမဲ့ အိပ်ချင်စိတ်က များနေတာမို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရုတ်တရက် ကျွန်မကုတင်ဘက်ကို တိုးလာတဲ့ ဆွေ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးရဲ့အထိအတွေ့နဲ့ ဆွေ့အသံကြောင့် ကျွန်မပြန်နိုးသွားပြန်ပါသည်။

"သူငယ်ချင်း ငါလည်း နင့်လိုဒုက္ခရောက်နေပြီ" ဆိုတဲ့ ဆွေ့အသံတုန်တုန်ရီရီအဆုံးမှာ အခန်းရဲ့ အခြားထောင့်မှာ အိပ်နေတဲ့ မမသီက ဆွေ့တို့နိုးနေတာလား ဒီကိစ္စ အမသိတယ်လို့ပြောပြီး သူ့ရဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်မတို့ကုတင်တွေဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်လုံး မတိုင်ပင်ထားဘဲ အမှောင်ထဲမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အကူအညီနဲ့ အခန်းအပြင်ကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြပါသည်။ ဟိုတယ်ရဲ့ဧည့်ကြိုဌာနရှိရာ အဆောက်အဦကိုရောက်ချိန်မှာတော့ ပျက်သွားတဲ့မီးက ပြန်လာတာမို့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ဆွေ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရပါသည်။ မမသီက သူမရဲ့ဇာတ်လမ်းကို စပါသည်။ မမ ပရိတ်တော်ရွတ်နေတုန်းမှာ အဲဒီဘာမှန်းမသိတဲ့ တစ်ကောင်က မမကုတင်ကို အရင်လာတယ် မမက တခုခုကို ခံစားမိတယ် အဲဒါနဲ့ ပရိတ်ဆက်ရွတ်တယ် မေတ္တာပို့တယ် ဘုရားစာတွေ တောက်လျှောက် ရွတ်နေခဲ့တယ်။ သူလည်း မမအနားမှာ တော်တော်ကြာကြာစောင့်ကြည့်နေသေးတယ် ပြီးမှ ဆွေ့လေးတို့ဘက်ကို ထွက်သွားတာလို့ ပြောပါသည်။ မမသီရဲ့ စကားဆုံးတော့ ဆွေ့က ထောက်ခံပါသည်။ ဟုတ်တယ် မီးရုတ်တရက်ပျက်သွားပြီး မကြာဘူး ဆွေ့ကို လည်ပင်းလာညှစ်တယ်။ တဟီးဟီးနဲ့ ညည်းသံကြီးလည်း ကြားရတယ်။ ဆွေ့ကမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ မည်းမည်း အလုံးကြီး ကို ဆွေ့မျက်နှာပေါ်မှာတွေ့တယ်။ ဆွေ့လည်း သူ့ကို ပြန်ပြီးချတယ်။ သူက လည်ပင်းညှစ်တော့ သူ့ကို လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွေ့လက်သီးက လေထဲမှာ ပျောက်နေတယ်။ မမသီကို အော်တာလည်း အသံမထွက်ဘူး။ အော်လို့မရအောင် သူလည်ပင်းညှစ်ထားတယ်။ နောက်ဆုံး ဘေးကုတင်မှာ သဲသဲ ရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့ဘက်ကို လှိမ့်ချပြီး သူ့ကို အော်တော့မှ အဲဒီကောင်ကြီး ပျောက်သွားတာလို့ ပြောလာပါသည်။

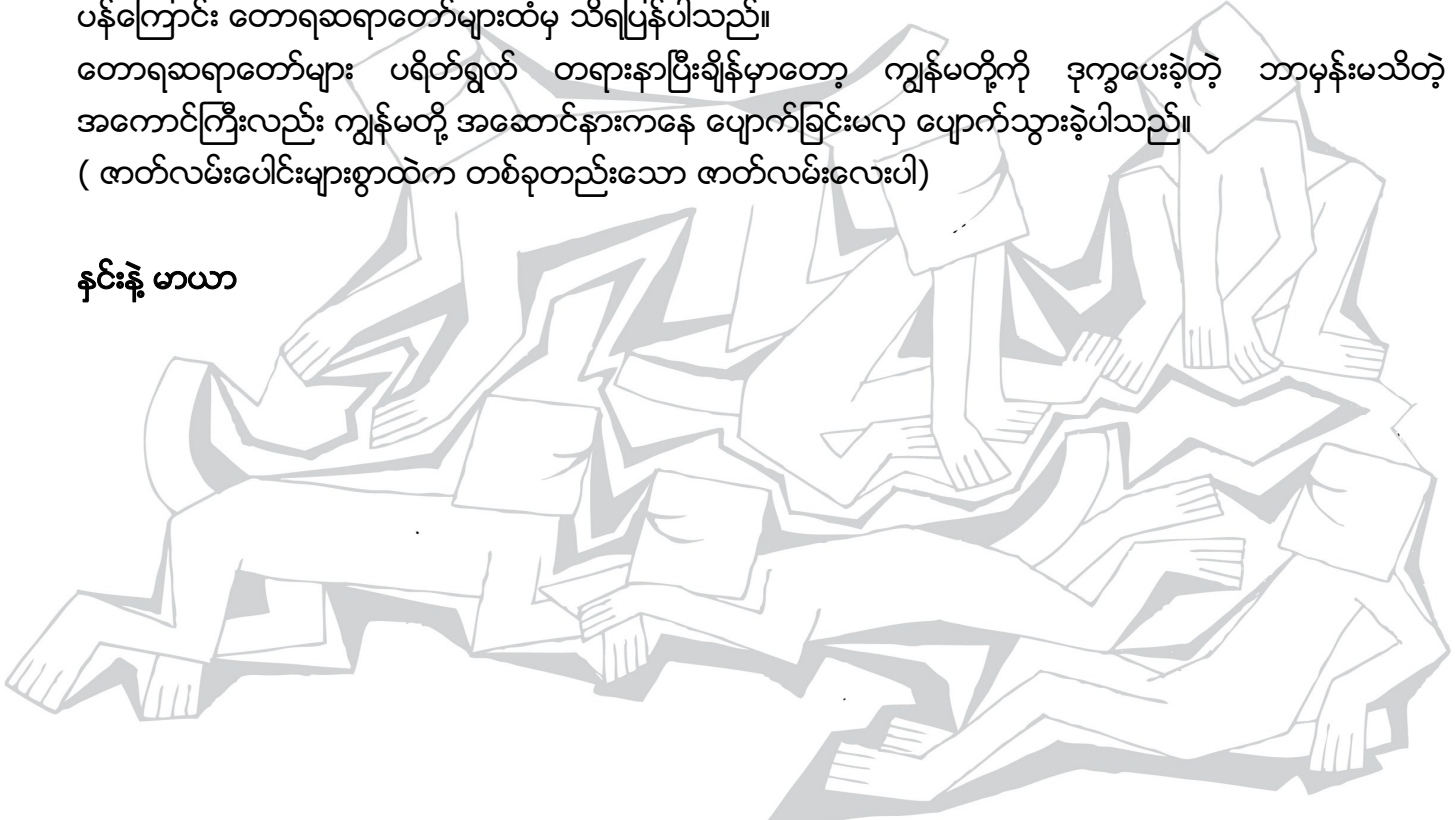
ညဂျူတီကျနေတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မတို့ကို အကျိုးအကြောင်းမေး
ပြီး ဟောင်းလောင်းဖွင့်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့အခန်းရှိရာကို ချီတက်သွားကြပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ကြောက်စိတ်လွန်ကဲနေတဲ့ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်လုံး အခန်းကို မပြန်ရဲတာမို့ ဟိုတယ်
ဧည့်ခန်းမကြီးထဲက ဆိုဖာတွေပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုအိပ်ခဲ့ကြပါသည်။

မနက်မိုးလင်းလို့ လူကြီးတွေ ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး ပရိတ်တရားနာဖို့
ချက်ချင်းစီစဉ်ပေးပါသည်။ ကျွန်မတို့ အခန်းရှေ့မှာ ခုံတွေခင်းပြီး တောရဆရာတော် သုံးပါးကိုပင့်ပြီး တရားနာ
ပရိတ်ရွတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အခန်းနဲ့ ရေချိုးခန်းတွေကြားမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်အိုကြီးမှာနေတဲ့
အစောင့်အရှောက်က နှစ်ပေါင်းများစွာ သူမကျွတ်မလွတ်ကြောင်း သူ့အတွက် အမျှပေးဝေဖို့ တောင်း
ပန်ကြောင်း တောရဆရာတော်များထံမှ သိရပြန်ပါသည်။

တောရဆရာတော်များ ပရိတ်ရွတ် တရားနာပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့
အကောင်ကြီးလည်း ကျွန်မတို့ အဆောင်နားကနေ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။

(ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာထဲက တစ်ခုတည်းသော ဇာတ်လမ်းလေးပါ)

နှင်းနဲ့ မာယာ

တွေ့နေကျ မြင်နေကျ နာနာဘာဝတွေ မှိုင်း (ဆေး - ၂)

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

တွေ့နေကျ မြင်နေကျ နာနာဘာဝတွေ

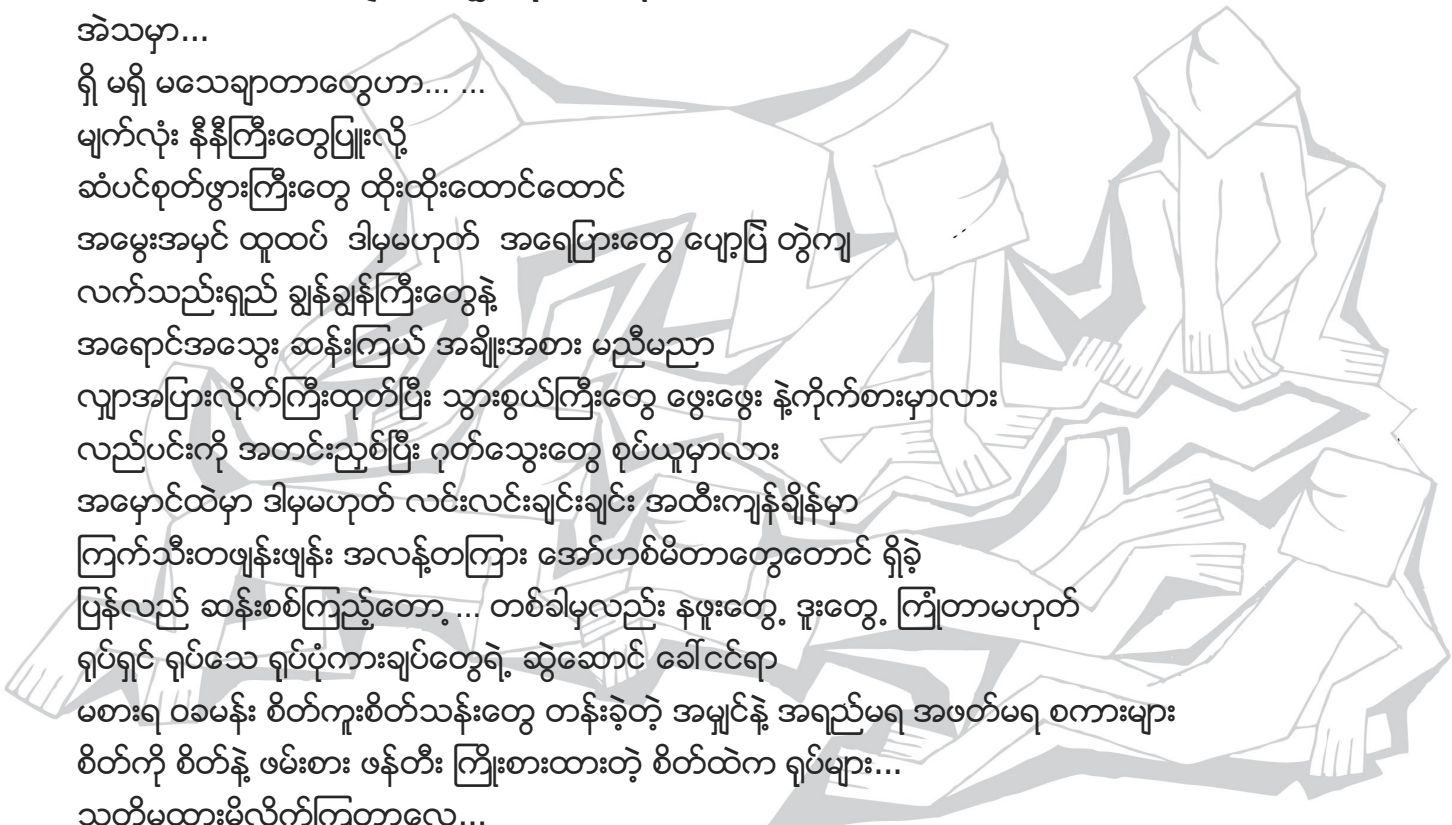
အမိဗွာယ် သတ်မှတ်ရန်ခက်ခဲသော
ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အပြုအမူများ.....
လူ့စိတ်ကလည်း ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား
ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးတာတွေ ပုံပြီး ယုံလိုက်ရတဲ့ အရသာ
တဆင့်စကား တဆင့် ချဲ့ကား လွှင့်ထုတ်ပေးရတဲ့ပီတိ
အဲသမှာ...

ရို မရို မသေချာတာတွေဟာ... ..

မျက်လုံး နီနီကြီးတွေပြူးလို့
ဆံပင်စုတ်ဖွားကြီးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်
အမွေးအမှင် ထူထပ် ဒါမှမဟုတ် အရေပြားတွေ ပျော့ပြဲ တွဲကျ
လက်သည်းရှည် ချွန်ချွန်ကြီးတွေနဲ့
အရောင်အသွေး ဆန်းကြယ် အချိုးအစား မညီမညာ
လျှာအပြားလိုက်ကြီးထုတ်ပြီး သွားစွယ်ကြီးတွေ ဖွေးဖွေး နဲ့ကိုက်စားမှာလား
လည်ပင်းကို အတင်းညှစ်ပြီး ဂုတ်သွေးတွေ စုပ်ယူမှာလား
အမှောင်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ် လင်းလင်းချင်းချင်း အထီးကျန်ချိန်မှာ
ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်း အလန့်တကြား အော်ဟစ်မိတာတွေတောင် ရှိခဲ့
ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်တော့... တစ်ခါမှလည်း နဖူးတွေ ခူးတွေ ကြိုတာမဟုတ်
ရုပ်ရှင် ရုပ်သေ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေရဲ့ ဆွဲဆောင် ခေါ်ငင်ရာ
မစားရ ဝခမန်း စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေ တန်းခဲ့တဲ့ အမျှင်နဲ့ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားများ
စိတ်ကို စိတ်နဲ့ ဖမ်းစား ဖန်တီး ကြိုးစားထားတဲ့ စိတ်ထဲက ရုပ်များ...
သတိမထားမိလိုက်ကြတာလေ...

အမှန်တကယ် ဒုက္ခကို ဆောင်ယူလာနေတာက
ကိုယ့် အနီးအနား... သို့မဟုတ်... ကိုယ့်အဝေးအခြား...
လူစိမ်းများ... သို့မဟုတ်... လူရင်းများ...
ဝန်တိုမှုလက်ဆောင်များ... သို့မဟုတ်... ဖွဲ့ နောင်မှု သမုဒယများ...
လုံးပါး ပါးစေတဲ့ အကောင်အထည်တွေ အတွက်ကျတော့
အကြောက်တရားဟာ အရသာခံတတ်ပုံမရဘူး.....။။။

မှိုင်း (ဆေး - ၂)

ရေစက်ဆုံဖူးတယ် ဖိုးစိန်

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ရေစက်ဆုံဖူးတယ်

သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိပါ.. ကျွန်တော့်ရဲ့အနီးအနား ဝန်းကျင်မှာတော့ သူဟာ အရိပ်တစ်ခုအနေနဲ့ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိနေပါတယ်... တခါတလေ အသံပေး အရိပ်ပြတတ်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက် ကြားလိုက်ရရင် ကြောက်စိတ်ဝင်မိပေမဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ထူးခြားမှု မပြတဲ့သူ့ကို တခါတရံ သတိရနေမိသလိုလို... ဒီလိုအတွေး စိတ်ထဲဝင်လာရင် သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးမိ ပါတယ်...

ဒါပေမဲ့ သူဒီနေရာဝန်းကျင်ကနေ စွန့်ခွာသွားမှာကိုတော့ကျွန်တော် တကယ်မလိုလားပါဘူး.. နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့တဲ့ဒီနေရာလေးကို စွန့်ခွာသွားဖို့ အတွက်သူလည်းဝန်လေးမှာပေါ့.. ဒီနေရာကိုသူပိုင်ပါတယ်... သူကကျွန်တော့်ရဲ့အမည်လည်းမသိ လူကောင်လည်းမပေါ်တဲ့ ခုလက်ရှိ ကျွန်တော်နေနေတဲ့ အခန်းရဲ့အိမ်ရှင်လေးလို့ ထင်ပါတယ်...

ဘာကြောင့်လဲ မေးရင် ကျွန်တော် အခုလက်ရှိနေတဲ့ အခန်းလေးက အရင်က လူသူမနေတဲ့ ဂိုဒေါင် အဟောင်းလေး တစ်ခုပါ.. ဂိုဒေါင်သက်တမ်းကလည်း ကျွန်တော့် အသက်ထက် ထက်ဝက် မက ကြီးတယ်လို့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး ကပြောပါတယ်.. ကျွန်တော်နဲ့ ရေစက်ပါတဲ့ဒီဂိုဒေါင်လေးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော် ကျွန်တော် စရောက်ကတည်းက အလုပ်ရှာရင်း လစဉ်ပုံမှန် လာရှင်းဖြစ်ခဲ့တယ်... ဟောင်း အို နေတဲ့ဂိုဒေါင်ဘေးမှာလည်း လေးထပ်တိုက် အမြင့်သာသာရှိတဲ့ ယူကလစ်ပင်တစ်ပင် ရှိတယ်လေ... မနှစ်က အိမ်ရှင်အဘွားက အပင်ကြီး မြင့်လာလို့ ခုတ်ပေးပါဆိုလာတယ်..

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အပင်ကို ဂိုဒေါင် အပေါ်ကနေ တက်ပြီး စခုတ်ပါတယ်.. စိတ်ထဲမှာ ထစ်နေလို့ အပင်ကို မတက်ခင် တောင်းပန်ရှိခိုးပြီး ခုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုတ်နေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချသလို ခံစားရပြီး မထင်မှတ်ဘဲ အပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျတယ်... လေးထပ် အမြင့်ဆိုတော့ အောက်မှာ သွေးမထွက် မလှုပ်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးကသေပြီလို့ကို ထင်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ အမြင့်ပေါ်ကနေ အတားအဆီးမရှိ ကျလာတဲ့ကျွန်တော် သွေးတစ်စက်မှ မထွက်ဘဲ ခြေထောက် သာကျိုးသွားတယ်... အကုန်လုံးက အံ့သြကြတယ်...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်အံ့သြတယ်.. အပင်ပေါ်ကနေ တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းချသလိုခံစားရ တယ်... အောက်ရောက်တော့လည်း အင်တေကိုင်ထားတဲ့ ကြမ်းပြင် နေရာက ကျွန်တော့်အတွက် တယောက်ယောက်က တခုခုခံပေးထားသလို ခံစားရတာကိုပါ... မှောက်လဲကျတာ ခြေကားလက်ကားနဲ့ ကျပြီးတော့ ညာဘက်ခြေထောက်က ကျိုးသွားခဲ့တယ်.. တစ်ခုသိလိုက်တာက ဒီနေရာမှာ တယောက်ယောက် ရှိနေတယ် ဒီအပင်ကိုခုတ်တာ မကြိုက်ဘူးဆိုတာရယ်... ဒါကြောင့် သုံးလလောက် နားပြီး ခြေထောက် ပြန်ကောင်းလာတော့လည်း ဒီအပင်ကို ထပ်ခုတ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ လာရှင်းပေးနေကျ အလုပ်ကိုတောင် နားလိုက်မိတယ်...

ရေစက်ကမကုန်ဘူးထင်ပါတယ်... ကျွန်တော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ တစ်ယောက်တည်း နေချင်စိတ် ကပေါ်တယ်... (အရင်ကတော့ စုပြီးနေတာ ပြဿနာ အမျိုးမျိုးကြောင့်ပါ)... ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေလို့ရနိုင်မယ့် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို လိုက်ရှာတယ်လေ.. ဈေးသက်သက်သာ သာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း တစ်ခန်းနေရမယ့် နေရာမျိုး... ဒီလို နိုင်ငံမှာ တစ်ယောက်တည်း နေဖို့က မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ရလိုရငြားတော့ အားလုံးကိုမေးထား ပြောထားတယ်... တနေ့တော့ အဘွားက စကားမစပ်ဘဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ခုဘာတွေလုပ်နေလဲ သူ့ဆီလာတွေ့ပါဦးဆိုတော့ ကျွန်တော်သွားတွေ့ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် အခန်းရှာနေကြောင်းပါ ပြောဖြစ်လိုက်တယ်... အဲဒီမှာ အိမ်ရှင်အဘွားက ကျွန်တော်နေချင်တယ် ဆိုရင် ဒီဂိုဒေါင်လေးကို ပြင်ပြီးလာနေလို့ ရကြောင်း... ပြင်စရိတ်ကို ကျွန်တော်ပေးရမှာ ဖြစ်ကြောင်း... အခန်းခကိုတော့ သူယူမှာမဟုတ်ကြောင်း... တစ်ခုရှိတာက ဒီနေရာမှာ တယောက်ယောက် ရှိနေကြောင်း..မကြောက်တတ်ရင်နေလို့ ရကြောင်း ပြောလာတယ်လေ... နဂိုကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေချင်သူ ဆိုတော့ အချိန်မဆိုင်းချင်းဘဲ အဘွားကို နေမယ်ပြောပြီး တစ်လအတွင်း အခန်းဖြစ်အောင် ပြင်လိုက်တယ်လေ... မကြောက်ဘူးဆိုပေမဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကိုယ်တိုင် ပြောထားဖူးတဲ့ အခံလည်းရှိ ကိုယ်တိုင်လည်း တွေ့ကြုံခံစားဖူးထားတော့ နည်းနည်းလန့် တာပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အခန်းလေးကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ပြီး အိမ်ပြောင်းလာခဲ့တော့တယ်...

ကျွန်တော်အခန်းပြောင်းတဲ့ ညမှာပဲ သူ့ကို စတွေ့တယ်... ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဆိုတော့ ကြိုဆိုတဲ့သဘောလို့ စိတ်ထဲမှတ်ထားလိုက်မိတယ်... သူ ကလူလိုပါပဲ... အရိပ်လိုလို ဘာလိုလို စိတ်ထဲက သိတာပဲရှိတယ်... ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မမြင်ရတဲ့ မည်းမည်းကြီးပါ...အထီးအမ မသဲကွဲပေမဲ့ ဟန်ပန်က အသက်(၅၀) သာသာ လူကြီးတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးပါ... ညဘက်အလုပ်က ပြန်လာတာမို့ မှောင်မှောင်မည်းမည်း မှာ ဆိုင်ကယ်မီးထိုးပြီး ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးညက တော်တော်ကိုတုန်လှုပ်စရာကောင်းတယ်... အဲဒီ ပထမဆုံးညကဆို အိပ်လို့လည်း မရဘူး.. အခန်းထဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဝင်ပြီးတော့ အပြင်လည်းမထွက်ရဲဘူး.. ဒါပေမဲ့ သူရှိနေလား တကယ်များလား ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့လည်း ထွက်ကြည့်ချင်နေတယ်လေ.. ဘာမှမလှုပ်ရှားပေမဲ့ သူဒီအနီး အနားမှာရှိနေ မှာ သေချာတာကိုတော့ ခံစားမိတယ်..

ဒီလိုနဲ့ နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော် အခန်းမှာ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ် တရားခွေကိုဖွင့်ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေပါတယ်... သူ့ကြားအောင်လည်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်မျိုး မြန်မာလို တစ်ဖုံ ဂရိလို တတ်သလောက် မှတ်သလောက်လေးနဲ့... "ဒါကနင့်နေရာပါ.. ငါ့ကိုပေးနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. နင့်ကိုလည်း ငါမမောင်းထုတ်ပါဘူး.. ငါ့ကိုလည်း ကြောက်အောင်လန့်အောင်မလုပ်ပါနဲ့ နင်နေသာသလိုနေပါ" ဆိုပြီးအမြဲပြောတယ်လေ... သူ့ကြားအောင်လည်း မေတ္တာပို့ အမျှဝေတဲ့ အလုပ်ကို ပိုလုပ်ဖြစ်ပါတယ်...

နောက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော် အိမ်အပြန်နောက်ကျတဲ့ နေ့တွေမှာဆို သူဟာ ကျွန်တော့် တံခါးဝမှာရပ်စောင့်နေတာမျိုးကို ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်မီးရောင်နဲ့ လှမ်းမြင်ရလေ့ရှိတယ်.. ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့ (စိတ်ထဲကတော့ ကြောက်မိတာပေါ့) "စောင့်နေတာလား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" လို့ ဆိုလိုက်ရင် အရိပ်ကပျောက်သွားတယ်...

တခါတုန်းကဆို ညဘက် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တာကို သိတဲ့သူခိုးက ကျွန်တော့် အခန်းကို ဝင်မယ်ကြံပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ပြေးတာ အိမ်ရှင်အဘွားက ပြန်ပြောပြလို့ သိရတယ်... ဘာကြောင့် အော်ပြေးသွားမှန်း မသိပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူကြောင့်လို့ ထင်မိပါတယ်...

ညနက်မှ အိပ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ရဲ့ အရိပ်လိုလို စိတ်ထဲကတွေ့ရင် ကြောက်ကြောက်နဲ့ စကား လှမ်းပြောတတ်လာတယ်... တခါတလေ အခန်းဝမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေတတ်တယ်လို့ ထင်မိပြန်တယ်... ဒါပေမဲ့ စည်းကျော်ပြီးတော့ အိမ်ထဲထိ ဝင်လာနှောင့်ယှက် တာမျိုးတော့မကြုံဖူးဘူး...

တခါတရံ သူပျင်းလို့ရှိရင် ကျွန်တော်ရဲ့ စာကြည့်မီးချောင်းကို စသလိုလိုနဲ့ မှိတ်တာမျိုး လုပ်တတ်တယ်လေ... ပထမတော့ မီးချောင်းကဖြစ်တာပါလို့ ထင်ပေမဲ့ နောက်ကျတော့ မရည်ရွယ်ဘဲနဲ့ "မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...စာလုပ်နေလို့ ပါ...ပြန်ဖွင့်ပေးပါ" လို့ ညင်ညင်သာသာ ပြောလိုက်ရင်တော့မီးက အလိုလို ပြန်ပွင့်လာတယ်... အမြဲမဟုတ်ပေမဲ့ လာလာစတတ်တယ်လို့ ထင်မိတယ်... တစ်ခုရှိတာက ကျွန်တော်ညနက်မှ အိပ်တာကိုတော့ သဘောကျပုံမပေါ်ဘူး.. မီးရောင်ကြောင့်လို့ထင်ပါတယ်... မီးလင်းတာမျိုးတွေ့ရင် အပြင်ကနေ အသံတစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးကြားရတတ်တယ်.. မီးပိတ်ပြီးသာ ငြိမ်နေလိုက်ရင်တော့ အသံလည်း အလိုလို ပျောက်သွားတတ်တယ်... နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်လည်း နေသားကျသွားတယ် ထင်ပါတယ်... သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိလေးနဲ့ ကျွန်တော်လည်းလုံခြုံနေသလို ခံစားမိတယ်... (ကျွန်တော်ညဘက် အလုပ်သွားတုန်း ကျွန်တော့်ဆီမှာ လာအိပ်လာစားကြတဲ့ ဧည့်သည် သဘောသားနှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ညမှာ ကောင်းကောင်း ပညာပြခံလိုက်ရပါတယ်... နောက်နေ့ကစလို့ ကျွန်တော့်အခန်းကို ကျွန်တော်မရှိဘဲ အလည်မလာကြတော့သလို ညအိပ်ညနေနေဖို့ လုံးဝငြင်းဆန်သွားကြပါတော့တယ်)

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုလည်း မမောင်းထုတ်ရက်ဘူး... ကျွန်တော်ကြောင့် သူထွက်သွားမှာကိုလည်း မလိုလားဘူး... နှစ်နှစ်နီးပါးနေလာတဲ့ ဒီနေ့လေးကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာတဲ့သူ အတွက်ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွတ်လွတ်တဲ့ ဘဝကိုလည်းရစေချင်ပါတယ်... သူကြားနိုင်အောင်လို့ မေတ္တာပို့အမျှဝေဆဲပါ... စိတ်အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတရာမှမပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို နေခွင့်ပေးထားတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်မိတယ်..

အခုတော့သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက်အဖော်ကောင်းလေးပါ... သူ ရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော်ဘယ်လို မှမခံစားရပါဘူး.. အရင်ဘဝက ပါလာတဲ့ရေစက်လို့ ပဲသတ်မှတ်လိုက်ပါတယ်... သူ့ကို ကျွတ်ရာ လွတ်ရာကိုလည်း ရောက်စေချင်ပါတယ်... အခုတစ်လော အလုပ်နဲ့ နေ့နေ့ ညည နပန်းလုံးနေတဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဒီည အလုပ်နောက်ကျလို့ ညဉ့်နက်မှပြန်ရောက်လာတော့ သူကြိုနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်...

အိမ်ရှင် အဘွားပြောပုံ အရဆိုရင် ဒီတစ်ယောက်က အိမ်ရှင်အဘွားရဲ့ အဖေဖြစ်နိုင်တယ်... ကျွန်တော်နေတဲ့
ဂိုဒေါင်မှာပဲ သူ့အမြဲနေတယ်... ထမင်းစားချိန်နဲ့ အိပ်ချိန်ပဲ ပြန်တက်လာပြီး ဒီဂိုဒေါင်မှာ ရေဒီယိုတစ်လုံး နဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သလို နွေမှာ အရိပ်ရအောင် ဂိုဒေါင်ဘေးမှာ အပင်စိုက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတယ်... ဘာကိုစွဲလမ်းပြီး
ဘယ်လိုဆုံးတယ်ဆိုတာတော့ မသိပါဘူး... ဘဝမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရဖြစ်သလို ဒီဂိုဒေါင်
အခန်းလေးထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အတွက်လည်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ပါတယ်...

ဖိုးစိန်

နှင်းဆီဖြူ
စပ်ငြိမ်းဒီဂရီ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

နှင်းဆီဖြူ

မကြာခဏဆိုသလို ဤသင်တန်းရိရာ အဆောက်အဦရှေ့မှ သူသွားလာလေ့ရှိသည်။ သူ့အား ဆွဲဆောင်နေသည့် အရာမှာ ဤသင်တန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်တွင်ရေးထိုးထားသော အမည်နာမ တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ 'နှင်းဆီဖြူ' ထိုအမည်သည် သူ့ နှလုံးသားတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက စွဲလမ်းနေသော အမှတ်အသားတစ်ခု။

သူ ကိုးနှစ်သား၊ ဆယ်နှစ်သား အရွယ်က ဈေးသို့ အဘွားဖြစ်သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ့ရှိသည်။ ငယ်ငယ်က သူ့တွင် ဝါသနာတစ်မျိုး ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအရာမှာ ရေကန်ထဲသို့ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ ပစ်ပေါက်လိုက် သည့်အခါ ပေါ်ထွက်လာလေ့ရှိသော စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ရေလှိုင်းလေးများကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားသွားနေကျ ဈေးသို့ သွားရာလမ်းတွင် ရေကန်တစ်ကန် ရှိပါသည်။ ထိုနေရာသည် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး လေကောင်းလေသန့်များရနိုင်သော နေရာတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ဈေး သွား ဈေးလာများက ထိုရေကန်၏ နံဘေးတွင် ရှိသော ခုံတန်းလျားများတွင်အညောင်းပြေ ခဏတဖြုတ် ထိုင်ခြင်း၊ အကြောလျှော့ ကိုယ်လက်လှေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုသို့ ရေကန်နံဘေးတွင် အပန်းဖြေလေ့ရှိသည့် လူများထဲတွင် သူတို့ မြေးအဘွားပါဝင်ကြသည်။ အဘွားကိုယ်လက် လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည့် အချိန်တွင် ကျောက်စရစ်ခဲလေးများကို လိုက်ရှာပြီး ရေကန်ထဲသို့ သူ ပစ်ပေါက်နေမိသည်။

'ဟေ့... 'ရုတ်တရက် အနောက်ဘက်ဆီမှာ လန့်လိုက်သည့် အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဂါဝန် ရှည်ရှည် ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ သူမ လက်ထဲတွင် နှင်းဆီပန်းအဖြူရောင် တချို့ကို ကိုင်ထားသည်။

- 'နှင်... ဘာဖြစ်လို့ ရေကန်ထဲကို ခဲတွေ ပစ်ထည့်နေတာလဲ'
- 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
- 'ငါကတော့... ဒီရေကန်လေး ပိုလှသွားအောင် နေ့တိုင်း နှင်းဆီပန်းအဖြူတွေကို ကန်ထဲ လာမျှောပေးနေကျ...'
- 'နှင်လည်း ပန်းတွေ လာမျှောချင် လာမျှောပေါ့၊ ငါလည်း ငါ့သဘောနဲ့ငါ၊ ခဲတွေ ပစ်တာပဲ၊ ငါ့ ခဲလုံးလေးတွေက ရေကန်အောက်ခြေထဲ နစ်မြုပ်သွားမှာ၊ နှင် မျှောလိုက်တဲ့ ပန်းတွေလို ရေကန် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ အမှိုက်တော့ မရှုပ်ပါဘူးဟာ ...'
- 'နှင့်ခဲတွေနဲ့ ငါ့ပန်းတွေ ... ဘယ်ဟာက ပိုလှသလဲ နှင် စဉ်းစားကြည့်...'
- 'အင်း ...'
- 'နှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ'
- 'နှင့်နာမည်ကရာ'
- 'နှင်းဆီဖြူ'

ဤသို့ဖြင့် နင်းဆီဖြူဟု ခေါ်သော ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဂါဝန်ရှည်ရှည်ဝတ်လေ့ရှိသည့် ကောင်မလေးနှင့် သူ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် သဘောတူညီမှု တချို့ရခဲ့ကြသည်။ ထိုအရာက သူ့ စိတ်ကြိုက် ကျောက်စရစ်ခဲ အချို့ကို ရေကန်ထဲသို့ပစ်ပေါက်ပြီးပါက နင်းဆီဖြူ သဘောကျ နင်းဆီပန်း အဖြူရောင်အချို့အား ရေကန်ထဲသို့ မျှောရန် ဖြစ်သည်။ တည်ငြိမ်နေသောရေကန်၏ မျက်နှာပြင်ဝယ် သူ ပစ်လိုက်သည့် ခဲလုံးလေးများကြောင့်လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ ဖြာထွက်သွားသည့်အခါ သူမက အဖြူရောင်နင်းဆီပန်းများအား ထိုရေလှိုင်းငယ်များပေါ်တွင် ညင်ညင်သာသာတင်ပေးလိုက် သည်။ ရေလှိုင်းများသည် နင်းဆီဖြူအား ကမ်းနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ နံနက်စောစော နေရောင်အောက်တွင် အဖြူရောင် နင်းဆီပန်းများနှင့် နင်းဆီဖြူတို့ အလှချင်း ပြိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဆုံဆည်းမှုအား ရေကန်လေးက တစ်တရာ ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်း အလျှင်းမရှိပါ။

အလုပ်တာဝန်နှင့် နယ်တကာ လှည့်နေရသည့် သူ့ဖခင်ကြောင့်သူနှင့် နင်းဆီဖြူတို့၏ နွေးထွေးသော သူငယ်ချင်းသက်တမ်းသည် ကြာကြာမခံခဲ့ပါ။ နိုင်ငံအနှံ ဒေသပေါင်းစုံ ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ သူသည် အိမ်ထောင်သည် ဖခင်တစ်ဦးအဖြစ် ဘဝဇာတ်ခုံတွင် နေရာရခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဖြစ်သည့် သူ့ဇနီးသည်၏ စာသင်ကျောင်းနှင့်နီးသော ရပ်ကွက်တစ်ခုဆီသို့ သူတို့မိသားစု ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းမှာ သိပ်တော့ မကြာသေး။ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ဤရပ်ကွက်လေးထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ရေကန်လေး တစ်ကန်ကိုသူ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဤရေကန်လေးက သူ ငယ်ငယ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသော ရေကန်လောက် မကြီးမားပါ။ လက်ရှိ ရေကန်လေးမှာ သစ်ပင်များ ခပ်စိပ်စိပ် စိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်တောငယ်လေးနဲ့ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်းအကြားတွင် တည်ရှိပါသည်။

နံနက်ခင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သူများဖြင့် စည်းကားနေလေ့ရှိသော၊ သစ်ပင်များ အတန်းလိုက် ခပ်စိပ်စိပ် စိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်တောအဆုံးတွင် ထိုရေကန်လေး ရှိပါသည်။ ရေကန်လေး၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ခေါင်မိုးချွန်ချွန်များရှိသော ရှေးခေတ်လက်ရာ ခရစ်ယာန် ဘုရားကျောင်း ရှိပါသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နံနက်ခင်းများတွင် သူတို့ တစ်မိသားစုလုံး ထိုရေကန်နံဘေးသို့ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ကြားရက်များတွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသည်။ အပြန်တွင် ဘုရားကျောင်းရှေ့ လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် ဘူတာဘက်မှ အိမ်သို့ပြန်လေ့ရှိသည်။ ဘုရားကျောင်းရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးပေါ် သူ ဖြတ်သွားတိုင်း သင်တန်းတစ်ခု၏ အမည်က သူ့ကို ဖမ်းစားနေသည်။

‘နင်းဆီဖြူ’ တယော သင်တန်း

နှင်းဆီဖြူ ... နှင်းဆီဖြူ ... ထိုအမည်ကို သူ့နှုတ်ဖျားတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ရွတ်ဆိုနေမိသည်။ သို့သော်သူ့နှလုံးသားက ရွတ်ဆိုသံသည် သူ့နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်နေသော တိုးတိုးဖွဖွ အသံထက် အဆပေါင်းများစွာ ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်။ အနုပညာ တူရိယာများနှင့်ပက်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ အားနည်းသောသူသည် ထိုတယောသင်တန်းအား တက်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

သင်တန်းကျောင်း အဝင်အဝက တံခါးလက်ကိုင်ကို သူ့ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အလိုအလျှောက် အသံထွက်ပေါ်ရန် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးဘောင်၏ အတွင်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ချူသံများကြောင့် ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချိုသာနွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် သူ့အားကြိုဆိုနေသည့် သင်တန်းကျောင်းမှ ရုံးစာရေးမလေးသည် သူ့အား ရုံးခန်းထဲက ဆိုဖာတွင် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေဖို့ ပြောပါသည်။

‘ဒီသင်တန်းရဲ့ တယောဆရာကြီး မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏလောက် စောင့်ပေးပါနော်၊ ကော်ဖီဖြစ်ဖြစ် လဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ် တခုခုလောက် သုံးဆောင် ပါလားရှင်...’

ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ မှန်ဘောင်ထဲတွင် ထည့်သွင်းပြသထားသော တယောများအား သူ့သဘောကျနေမိသည်။ ဘယ်တယောက ဘယ်အနုပညာရှင် ဘယ်ခုနစ်ကနေ ဘယ်ခုနစ်အထိ အသုံးပြုခဲ့တယ်၊ ဘယ်တယောက ဘယ်သူဘယ်ပွဲမှာ အသုံးပြုခဲ့တယ် ... စာတန်းများဖြင့်၊ ဪ ... သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေမှာတောင် သမိုင်းတွေရှိကြပါလားလို့တွေးပြီး သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး ပြီးနေမိသည်။ ဧည့်ခန်းမှ မနီးမဝေးတွင် ရှိသော အခန်းတံခါး၏ နံဘေး ကပ်လျက် ဘေးပေါ်တွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကြောင့် သူ့နှုတ်ခမ်းများ အလိုလို ပွင့်ဟ သွားသည်။ ပန်းချီကားရှေ့တွင် သူ ရပ်လိုက်ပြီး ပန်းချီကားထဲက ရှုခင်းကို သူ့စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ ပန်းချီကားထဲတွင် အသက်ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦး ရေကန် တစ်ကန် ထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲလေးများ ပစ်ပေါက်နေသည့် ရှုခင်းကို ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပန်းချီကား ချိတ်ထားသည့် နံဘေးတွင် ပိတ်ထားသော အခန်းအတွင်းမှ တယောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူသည် တံခါးလက်ကိုင်ကို ဖွင့်ပြီး အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အလင်းရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းသာ ထွန်းညှိထားသော ထိုအခန်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြန့်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး တယောထိုးနေပါသည်။ တယောထိုးနေသော အမျိုးသမီးက သူ့အား အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာနိုင်ကြောင်း ခေါင်းငြိမ့် ပြလိုက်သည်။ အခန်းအတွင်း ဝါကျင့်ကျင့် မီးလုံးသာ ထွန်းညှိထားသည်။ တယောထိုးနေသော အမျိုးသမီးသည် အပေါ်အောက် အရောင်တူ ဝမ်းဆက် ဂါဝန်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူမ၏ လှပသောဆံနွယ်များက ကျောပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ဆီသို့ ဖြောင့်စင်းစွာ ဝဲကျနေပါသည်။ ဘိုးတံ၏ အတက်အကျတွင် ထွက်ပေါ်လာသော တယောသံနောက်သို့ နားထောင်နေလိုသော သူ့နှလုံးသားက လိုက်ပါရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ အသံသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ထွက်ပေါ်နေရာမှ တက်ကြွ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ဖက်သို့ ရုတ်ချည်း ကူးပြောင်းသွားသည်။ ထိုနောက် ခုန်ပေါက်မြူးတူးဖွယ် သံစဉ်ဖက်သို့ ကူးပြောင်းလာပြန်သည်။ တယောသံက နားထောင်နေသော သူ၏ နှလုံးသားအား အရှေ့မှ အနောက်၊ တောင်မှ မြောက်ဆီကို လိုသလို ဆွဲခေါ်နေသည်ဟု သူခံစားမိသည်။ အသံသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာဖက်မှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာဖက်သို့ ကူးပြောင်းလာပြန်သည်။ တစုံတယောက်နဲ့ ဝေးခဲ့သလို၊ တခုခု ပျောက်ဆုံးခဲ့သလို ခံစားနေရ၏။

ရုတ်တရက် သူပါးပြင်ပေါ်တွင် ပူနွေးသလိုလို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် စမ်းလိုက်သည့်အခါ သတိမထားမိလိုက်သော သူ့မျက်ရည်များက တယောသံနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပုံ ရပါသည်။

တယောသံ ငြိမ်သက်သွားသည့်အထိ သူ့နှုတ်ဖျားမှ မည်သည့် စကားလုံးများ ထွက်မကျလာ။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်အောက်မှ တယောထိုးခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ လှုပ်ရှားမှုများက အရှိန်ပြင်းသော အမြန်ရထားတစ်စီးပမာ သူ့နှလုံးသားထံ ဆိုက်ရောက်လာပါသည်။ တယောထိုးပြီးသွားသော အမျိုးသမီးထံ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းခဲ့ပါသည်။ အေးစက်နေသော သူမ၏ လက်ဖဝါးထံမှတဆင့် သူ့လက်ထဲသို့ တစုံတခု ပါလာပုံရသည်။ သူ့လက်ဖဝါးတွင် ကပ်၍ ပါလာသော ပစ္စည်းကို သူ ကိုယ်တိုင်သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ကျောက်စရစ်ခဲလုံး တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။ တုန်ရီနေသော သူ့နှုတ်ဖျားက အမည်တစ်ခုကို လှိုက်လှိုက်မောမော ထွက်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေပါသည် ...

‘... နှင်းဆီဖြူ နှင်းဆီ ဖြူ ဖြူ ...’

‘မောင်ရင် ... မောင်ရင် ...’

သူ့ပခုံးအား ခပ်ဆတ်ဆတ် လှုပ်လိုက်သောကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦးက သူ့အားနွေးထွေးစွာ ကြည့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းအတွင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားပုံရသည့် သူ့အဖြစ်အတွက် သူ အနည်းငယ် ရှက်သွားမိ၏ ...

‘လမ်းမှာ ယာဉ်ကြောတွေ ပိတ်ဆို့နေလို့ ဒီကိုအလာ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် မောင့်ကို ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်

တယော သင်တန်း ကြီးကြပ်သူ နည်းပြဆရာကြီး ရှင်းပြနေသော စကားလုံးများထက် သူ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဆိုသော ဧည့်ခန်းနှင့် ထိုဧည့်ခန်း၏ အနီးတွင် အသေအချာ ပိတ်ထားပုံရသော အခန်း တစ်ခန်းဆီ သူ့မျက်လုံးများ ရောက်ရောက်နေသည်။ မေးမြန်းစပ်စုလိုက်သည့် သူ့မေးခွန်းများအတွက် ထွက်ပေါ်လာသော ဖြေရှင်းချက်များက ...

‘ဒီသင်တန်းရဲ့ ပထမ ပိုင်ရှင်တွေက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဇနီးမောင်နှံပါ။ သင်တန်းကို ကျုပ် လွဲယူပြီး ဆက်ဖွင့်တာ ခြောက်နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ အမျိုးသားဖြစ်တဲ့သူက စန္ဒယားဆရာပျံ၊ သူ့အမျိုးသမီးက တယော ဆရာမ၊ အဲ့ ... အဲဒီ အမျိုးသမီးက ဟိုအရင်က ပန်းချီဆွဲသေးတယ်။ အခု မြင်နေရတဲ့ အခန်းဝ ပန်းချီကားက သူမကိုယ်တိုင် ဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီကား။ အကုသိုလ်ကံများ တော်တော် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေက သူ့ဇနီးသည်ကို တော်တော် ချစ်ရှာတာ။ သဝန်လည်း သိပ်တိုတာ။ တိုမယ် ဆိုရင်လည်း တိုလောက်တယ်။ သူ့ဇနီးသည်က တော်တော်ကို ချောမောတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်ပုံက ဘာနဲ့ နှိုင်းပြီး ပြောရမှန်းကို မသိဘူး။ အိပ်ထောင်ရှိတာ သိသိနဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးအပေါ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပုရိသ များလည်း ရှိတယ်။ ပြဿနာက ကြီးလာတော့ အကုသိုလ်ကံက တံခါးခေါက်တော့တာပေါ့။ ဇနီးသည် ဖြစ်သူ ဘယ်လို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြ ရှင်းပြ ကျုပ်မိတ်ဆွေ စန္ဒယားဆရာက ဒီသင်တန်းလေးကို ပိတ်ပစ်ဖို့ပဲ အပြင်းအထန် တောင်းဆိုတော့တယ်

ဒီလိုနဲ့ တနေ့ကျတော့ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၊ ဒီ ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းအတွင်းမှာ စကား အချေအတင် ဖြစ်ရာကနေ ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ ခင်ပွန်းသည် စန္ဒယားဆရာရဲ့ လက်ချက်နဲ့အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ တယောဆရာမဟာ ကျုပ်တို့ အနုပညာလောက ကို ကျောခိုင်းသွားရတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေစန္ဒယားဆရာလည်း အခုတော့ စိတ်ရောဂါ ဆေးရုံမှာ ထာဝရ အကျဉ်းသားပေါ့

‘ဆုံးသွားတဲ့ တယောဆရာမက ပန်းချီဆွဲလည်း တော်တော်တော်တယ်။ အခု အခန်းဝမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူပြီး ဆွဲထားတာလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ပြောပြဖူးတယ်။ ပန်းချီကားထဲမှာ ကျောက်စရစ်ခဲလေးကိုင်ပြီး ရေကန်ထဲပစ်ထည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကောင်လေးက ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ရည်စားဦးလား အချစ်ဦးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်လည်းမေးတော့ မမေးမိဘူး။ သို့ပေမဲ့ သူမ မကွယ်လွန်ခင် ဒီပန်းချီကားကို ကြည့်တိုင်း သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဝန်ခံနေသလိုလို၊ တခုခုကို ဆွေးမြည့် နေသလိုပဲ ...’

‘ဒီသင်တန်းရဲ့ အမည်က ကွယ်လွန်သူ တယောဆရာမရဲ့ အမည်ပါ။ နှင်းဆီဖြူ ဆိုတဲ့အတိုင်း နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်လို သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီး’

သင်တန်းကျောင်းမှ အပြန် သူ့လက်ထဲတွင် တစုံတခုသောပစ္စည်းကို မည်သူမျှ မသိအောင် ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းအတွက် မည်သူမျှ သူ့အား နားလည်မှု မပေးနိုင်ဟု သူယုံကြည်ပါသည်။ ဘုရားကျောင်းရှေ့ လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် သစ်တောဘက်သို့ သူဦးတည်လိုက်သည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းထိုးသံသည် ယခင်နေ့များနှင့် မတူဘဲ တခုခု ထူးခြားနေသလို သူ ခံစားနေမိသည်။ သစ်တောအုပ်ထဲသို့ မဝင်ခင် သူ့လက်ထဲတွင် သယ်ဆောင် လာ သော ကျောက်စရစ်ခဲလုံးလေးကို ရေကန်အတွင်းဆီ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ ထဲသွားသော ကန်ရေသည် ယခင်လို မတည်ငြိမ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ရေကန်အလယ် အဝေးတစ်နေရာမှ ပစ္စည်းတခုခုသည် ကမ်းခြေဘက်သို့ မျောလာပုံရသည်။ ဘယ်လိုအရာဟု တိတိကျကျ ပြောဖို့ ခက်ပါသည်။ သို့သော် ထို မျောပါလာသောအရာ ကမ်းဆီမရောက်ခင် ရေကန်နံဘေးမှ သူ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ သစ်တောအုပ်ထဲ ဝင်ကာစ အသက် ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ သစ်တောထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် ကျောက်စရစ်ခဲများနှင့်

နှင်းဆီ အဖြူရောင်ပန်းများ နှင်းဆီဖြူများပါ မလာပါ

စစ်ငြိမ်းဒီရေ

emptiness
ko ko thett

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

emptiness

there
is
a
ghost
in
my
room

ko ko thett

ဂင်္ဂါချိုနေပြီ
ချိုပိန်းနောင်

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ဂင်္ဂါချိုနေပြီ

အချပ်ပို

ကိုကိုကိုကျွန်မ မုန်းတီးခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကို ကျွန်မကြောင့်သိပ်သိပ်သည်းသည်း နာကျင်စေလိုခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခု သူငိုကြွေးနေသည်။ ရှိုက်ငင်စွာယောက်ျားရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ကျွန်မအတွက် ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ရင်ထဲမကောင်း။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်ထားခဲ့သော ကျွန်မချစ်ရသော ချစ်လင်ကိုကို ကျွန်မအတွက် ငိုကြွေးနေသည်ကို ကျွန်မ လုံးဝမကြည့်ရက်နိုင်ပေ။
'မငိုပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ... '

ကိုကို ကျွန်မစကားသံကို မကြားပါ။ ကိုကိုကို ကျွန်မ ထွေးဖက် အားပေးလိုလှသည်။ ကိုကိုကို ကျွန်မ လှမ်းကာ ထိတွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်နှင့်ထိမိသလို ထွန်းထွန်းလူး နာကျင်သွားသည်။ ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်သည်။
'ဪ ... '

ယနေ့မှစ ကိုကိုအား ကျွန်မ ထိတွေ့ခွင့်မရှိတော့ ဟူသော အတွေးသည် ရင်ကို ဆူးနှင့်ဖောက်သလို မြိခနဲ တိုးဝင်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ဘေးတွင် ဘုန်းကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ ဘာသာမဲ့ဖြစ်သော ကိုကို မည်သို့နေမည်နည်း။ ကျွန်မ ကိုကိုကို စိုးရိမ်စွာ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုကိုက ကျွန်မမှလွဲပြီး အခြားမည်သူကိုမျှ မြင်ပုံမပေါ်။ ရှိုက်သံများအကြားတွင် ကိုကိုသည် ကျွန်မကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မကိုယ်ယူရန် လာနေကြသော လူအများကို ကိုကိုဒေါသတကြီး အော်ငေါက် ထုတ်ပစ်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။
'မီးလေးရယ် ... မသွားပါနဲ့... မသွားပါနဲ့ မီးလေး မီးငယ်လေး... '

ကျွန်မသေဆုံးခဲ့ပါသည်။ ကိုကို၏ ပူဆွေးတသသံများအကြားတွင် ကျွန်မနှင့် ကိုကို ဘဝပေါင်းများစွာ ခြားနားသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါ။ ကျွန်မအတွက် ငိုကြွေးနေသော ကိုကိုကို ကိုကို၏ ကဗျာအသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများစွာ နှစ်ဖက်သော မိဘများစွာတို့ ဝိုင်းဝန်းနှစ်သိမ့်ပေးနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ကိုကိုအနားတွင် ကျွန်မ နေခွင့်မရှိတော့သော်ငြား ကိုကိုအား နှစ်သိမ့်ပေးမည့် လူပေါင်းများစွာ ကိုကိုအနီးတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်မ ကိုကိုအနီးမှ မခွာလိုပါ။ ပုံပြင်များထဲကသို့ သေသွားလျှင် 'နင်လာခဲ့' ဆိုပြီး လာရောက်ခေါ်ငင်သော လူများကိုလည်းမတွေ့ရပါ။

ကိုကိုအတွက် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မည်မျှကြာ ပူဆွေးငိုကြွေးနေမိသည်မသိ။ ကျွန်မ၏ ပုခုံးကို သူငယ်ချင်း ရွှေစင် လာရောက်ကိုင်ဆုပ်မှသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ ကိုကို ... ကျွန်မ ချစ်ရသော ကိုကို....။ သူ မောပန်းစွာ အိပ်မောကျ နေပြီ။ သတင်းမေးသူများ တဖြည်းဖြည်း ကျဲပါးသွားပြီ။ မေမေတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ကလဖျင်းထိုးနေသည်ကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ မိဘများနှင့် မောင်လေးတို့၏ မျက်ဝန်းများတွင် မျက်ရည်စများကို တွေ့ရသည်။ ဒါဆို ကိုကိုကရော ?
ကိုကို အိပ်ပျော်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများကို ကျွန်မ မြင်ရသည်။
'ကိုကိုရယ်

ကျွန်မ နာကျင်စွာ ကိုကို့မျက်ရည်စများကို တဖွတ်ယ သုတ်ပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားမိသည်။ သို့သော် ကိုကိုအား ကျွန်မထိကိုင်မရ။ ထိကိုင်လိုက်တိုင်း ကျင်ခနဲ နာသွားသော ခံစားမှုကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်။ ကျွန်မ ကိုကိုအား သနားကြင်နာစွာ နှမြောတသစွာ ချစ်ခင် လွမ်းဆွတ်စွာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

‘သွားစို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်... သူ့နောက်ဆို သက်သာသွားမှာပါ။ နင်လည်း အနားယူဖို့လိုတယ်လေ။’
ကျွန်မ ရွှေစင်၏ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ ကိုကိုအား ချစ်သော လွမ်းသော နှမြောတသသော သနားကြင်နာသောစိတ်များက ကျွန်မအား တစ်ညလုံးအိပ်မရအောင် နှိုးဆော်ထားသည်။ ကျွန်မအတွက် အစားအသောက် မလို၊ အအိပ် အနေ မလို။ ကျွန်မအတွက် လိုအပ်သည်မှာ ကိုကိုသည်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုလိုအပ်သည်မှာလည်း ကျွန်မကိုသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ယခုလို နေလို့ မဖြစ်။ ကျွန်မသည် ကိုကို၏ ဇနီး။ ကျွန်မ ကိုကိုအနီးသို့ပြန်သွားနိုင်ရန် လိုအပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ သေဆုံးခဲ့ပြီးပြီ။
ကိုကိုအနားတွင် ကျွန်မနေထိုင်ခွင့် မရှိတော့။ ကိုကို၏ ဆံပင်များအား ကျွန်မ ပွတ်သပ်ခွင့် မရှိတော့။ ကိုကိုပင်ပန်းနေသော ညများအတွက် ကိုကိုအား ကျွန်မ ထွေးပွေ့ခွင့်မရှိတော့။ ကိုကို အခုအချိန်တွင် တစ်ယောက်တည်း ငိုကြွေးနေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ ကိုကို နားသို့သွားချင်သည်။
အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်မ ကိုကိုဆီသို့သွားခဲ့သည်။ ကိုကိုအနီးတွင် အိပ်နေသော ကျွန်မ၏ ကြောင်ကလေးက ကျွန်မအား မြင်မြင်ချင်း နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

‘အို.. ကိုကို သိပ်များ ကြောက်သွားမလား...။’
အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်မ အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ရက်လည်ပြီးကတည်းက မအိပ်ရသေးဟန် တူသော ကိုကိုသည် မျက်ဝန်းများ ညိုမည်းစွာဖြင့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဦးခါတ်ပုံကလေးကို ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။ ကျွန်မ အခန်းအပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ ကြောင်ကလေးက ကျွန်မအား မြင်သကဲ့သို့ နောက်က တညောင်ညောင်အော်မြည်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။
‘အာကျယ်... အာကျယ်လေး။ သားရယ် မလိုက်လာပါနဲ့။ သားကိုကို သိပ်ကြောက်သွားမယ်လေ။ မလိုက်နဲ့နော်။ မလိုက်နဲ့’
ကျွန်မ အာကျယ်ကို ပါးစပ်မှလည်း ပြောရင်း ကိုကိုအခန်းလေးကိုလည်း ကြည့်ရင်း ကျွန်မ နောက်ဆုတ် နောက် ဆုတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုကို သိပ်များ ကြောက်နေမလား။
‘အာကျယ်..’

ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီသွားသည်။ ကိုကို...။ ကျွန်မရောက်နေတာ ကိုကိုသိများ သွားပြီလား။ ကိုကို ကျွန်မကို ကြောက်များ နေရှာမလား။ ကျွန်မကို ကိုကိုမမြင်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့်ပင် ကျွန်မ အိမ်ရှေ့မှ ရှိုးကေ့စ်ဖြင့် ကွယ်ပစ်လိုက်မိသည်။
‘သား ဘာမြင်လို့လဲ။ ဟင်... ဘာကို အော်တာလဲ သားလေး။’

အာကျယ်သည် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး အော်မြည်နေသည်။ ကိုကို ကျွန်မ၏အနားသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း စူးစမ်းသလို နီးကပ်လာသည်။ ကိုကို ကျွန်မကို သိပ်ကြောက်နေရှာမလား။ ကိုကိုကို ကျွန်မ နီးကပ်စွာမြင်နေရသည်။ ကိုကိုပိန်သွားသည်။ မျက်ဝန်းများ ညှိုးရီ နေသည့်အကြားမှ ကိုကို၏တောက်ပမှုကို ကျွန်မ တွေ့မြင်နေရသည်။
‘ကိုကိုရယ်

ကျွန်မနားသို့နီးကပ်လာသော ကိုကို၏ရင်ခွင်ထဲ ခိုတွယ်ပုန်းခိုလိုက်ချင်စိတ် ကျွန်မတွင် ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ကိုကို အသားကို ကျွန်မထိဆုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိတော့။ ရုတ်ချည်း ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထီးကျန်မှုကို ခံစားလာရသည်။ ကျွန်မခြေထောက်များ မခိုင်တော့။ ရှိုးကော့စ်ကြီးကို မှီရင်း ကျွန်မထိုင်ချ ငိုကြွေး လိုက်မိသည်။

‘အို’

ကျွန်မ ရှိုးကော့စ်ကိုလည်း မှီခွင့်မရှိတော့။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိုးကော့စ်အထဲသို့ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။ ကျွန်မ ဝမ်းနည်း စွာငိုကြွေးမိပါသည်။

‘သားလေး အာကျယ်။ လာလာ သားလာ။ မိမိ။’

အာကျယ်လေးက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှနေပြီး ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ကိုကို ကိုကို ကျွန်မကို မမြင်ပါစေနဲ့။ ကျွန်မဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ ကိုကို ကျွန်မရှိရာသို့ သူမကြည့်ပါ။ သို့သော်..

‘မီးငယ်လေး ... မီးငယ်လေးရှိနေလားဟင်။ ကိုကို မီးငယ်လေးကို ချစ်တယ် သိလား။ ကိုကိုနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ တူတူနေပေးနော် သိလား။ မီးငယ်လေးကို ကိုကို သိပ်သတိရနေတာ... မီးငယ်လေးရယ်’ တိုးတိတ်စွာဖြင့် အဖျားခတ်သွားသော ကိုကို၏ ခေါ်မြည်တမ်းတသံ အဆုံးတွင် ကျွန်မ မကြားရက်စွာ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

‘ကိုကို ... ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့ကွယ်။ ကိုကိုနားမှာ ကျွန်မနေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရတော့ဘူး။ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို မမုန်းတီးဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ကွယ်။ ကိုကိုနားမှာ ကျွန်မနေပေးပါမယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုကိုကတော့ ကျွန်မကို မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။’

အပိုင်း(၁)

တပြန်းပြန်းကျဆင်းနေသော ရေအလျင်၏အသံမှာ ကြာလှရှိပြီ။ ကိုကို ဘာကြောင့်ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်မလာသေးပါလိမ့်။ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းတံခါးနားလေးသို့ကပ်ပြီး နားထောင်လိုက်မိသည်။ ညက ကိုကိုစာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ ယနေ့အတွက် အချိန်ဇယားလေးကို ကျွန်မကြည့်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုကိုသည် အရင်တုန်းကလို ကဗျာဆရာပေါက်စနကလေး မဟုတ်တော့။ အောင်မြင်သော နာမည်ကျော်သော ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ကိုကိုနှင့် ကျွန်မတို့စုဆောင်းထားသော စာအုပ်စင်ကလေးမှာလည်း အရင်လို ခပ်သေးသေးကလေး မဟုတ်တော့။ ထုနှင့် ထည်နှင့် စာအုပ်စင်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အရင်လို ကျွန်မတို့ နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကလေးတွင်ပင် သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ဖြင့် ပြည့်ဝခဲ့ပြီ။ စိုပြည်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ပြီ။ အာကျယ်ကလေးလည်းသေဆုံးခဲ့ပြီ။ အရာရာသည် အချိန်နှင့်လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ကိုကိုအနီးတွင် ကျွန်မနေရာအတွက် အစားထိုးဝင်ရောက်လာသော အမျိုးသမီးသည် မရှိသေး။ ကိုကိုအနားသို့ ကျွန်မမသွားနိုင်တော့သော်လည်း ကျွန်မနေရာအတွက် ယခုအချိန်အထိ ကိုကိုအစားထိုးသေးသည့်အတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်မိပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ပါသည်။

ကိုကို ယနေ့ စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်မည်။ အချိန် တော်တော်နီးနေပြီ။ အခုချိန်ထိ ကိုကို ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်မလာသေး။ ညကလည်း တော်တော်ညဉ့်နက်မှ ကိုကိုအိပ်သည်။ ယခုလည်း ရေအကြာကြီး ချိုးနေပြန်ပြီ။ ရေချိုးခန်းထဲမှ သီချင်းဆိုသံကို ကျွန်မကြားနေရသည်။ ‘ ကိုကိုစုတ်ကလေး။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ပြီးခဲ့တာတောင် ခုထိ ကလေးလေးလိုပဲ ... ’

`ကိုကိုရေ... ထွက်လာတော့လေကွယ်.. အချိန်တအားနီးနေပြီ။ တော်နေကြာ နောက်ကျနေဦးမယ်။ ကိုကို...`
ပြောရင်း ကျွန်မ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ၏ လက်သည် တံခါးတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။
ကျွန်မ... ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ငါက လူမှ မဟုတ်တော့ပဲ။ `ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ်။
ထွက်လာပါတော့နော်။ အအေးမိမယ်ကွဲ့။ အပြင်မှာမိုးတွေ အုံ့နေတယ် ...။`

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးတွေကြီးပြီး ရေအကြာကြီး
ချိုးမိသည့်နေ့မျိုးဆို ကိုကိုဖျားတတ်သည်။ မဖျားလျှင်တောင် အနည်းဆုံး ခေါင်းအုံတတ်သည်။ ကျွန်မ ကိုကိုကို
စိုးရိမ်ပါသည်။ `ကိုကို ထွက်လာတော့ရင် ကောင်းမှာ ...။`

ကျွန်မကံကောင်းပါသည်။ ကိုကို ရေချိုးခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မ ကိုကိုအရင်
အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြေးသည်။ ကိုကို ဘာဝတ်မလဲ။ ကျွန်မ အိပ်ခန်း အဝတ်ဗီရိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဗီရိုသည်
ပွင့်လျက်သား။ ကိုကို ရုပ်အဖြူလေးနဲ့ ပုဆိုးလေးနဲ့ဆို သိပ်လိုက်မှာပဲ။ ကိုကိုသည် ရုပ်အကျီအဖြူ
သန့်သန့်ကလေးများအား လက်ခေါက်လျက်သား ဝတ်သောအခါ အင်မတန်
ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မခန့်မှန်းခဲ့သော ခန့်မှန်းချက်များသည် အတော်များများ
မှန်ကန်ခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ယခုလည်း မှန်ကန်ပါသည်။ ကိုကို ဗီရိုထဲမှ ထိုအကျီတစ်စုံကိုထုတ်ပြီး မှန်ရှေ့တွင်
လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

`အင်း ... လှတယ် ကိုကို။ ကိုကိုနဲ့လိုက်တယ်။`

ကျွန်မ ကိုကိုနောက်မှ ရပ်ပြီး ကိုကိုကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မ သိပ်ပျော်ပါသည်။ ကိုကိုနာရီကို
လှမ်းကြည့်သည်။ အချိန်နီးနေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း သူ သုတ်သုတ်ပျာပျာလုပ်တော့မည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှ
ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကလေးကို သူလှမ်းကြည့်ပြီး တာတာ လုပ်ပြလိမ့်မည်။ ကျွန်မ ကိုကိုကိုပြီးကြည့်နေလိုက်သည်။
သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မအထင်မှားပါသည်။ ကိုကို ကျွန်မဓာတ်ပုံကလေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
အခန်းထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာထွက်သွားသည်။
ကျွန်မ ရုတ်ရက် ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။

အပိုင်း(၂)

ကိုကိုအသံကို ကျွန်မ အခန်းထဲမှနေပြီး ကြားနေရသည်။ ကိုကို၏ စကားပြောသံကိုပါ ကျွန်မကြားနေရသည်။
`ကိုကို ဧည့်သည်ပါလာတယ် ထင်ပါရဲ့..။`
`ပြန်လာပြီလား ကိုကို..။`
ဟင်

ထိုသူမကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါ။ သူမသည် ဘယ်သူလဲ။ ကိုကိုနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ပါသလဲ။ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ကိုကိုနေသော အိမ်သို့ လိုက်လာရသလဲ။ ဘယ်သူမှ မရှိသော ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းနေသော အိမ်သို့လေ...။ ကိုကိုကကော ဘာကြောင့် သူမကို အိမ်ခေါ်လာရသလဲ။ မေးခွန်းပေါင်းများစွာသည် ကျွန်မ၏ရင်ကို ထုတ်ချင်းခတ် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ဘုရား ဘုရား.. မူးလိုက်တာ ...။ ကျွန်မ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်လဲကျသွားသည်။ ကိုကိုသည် ကျွန်မ ရှေ့မှ ဆိုဖာခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေပါသည်။ ထိုသူမက သူ၏အရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံပေါ်မှာ။

‘ကျွန်မပေးတဲ့ ခွေးကလေးကို သဘောကျရဲ့လား အစ်ကို။’

‘အစ်ကို’တဲ့။ ကျွန်မ၏ ကိုကို ကိုလေ။ ခွေး ...?။ အော်.. ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုခွေးဂိုဒေါင်လေးထဲတွင် ထည့်ထားသော ခွေးညှိကြီးကို ပြောတာဖြစ်လိမ့်မည်။ အဲဒီခွေးကြီးပေါ့။ ကျွန်မ ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို တဂုန်းဂုန်းထိုးဟောင်တာလေ။ မုန်းလိုက်တာ။

‘ကျတယ်ညီမ။ ကိုယ်က အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့လူဆိုတော့ အိမ်လုံဖို့က ခွေးတစ်ကောင်လောက် ရှိမှ ဖြစ်မှာလေ။ အိမ်မလုံတောင် အနည်းဆုံးတော့ ကိုယ်အဖော်ရတာပေါ့။ ကျေးဇူးပဲ။ ဒီကောင်က တအားထွေးလာတာ စားလည်း တအားစားတာလေ။’

သူမ ပြုံးပါသည်။ ဪ... လှသားပဲ...။ ကျွန်မရင်သည် တဆစ်ဆစ်နာကျင်စွာ ဆွေးမြည့်လာသည်။

‘ကိုကိုရယ်...။ ကိုကို တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုပဲ လာနေပါလို့ပြောထားလို့ ကျွန်မ လာနေနေတယ်လေ။ ကျွန်မ ကိုကိုဘေးမှာပါ။’

ကိုကို ကျွန်မအသံကို မကြားပါ။ သူမထံမှ စကားတစ်ခွန်းထွက်လာသည်။

‘ဪ... အစ်ကိုက တစ်ယောက်တည်းနေတာလား။ မိဘတွေကကော။’

‘မိဘတွေက နယ်မှာနေကြတယ်။ သူ့မိဘတွေတော့ ရန်ကုန်မှာပဲရှိတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ကိုယ်က ကြားမှာ ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ကြိုးကလေးကပြတ်သွားပြီဆိုတော့’

ကိုကိုရယ် ...။ ကျွန်မရှိတယ်လေ။ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုထမ်းစားရင် ကိုကိုအိပ်ရင် ကိုကို စာဖတ်ရင် ကိုကိုရေချိုး အဝတ်လဲရင် ကိုကို ပန်းခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်.. ကျွန်မ အမြဲကိုကိုနဲ့ တူတူရှိနေတာပါ ကိုကိုရယ် ...။ ကျွန်မ အသံကို ကိုကိုမကြားပါ။ ကျွန်မ ရင်နာလှပါသည်။

‘ဪ...’

သူမထံမှ စိတ်မကောင်းကြီးသော အာမေဇိုတ်သံတစ်သံထွက်လာသည်။ ကိုကို ရုတ်တရက် ဝိုင်သွားရာမှ မျက်နှာထားပြောင်းကာ သူမကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘သူ ... အင်း.. အစ်မ ဆုံးတာကြာပြီလား အစ်ကို။’

ကျွန်မ ကိုကိုကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ ဒီမှာပါ ကိုကို။ ကျွန်မ ဒီမှာပါ။

ကျွန်မ အသံကို သူမကြားပါ။ သူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကြာပြီ။ ၇ နှစ်ကျော်ရှိပြီ။ နှစ်တွေကြာလာလို့ အရင်တုန်းကလောက် ဒဏ်ရာတွေ မပြင်းထန်တော့ပေမဲ့ ခုထိ ကိုယ် သူ့ကို လွမ်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခုချိန်ထိ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာ။ ခဏလေး။ ကိုယ်သူပုံပြမယ်။’

သူမခေါင်းညိတ်ပြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုကို ကျွန်မတို့အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

‘ကိုကိုရယ် ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်မ ခုချိန်ထိ ကိုကိုအနားမှာပါကွယ်။’ ကျွန်မ စကားများကို ကိုကိုမကြားပါ။

ကိုကိုပြန်ထွက်လာတော့ ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံကလေးကို ပိုက်လျက်သား။ ကျွန်မ ခုလောက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီပုံလေးထဲကထက် ပိုပြီး အိုစာသွားလောက်ပြီပေါ့။ ကျွန်မ အသက် ၃၀ ကျော်ခဲ့ပြီလေ။ ကျွန်မ နည်းနည်းလည်း ပိုဝလာမည် ထင်ပါသည်။

‘အဲဒါ သူ...။ သူကလည်းကဗျာဆရာမလေး တစ်ယောက်ပဲ။ နားထောင်ချင်လား နားထောင်ချင်ရင် ကိုယ်နဲ့သူ့အကြောင်း ညီမကိုပြောပြမယ်။’

ဪ... သူမသည် ကိုကို၏ ရင်ဖွင့်စရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

သူမခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျွန်မ နားထောင်ချင်ပါတယ် အစ်ကို။ ကျွန်မ အစ်မအကြောင်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။’

ကိုကို ကျွန်မ၏ဓာတ်ပုံကလေးကို တဖွတ်တဖွတ် ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြုံးသည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ကျွန်မသည် ပြုံးရယ်နေပါသည်။

‘ကိုယ်က သူ့ပြုံးနေတာလေးကိုသိပ်ချစ်တာ။ သူ့နဲ့ကိုယ်က ချစ်သူ သက်တမ်း တစ်နှစ်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ။ သူက အရင်က ယောက်ျားလျာလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားလျာလေးပေါ့။’

ကိုကိုရယ်။ ကျွန်မ မျက်ရည်စ များဖြင့် ပြုံးရယ် မိသည်။

‘.. သူက ကဗျာရေးတယ် ကိုယ်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းကပေါ့။ စာတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းလေး ပျင်းတယ်။ အဟင်း...။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြောတာကို အကုန်နားထောင်တယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ကိုယ့်ကို တအားချစ်တယ်။ သူ့နဲ့ကိုယ် ချစ်သူ စဖြစ်တော့ သူ့ကဗျာရေးတဲ့ ပုံစံနဲ့ ကိုယ်နဲ့က လုံးဝမတူဘူး။ ကိုယ်က အဲဒီအချိန်မှာတအားကို ကဗျာအစွန်းရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ ဆိုတော့ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ကဗျာကလွဲလို့သူတောင် သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ သူ့နဲ့ ကိုယ် ခဏခဏ စကားများကြရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်က ရန်ကုန်မှာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာပေါ့။ ဆိုတော့ စကားများပြီဆိုရင် တအားဖြေရှင်းရခက်တယ်။ အဝေးမှာနေကြတာဆိုတော့လေ။ ဒါနဲ့ ကိုယ် အဲဒီ တုန်းက ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ပေါ့ အချစ်ကဗျာလေးပေါ့။ အဲဒီတစ်ပုဒ်ပဲ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တာကို ရေးဖူးတယ်။ သူ့နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး။ တခြား ကဗျာဆရာမ တစ်ယောက်နဲ့။ ဒါကို ကိုယ် သူ့ကိုအသိမပေးခဲ့ဘူး။’

‘အို။’

သူမထံမှ စိတ်မကောင်းသံ တစ်ခု ထွက်လာသည်။ ကြည့်စမ်း။ သူမ ဝမ်းနည်းနေပါလား။

‘ဘာလို့မပေးခဲ့သလဲဆိုရင် ပေးဖို့မလိုဘူးလို့ကိုယ်ထင်ခဲ့လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူသိသွားတယ်။ အဲဒီကဗျာကို ဆိုက်ပေါ်တင်တော့ မှသူသိရတယ်။ ကဗျာနာမည်က ဘာဆိုလား...။’

‘တိတ်တခိုး ဥယျာဉ် နန်းတော်ပါ ကိုကို။’ ကျွန်မအသံကို ကိုကိုကြားမည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူမအသံကိုတော့ ကိုကို ကြားပါသည်။

‘တိတ်တခိုး နန်းတော်လား။’

အို ... သူမ သိတယ်လား။ ဒါဆို သူမ ကိုကိုကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာပဲပေါ့။ ကိုကိုမျက်ခုံးပင့်ဟန်ကို ကျွန်မ မြင်လိုက်ရ သည်။

`ဟုတ်မယ်။ မမှတ်မိဘူး။ ကိုယ်ရေးခဲ့တယ်။ ဆိုက်ပေါ်တင်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ သူ့နဲ့ကိုယ် စကားများကြတယ်။ သူက မေးတယ်။ သူလည်း ကဗျာရေးတာပဲ။ ဘာကြောင့် သူနဲ့ မရေးဘဲ တခြားအမျိုးသမီးနဲ့ရေးသလဲ တဲ့။ ကိုယ်တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတစ်ခွန်းကြောင့် သူ ကဗျာမရေးတာ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာသွားခဲ့တယ်။ ဘာပြောခဲ့တာလဲ သိလား။ ‘

`မီးလေး ရေးတဲ့ကဗျာပုံစံနဲ့ ကိုယ်ရေးတဲ့ပုံစံက စံနှုန်းချင်းတော်တော်ကွာနေတယ်။ ဒါကြောင့် မီးလေးနဲ့ကိုယ်တွဲရေးခဲ့မယ်ဆို ရင်ကဗျာလာဖတ်မယ့် လူတွေအတွက် အင်မတန် ကွာဟတဲ့ ကွာဟချက်ကို သူတို့တွေ့သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆို ကဗျာဖတ်ရတဲ့ပေါ်မှာ ခံစားချက်က ပေါ့လျော့သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ကိုယ်ရေးခဲ့တာ။ ‘

ကိုကိုထိုကဲ့သို့ ကျွန်မကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မ ကိုကိုပြောဖူးခဲ့သော စကားရပ်တိုင်းကို မှတ်မိပါသည်။ သို့သော် မသိသေးသော သူမလေးကတော့ ခေါင်းခါပါသည်။ ခေါင်းခါလိုက်ချိန်တွင် ဝဲခနဲ ခါသွားသော ဆံနွယ်နက်နက်တို့ကို ကိုကို တခဏငေးနေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

`မီးလေး ရေးတဲ့ကဗျာပုံစံနဲ့ ကိုယ်ရေးတဲ့ပုံစံက စံနှုန်းချင်းတော်တော်ကွာနေတယ်။ ဒါကြောင့် မီးလေးနဲ့ကိုယ်တွဲရေးခဲ့မယ်ဆို ရင်ကဗျာလာဖတ်မယ့် လူတွေအတွက် အင်မတန် ကွာဟတဲ့ ကွာဟချက်ကို သူတို့တွေ့သွားလိမ့်မယ်။ ဒါဆို ကဗျာဖတ်ရတဲ့ပေါ်မှာ ခံစား ချက်က ပေါ့လျော့သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ကိုယ်ရေးခဲ့တာ။ ‘

`အို ...။ အစ်ကို သိပ်လွန်တာပေါ့။ ‘

`ဟုတ်တယ်။ ဒီစကားဟာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူကို နိမ့်သလို ဖြစ်သွားမယ့် စကားမျိုးဆိုတာ ကိုယ်မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ အဲ့လိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့တာလည်းပဲ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ ကိုယ့်ကို ပြန်မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း နောက်နှစ်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ကဗျာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရပေါ်မှာ သူမုန်းတီးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာကိုယ်ကတော့ ကဗျာကို ဖက်တွယ်ရင်း ရုန်းကန်နေခဲ့တဲ့ ကောင်ပေါ့။ ‘

`အစ်မ သနားဖို့ကောင်းခဲ့တာပေါ့။ ‘

ကျွန်မ သူမကို အသေအချာ အနီးကပ်ကြည့်မိသည်။ ဂုတ်သားဖြူဖြူပေါ်တွင် ဝဲဖြာအုံကျနေသော ဆံနွယ်နက်မှောင်မှောင်တို့ သည်ပျော့စင်းအိကျနေသည်။ တောက်ပသော မျက်ဝန်းများက ကြည်လဲ့နေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက မြန်မာပီသစွာ လုံခြုံပီရိနေသည်။ ရိုးသားဖြူစင်ဟန် ထက်မြက်ဟန်ရဲရင့်ဟန်တို့သည် သူမ၏မျက်ဝန်းများနှင့် ပြောဆို နေထိုင်မှုပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။

`အဲဒီနောက်ပိုင်း သူကိုယ့်အတွက် ရေးပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာနှစ်ပုဒ်ရှိတယ်။ တစ်ပုဒ်ကတော့ နာဂိုယာသို့လိပ်မူခြင်းတဲ့။ ကိုယ့်ကို အဖြေပြန်ပေးခဲ့တဲ့ ကဗျာပေါ့။ နောက်တစ်ပုဒ်က..

`စနေဂြိုဟ်လေးရဲ့ ဆောင်းရာသီလား။ ‘

သူမ ဒါလည်း သိနေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ အံ့ဩသွားသလို ကိုကိုလည်း အံ့ဩသွားဟန်တူသည်။ မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

`ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကဗျာပဲ။ ကလေးတုန်းက ရေးတာဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ခုထိ အဲဒီကဗျာလေးကိုမှတ်မိတုန်း။ ‘

`အဆထောင်ချီမြင့်တဲ့ ဘဝတောင်တန်း ခရီးတွေကို ဖြတ်ဖို့ငါတို့လူတွေဖြစ်လာကြတယ်။
ချစ်ခြင်းဟာ အပြစ်တစ်ခုဆိုခဲ့ပါတော့ကွယ်။ လာမယ့် သံသရာအဆက်ဆက်
ငါကျွန်ခံပြီး ဆပ်ပါမယ်။
စနေထောင့်မှာ ပန်းလှူတယ်။ ဘာဆုမှ မတောင်းဘူး။ `

သူမ အထစ်အငဲ့မရှိ ကျွန်မကဗျာကို ရွတ်ပြသည်။ ကျွန်မ အံ့ဩမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ချစ်ရသော
ကိုကိုမျက်နှာတွင်လည်း အံ့ဩမှုသည် အထင်းသား။
`ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကဗျာပဲ။ ကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်တောင်
နည်းနည်းမေ့နေပြီ။ `

ကျွန်မ ဒီတခါ မအံ့ဩတော့ပါ။ ဆယ်နှစ်ဆိုသော ကာလသည် အရာတစ်ခုကို မေ့စေနိုင်သော
အစွမ်းများရှိနိုင်သည်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကိုကိုကိုပြီးပြလိုက်ပါသည်။
`ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်ဒီဘဝမှာ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ပါမယ်လို့
ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့် ဘယ်ဘက်နလုံးသားပေါ်မှာ သူ့နံ့မည်လေးကို တက်တူးထိုးခဲ့တယ်။
တစ်သက်လုံး သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုယ့်နလုံးသားထဲမှာ ထည့်သွင်းထားပါမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။
ကိုယ့်မှာ ဘာကိုးကွယ်မှုမှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့နံ့မည်လေးနောက်က နေ -ism ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို
ထည့်ပြီးတက်တူး ထိုးခဲ့တယ်။ `

ကိုကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံကလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါသည်။ ကိုကို
ခုချိန်ထိ ကျွန်မကို ချစ်နေသေးသည်။ ကျွန်မကြောင့် ကွဲခဲ့ရသော သူ့ရင်အုံနလုံးသားသည် ယခုချိန်တွင်
အနည်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုကိုရင်ဘတ် တစ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျွန်မ ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ
မျက်ရည်စများကို သုတ်သင်လျက် ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

`ကိုယ်တို့ကလေးယူဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲခဲ့ကြတယ်။ မွေးလာတဲ့ ကလေးလေးကို နာမည်ပေးဖို့အထိတောင်
ကိုယ်တို့ တွေးခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်က သူနဲ့ တူတဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို သိပ်လိုချင်တာ။ သူကလည်း
အဲဒီလိုပဲ

သူမသည် ကိုယ်နေဟန်ထား တောင့်တင်းဖျတ်လတ်သည်။ ထက်မြက်ရိုးရှင်းသော ဟန်ပန်နှင့်
ရိုးသားဖြူစင်သော အမူအရာတို့သည် သူမ၏ နနယ်သေးသော မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။
ကိုကိုကိုလည်း ဂရုစိုက်ဟန်ရှိသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် အိန္ဒြေရသော ကျက်သရေက သူမ၏
ကိုယ်ပေါ်တွင် ပြည့်ဝစွာနေရာ ယူထားသည်။ အနာဂတ်၏ အောင်မြင်သော မိခင်တစ်ယောက် ဟန်ပန်။
ကျွန်မထက် အနည်းငယ် ပြည့်ဝသော ကိုယ်လုံးအလှကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ကျွန်မ ပန်းခြံထဲမှ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ ကိုကိုခွေးညိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မကို
တဝန်းဝန်းထိုးဟောင်သည်။

ကျွန်မ ပြုံးရင်း ကိုကိုကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုကို စကားပြောနေပါသည်။။

ချိုပိန်းနောင်

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်းနှင့်...
ကိုမျိုး

ချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်းနှင့်...

အခန်း (၁)

နှလုံးသားတစ်ပြင်နှင့် ချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်း

ခရမ်းပြာရောင် လဲ့လဲ့လေးလင်းနေတယ်...။ ဒီအလင်းပျံ့ ဘယ်ကထွက်ကျလာသလဲ...။
အရင်းအမြစ်ကို မတွေ့ရဘူး...။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းနဲ့ ညံ့နေတယ်။
သောကလှိုင်းနဲ့ ပြောင်းဆန်နေတဲ့ ငါ...ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတယ်။
.....ဒုတ်..ဒုတ်.....ဒုတ်..ဒုတ်.....ဒုတ်...

နှလုံးသားတစ်ပြင်မှာ မြေချထားတဲ့ အချစ်ရုပ်ကြွင်းကို ခံစားချက်မျက်ကန်းတချို့က
တရားမဝင်တူးဆွနေကြသံကို ကြားရင်း...

ဆွေးမြည့်ပြီးဖြစ်တဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းရနံ့ကိုရလာတယ်။
မျှော်လင့်ခြင်းအဆွေးတွေနဲ့ ဒီချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်းကို
တကယ်တော့...မီးရှို့ပြာချ လေလွင့်ပစ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတာ...။

ခုတော့ နှလုံးသားနေရာကို တစ်ပြင် အဖြစ်ခံ...ဒီချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်းကို သိုထားမိခဲ့တယ်လေ...။
ပြန်ရှင်သန်လာမယ့်ချစ်ခြင်းကို စောင့်စားရင်းပေါ့...။

ကြားဖူးတယ်...လောကရဲ့ အရာအားလုံးဟာ အမြဲမတည်ကြဘူးတဲ့...။
ဒီလိုဆို...သေဆုံးခြင်းကရော...ထာဝရမြဲပါ့မလား...။

ဒါလည်း တနေ့တော့ ပျက်စီးရမှာပေါ့...
ရှင်သန်ခြင်းအသစ်နဲ့လေ...။

အခန်း (၂)

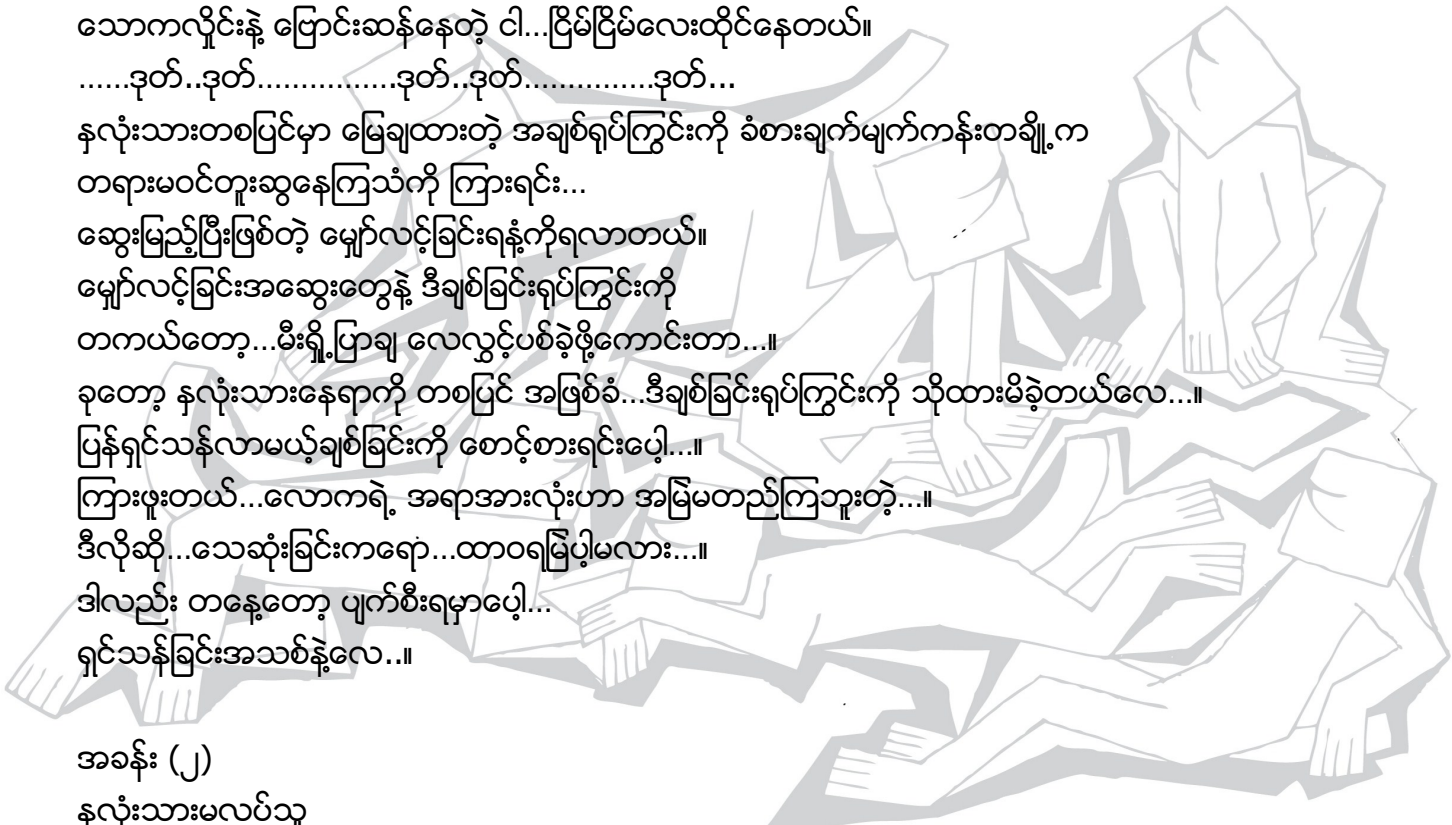
နှလုံးသားမလပ်သူ

ရနံ့တွပေးရင်း မျှော်မနေပါနဲ့ ပန်းပွင့်ငယ်...။ ငါက ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ပန်းခြောက်တစ်ပွင့်ကို
ဖက်ယမ်းထားပြီး ဝဲပျံ့နေတဲ့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပါ။

သံစဉ်သစ်ကို ရှောင်ကြဉ် ပစ်ပြီး...နှောင်းခေတ်တေးသွားနဲ့
ဟောင်းနေတဲ့ ဓာတ်ပြားလို့...မြင်ရင်မြင်ပါ...။

ငါက ဒီတေးသွားနဲ့ တစ်သားတည်း ဖြစ်နေပြီပဲ...။
မင်းရဲ့ မြူးကြွသစ်လွင်မှုကို မဝတ်ဆင်ပါရစေနဲ့...။

ငါနှစ်သက်ပေမဲ့...မပစ်ရက်တဲ့အထိတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။
တကယ်တော့...ငါက မင်းပြောလို...နှလုံးသားမဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး...နှလုံးသားမလပ်သူပါကွာ...။

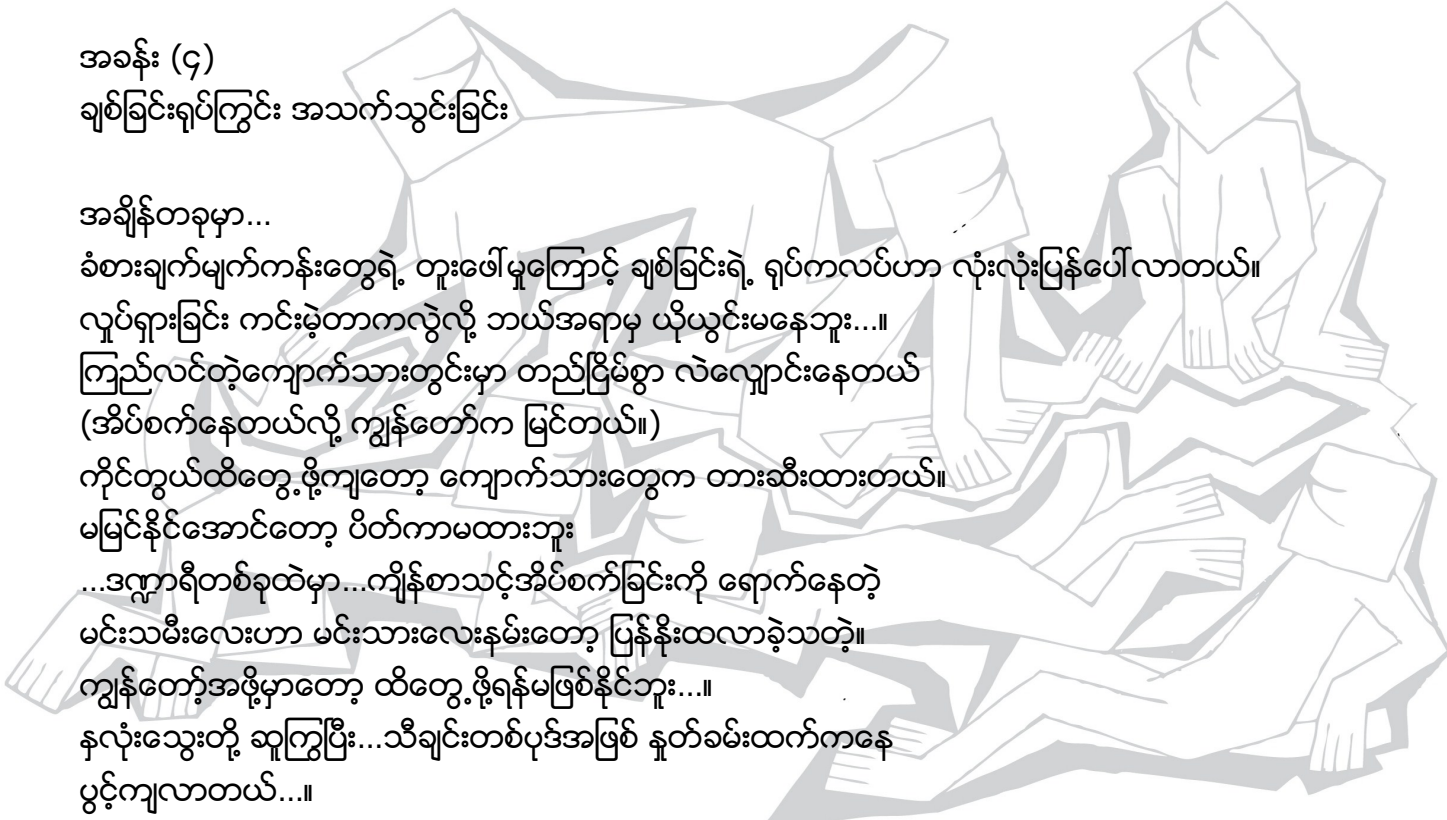

အခန်း (၃)
ယုံကြည်ချက်

နားလည်ပေးဖို့ မတောင်းဆိုလိုဘူး သူငယ်ချင်း...။ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာကို သိမှတ်လိုက်ပါ။
မင်းမှားတယ်လို့လည်း ငါမငြင်းဆန်ဘူး...ငါ မှားတယ်လို့လည်း ငါမမြင်ဘူး။
တနေ့မှာ ဒီချစ်ခြင်းဟာ ပြန်ရှင်သန်လာရမယ်။ ဒါငါ့ ယုံကြည်ချက်ပဲ...။
ပြန်ရှင်သန်လာတဲ့အထိ ငါ့နှလုံးသွေးတွေကို ဒီ ချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်းမှာ စီးဆင်းစေမယ်...။
အတိုင်းအတာတခုမှာတော့...ရှင်သန်လာရမယ်။

အခန်း (၄)
ချစ်ခြင်းရုပ်ကြွင်း အသက်သွင်းခြင်း

အချိန်တခုမှာ...
ခံစားချက်မျက်ကန်းတွေရဲ့ တူးဖော်မှုကြောင့် ချစ်ခြင်းရဲ့ ရုပ်ကလပ်ဟာ လုံးလုံးပြန်ပေါ်လာတယ်။
လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့တာကလွဲလို့ ဘယ်အရာမှ ယိုယွင်းမနေဘူး...။
ကြည်လင်တဲ့ကျောက်သားတွင်းမှာ တည်ငြိမ်စွာ လဲလျောင်းနေတယ်
(အိပ်စက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်က မြင်တယ်။)
ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ဖို့ကျတော့ ကျောက်သားတွေက တားဆီးထားတယ်။
မမြင်နိုင်အောင်တော့ ပိတ်ကာမထားဘူး
...ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုထဲမှာ...ကျိန်စာသင့်အိပ်စက်ခြင်းကို ရောက်နေတဲ့
မင်းသမီးလေးဟာ မင်းသားလေးနမ်းတော့ ပြန်နိုးထလာခဲ့သတဲ့။
ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ ထိတွေ့ဖို့ရန်မဖြစ်နိုင်ဘူး...။
နှလုံးသွေးတို့ ဆူကြွပြီး...သီချင်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် နှုတ်ခမ်းထက်ကနေ
ပွင့်ကျလာတယ်...။
...ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသွေးတွေ..။
ကာဆီးထားတဲ့ ဒီကျောက်သားကြည်ကြည်ဟာ ကျွန်တော့် နှလုံးသွေးသီချင်းရဲ့
လှိုင်းဒဏ်ကို မတားဆီးနိုင်ဘူးလို့ အလိုလိုယုံကြည်လာမိတယ်။
ဒီလိုနဲ့...သီဆိုရင်း...သီဆိုရင်း...အားအင်မဲ့တဲ့အထိ။ အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျတဲ့ အထိ။
...ထပ်ပြီး နည်းနည်း အားအင်စုစည်းမိတာနဲ့...ထပ်ဆိုတယ်...။
ကျောက်သားအတွင်းက ချစ်ခြင်း ရုတ်တရက် မျက်တောင်များခတ်လိုက်လေသလား...။
မရေမရာမြင်လိုက်တယ်။...ကျွန်တော် အားပိုတက်လာတယ်။
{ဒီမှာ ချစ်ခြင်း...ငါ့မှာရှိသမျှအား..မင်းအတွက် သီချင်းများသာ...ဖြစ်စေရမယ်။
မင်း ရှင်သန်လာတဲ့ အထိပေါ့...။}

သီဆိုရင်း...ချစ်ခြင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ပွင့်လင်းပြီး လှုပ်ရှားလာတာကို တွေ့လိုက်တယ်။
 ကျောက်သားတွေက ကာထားလျက်ရှိဆဲပဲ...။
 ဒီကျောက်သားလည်း ကျွန်တော့်သီချင်းအောက်မှာ မကြာခင်ကွဲအက်ထွက်သွားမယ်...ယုံကြည်မိတယ်။
 ထပ်ပြီး..အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျ...။
 {ချစ်ခြင်း ပြန်လည်ရှင်သန်ပြီး လွတ်လပ်ထွက်လာဖို့အတွက်...
 ငါဆက်ဆိုရမယ်...။}

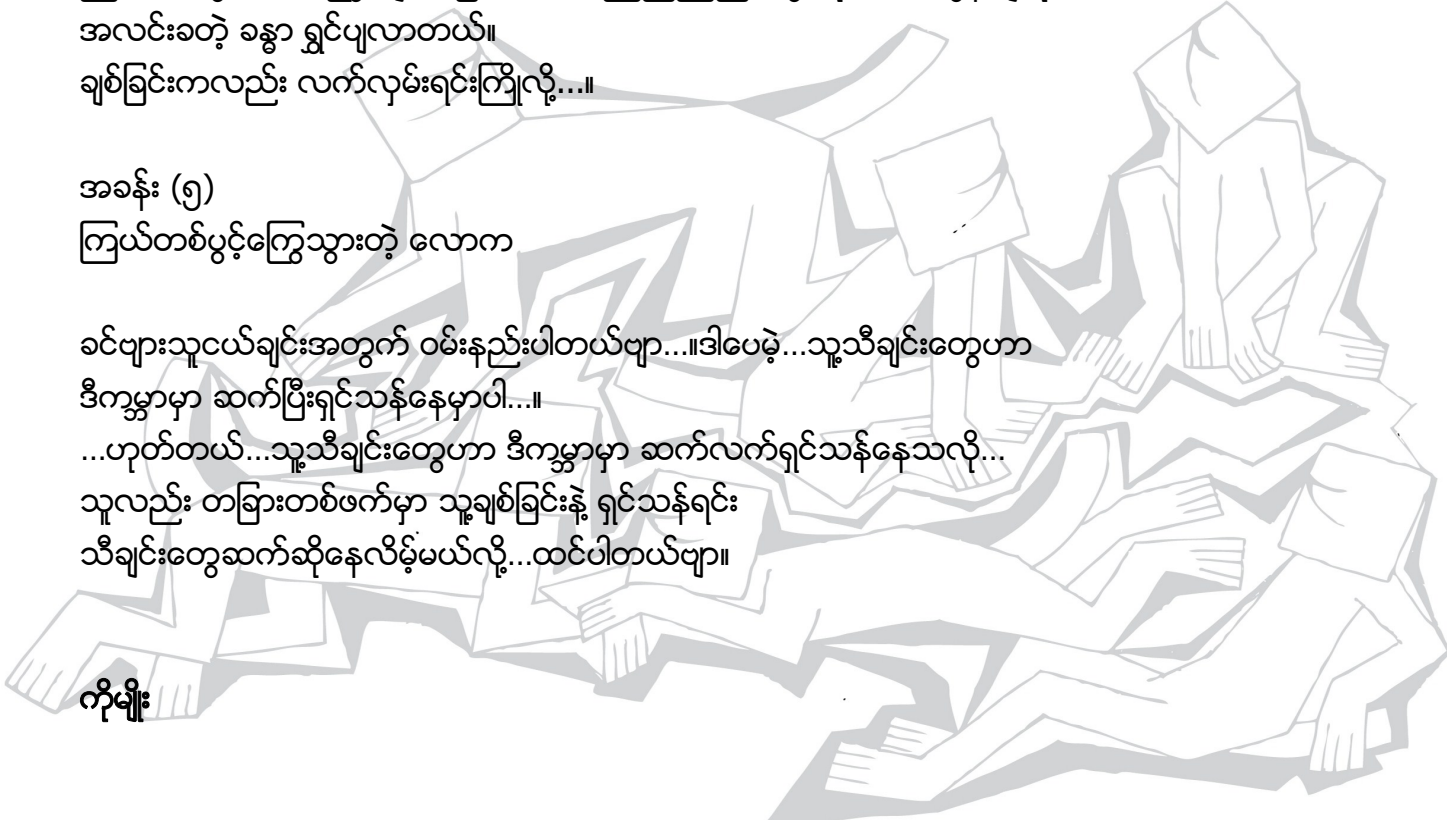
ဆက်ဆိုရင်း...နှုတ်ခမ်းလှုပ်နိုင်ရုံလေးနဲ့ ဆက်ဆိုရင်း...
 ကြယ်တစ်ပွင့်ဟာ ကြွေကျလာပြီး..အလင်းကြည်ကြည်တွေ ကိုယ်ပေါ်သွန်းချလိုက်တယ်။
 အလင်းခတဲ့ ခန္ဓာ ရွှင်ပျလာတယ်။
 ချစ်ခြင်းကလည်း လက်လှမ်းရင်းကြိုလို့...။

အခန်း (၅)

ကြယ်တစ်ပွင့်ကြွေသွားတဲ့ လောက

ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ...။ဒါပေမဲ့...သူ့သီချင်းတွေဟာ
 ဒီကမ္ဘာမှာ ဆက်ပြီးရှင်သန်နေမှာပါ...။
 ...ဟုတ်တယ်...သူ့သီချင်းတွေဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေသလို...
 သူလည်း တခြားတစ်ဖက်မှာ သူ့ချစ်ခြင်းနဲ့ ရှင်သန်ရင်း
 သီချင်းတွေဆက်ဆိုနေလိမ့်မယ်လို့...ထင်ပါတယ်ဗျာ။

ကိုမျိုး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

အသံမဲ့တေးတစ်ပုဒ်
ပန်ဒိုရာ

အသံမဲ့တေးတစ်ပုဒ်

“မျှော်သာမျှော် ပေါ်မလာသူရယ် စိမ်းကား.. မချစ်လို့မုန်းလို့ ပုန်းနေလား... ကိုယ့်သီချင်းသံလေးများ ကြားရင်..”

ဟော... ကြားရပြန်ပြီ။ မြန်မာသီချင်းသံ။ သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်တော့ အသံက တိုးလျသွားပြန်သလိုလို။ သူမရဲ့ အိပ်ရာနံဘေးက ပြတင်းပေါက်ကလေးကနေ ကြည့်လိုက်လျှင် အဲသည်တိုက်ခန်းရဲ့ ရေချိုးခန်း အထက်ဘက်က တရုတ်ကတ်မှန်လေးတွေကို တစွန်းတစ လှမ်းမြင်နေရလေသည်။

အပြင်ဖွဲ့စည်းပုံက အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အယ်လ် ပုံသဏ္ဍာန် ထောင့်ချိုးနေသဖြင့် သူမအိပ်ခန်းက ကြည့်လျှင် နောက်တစ်ထပ် အမြင့်မှာ တည်ရှိနေတဲ့ အဲသည်တိုက်ခန်းလေးရဲ့ အပြင်နံရံဖြူဖြူကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ လူသူတိတ်ဆိတ်လို့ သူမတစ်ယောက်တည်း အာရုံစူးစိုက် စာဖတ်နေချိန်တွေ မှာ ရေချိုးခန်းထဲက သီချင်းဆိုသံ ချိုဩဩက လွင့်ပျံလာတတ်သည်။

စကြားခါစတော့ မြန်မာသံပီပီသသ ကြားလိုက်တာမို့ အံ့ဩစပ်စုစွာ နားစွင့်လိုက် တာလောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ သူဆိုတဲ့ သီချင်းတွေက ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့အခါကောင်း ခံစားချက် အပြည့်နဲ့အတည်ပေါက် ဖြစ်လိုဖြစ်မို့ သဘောကျစွာ ဒီအချိန်ရောက်တိုင်း သတိထား နားထောင်မိတာ ကြာခဲ့ပြီ။

တခါတလေတော့ သူက ခေတ်ပေါ် ဟစ်ပဲဟော့ပ် သီချင်းတွေကို ပါးစပ်ဆိုင်းပါ တီးကာ ခပ်မြူးမြူး ဆိုတတ်သည်။ တခါတလေကျတော့လည်း ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတွေ စန္ဒယားချစ်ဆွေတို့ ကိုစောညိမ်းသီချင်းတို့ တွံတေးသိန်းတန်ပါမကျန် အသံနေ အသံထားဖြင့် အကျအန ဆိုချင်ဆိုနေပြန်သည်။

သူမ နှစ်သက်တတ်တဲ့ စိုင်းထီးဆိုင်တို့ ခင်မောင်တိုးတို့ သီချင်းတွေကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေတဲ့ နေ့မျိုးမှာတော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုပင် ဘေးချကာ နားစွင့်မိသေးသည်။ တနေ့တနေ့ သူ့ခံစားချက် ပြောင်းလာတိုင်း သီချင်းက ပြောင်းနေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သေချာတာကတော့ အခုလိုအိမ်နဲ့ဝေးတဲ့ တိုင်းတပါးက မြို့ပြနိုင်ငံ သေးသေးလေးမှာ တင်းကျပ်လာတဲ့ စိတ်တွေကို ခေတ်မျိုးစုံက သီချင်းတွေနဲ့ ရေမှုန်ရေမွှားတွေအောက်မှာ လျှော်ဖွပ်ဆေးကြောတတ်တဲ့ သူဟာ သိပ်ကို ငယ်ရွယ်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ အနည်းဆုံးတော့ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သူမနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေါ့။

တကယ်တော့ သူမ ဘဝထဲမှာ တစ်စိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဆိုတာကို မစားအပ်တဲ့ သစ်သီးတစ်လုံးလို ထိတ်လန့်တကြား ဝေးဝေးက ရှောင်ခွာနေခဲ့တာ ကျင့်သားရနေခဲ့ပြီပဲ။ ကံအားလျော်စွာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်ဖို့ ကျောင်းဝင်ခွင့်ရတော့ အရင်ကတည်းကချခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက ပိုခိုင်မာလာခဲ့သည်။

ငါ့မှာအချိန်တွေမရှိဘူး...။ ငါ့ဘဝဟာ ငါ့မိသားစုအတွက်...။ ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်...။ ဒါက သူမရဲ့ လက်သုံးစကားတွေ။

မိသားစုမှာ အကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာ ကံဆိုးတယ်လို့ မှတ်ယူရမလား။ ရိုးသားတဲ့ ဝန်ထမ်းမိဘတွေဟာ သူမတို့ မောင်နှမတွေကို လူတန်းစေ့ ထားနိုင်ရုံ ပြည်တွင်းကဘွဲ့လေး တစ်လုံးရဖို့ ပံ့ပိုးပေးရုံအပြင် ခမ်းခမ်းနားနား မတည်ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့တာကလည်း ဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်ရက်စရာ မရှိပါလေ။

ဒီကိုရောက်လာတော့ ကျောင်းစအပ်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ်တစ်ခုခု ရှာနေသည်ဟု ဆိုလာသော သူမကို သူငယ်ချင်းများက အံ့ဩတကြီး ကြည့်ကြလေသည်။

“ခင်လေးရယ်.. တကယ် တရားဝင်အလုပ်လုပ်ခွင့်ရမှာက ပထမ ခြောက်လတန်း ပြီးမှလေ။ ခဏတော့ နေလိုက်ပါဦးလား။ မိသွားရင်လည်း မကောင်းဘူး။ နောက်ပြီး စာတွေက လိုက်နိုင်ပါ့မလား မသေချာသေးဘူးလေ။ ဒီမှာက အဆိုင်းမဲနဲ့ တွေ့ရော ပရောဂျက်တွေပါ ရှုပ်နေတာပဲ။”

“မပူပါနဲ့ဟာ.. စာတွေ လိုက်နိုင်မှာပါ..”

သူမက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သည်လို ပြန်ဖြေရင်း သတင်းစာတွေကို လှန်ကာ အလုပ်ကြော်ငြာ ကော်လံသေးသေးလေးတွေကို မျက်ခြေမပြတ် လိုက်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ အမယ်... ညဆိုင်းများ လုပ်နိုင်လျှင် တနာရီကို ၇ ဒေါ်လာတောင် ရမယ် ဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ပတ် အနည်းဆုံးလုပ်မှ လုပ်ခကို စပေးမှာတဲ့။ ဪ... ပညာသင်ဆု သာ ရခဲ့မယ် ဆိုလျှင် တော်တော် အဆင်ပြေမှာပဲလေ။

နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ ဆိုသည်မှာ အပိုစုငွေရယ်လို့ ဘာမှ မရှိနိုင်ခဲ့တဲ့ သူမတို့ မိသားစုလေး အဖို့တော့ အတော့်ကို ကသီလင်တ နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းလျှောက်စရိတ်က အစပြုလို့ လေယာဉ်ခ၊ ကျောင်းလခနှင့် ဒီကိုရောက်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်လစာ နေထိုင်စရိတ်အတွက် ဆွေမျိုးများထံမှ ခေတ္တချေးယူလာခဲ့ရသော ငွေကြေးပမာဏက သူမကို ဖိစီးသည်။ ဒီကြားထဲ ဆယ်ကျော်သက် မောင်လေးက တဖွဖွ မှာတတ်သေးသည်။

“မမ.. ဟိုမှာ Levis ဂျင်းဘောင်းဘီတွေ ဆိုရင် နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းနဲ့ အစစ်လည်း ဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်နော်။ ကျွန်တော့ ခါးဆိုက်ဖ်ကို မှတ်သွား။”

“ဟဲ့.. မောင်လေးရယ်..။ အနည်းဆုံးတော့ ဒေါ်လာ တစ်ရာကျော်မှာပေါ့။ နင်ကလည်း ကြည့်ကျက်မှာပါဦး။ နင့်အစ်မက ကျောင်းသွားတက်တာလေ။ ကျောင်းပြီးသွားပြီး အလုပ်ရမှ ငါတတ်နိုင်ရင် ဝယ်ပေးမှာပေါ့။”

သည်လို ပြန်ပြောမိပေမဲ့ Levis ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်မိတိုင်း ဟိုဒီဇိုင်းလေးဆိုရင် အချစ်ဆုံး မောင်လေးနဲ့လိုက်မှာပဲ ဒီအရောင်လေးမြင်ရင် သူလိုချင်ရှာမယ်.. စသည်ဖြင့် အတွေးရောက်မိသေးသည်။

သည်တော့လည်း သူမရဲ့ တွက်ချက်မှုတွေက ပိုမို ကျစ်လျစ်လာခဲ့သည်။ ခေါက်ဆွဲခြောက် ၅ ထုပ်ပါတာက ဒီတံဆိပ်ဆိုလျှင် ၁ ဒေါ်လာနဲ့ ဆင့် ၈၀ ပဲကျမယ်။ ကြက်ဥ ၁၀ လုံးပါသောကဒ် ဝယ်လျှင် ဘယ်အမျိုးအစားက ၂ ဒေါ်လာအောက် ဖြစ်မလဲ။ ဘယ်လို စားသောက်ရင် အသက်သာဆုံး ဖြစ်မလဲ။ ကျောင်းသွားချိန် ညနေ ၅ နာရီကနေ ည ၉ နာရီ။ စာကျက်ချိန် ည ၁ နာရီ အထိထား။ မနက်စောစော ထပြီး အချိန်ပိုင်းအလုပ် ၆ နာရီလောက် လုပ်မယ်ဆိုရင်...။ မလိုအပ်ရင် ဖုန်းမဆက်ကြပါနဲ့နော်။ ဘာ... သူငယ်ချင်းတွေ စုဝေးပွဲဟုတ်လား။ ဘုန်းကြီးကျောင်း အလှူ..။ ဆောရီး။ ကျွန်မ မလာနိုင်ဘူး။ တကယ်ကို အချိန်မရလို့ပါနော်..။ သူမဟာ ငွေကြေးတွက်ချက်မှုတွေနဲ့ အချိန်တွေနဲ့ ရုန်းကန် လွန်ဆွဲနေလေရဲ့။

အမိမြေထက် အဆမတန် တိုးတက်နေတဲ့ ကျွန်းပြာပြာ နိုင်ငံသေးသေးလေးမှာ ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတွေနဲ့ လှပသစ်လွင်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ သူမအတွက်တော့ နွေးထွေးခိုလှုံရာ ရှားပါးလိုက်တာကွယ်။ စာအုပ်ထူထူတွေထဲမှာ ခေါင်းနှစ်လို့ အချိန်ပိုင်း အလုပ်ခွင်ထဲမှာ အလုပ်ကြပ်ရဲ့ အဆူအကြိမ်းသံကြားမှာ အမှားအယွင်းနည်းအောင် အာရုံစူးစိုက် ညောင်းညာလို့ သည်လိုနဲ့ သူမပိုင်ဆိုင်တဲ့ ညနက်နက်တွေ ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ကြင်နာတတ်တဲ့ တယောက်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာများ ချွဲနွဲ့တိုးဝင်ခွင့် ရခဲ့မယ် ဆိုရင်...။ အိုး... မလိုအပ်တဲ့ အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြန်ပြီ။

သူမအတွက် နားခိုရာဆိုတာ သူမတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတတ်တဲ့ ဟောသည် အခန်းကျဉ်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ညရဲ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေက သူမရဲ့ တနေ့လုံး ဆူပွက်နေတဲ့ သွေးကြောတွေကို အနည်ထိုင်စေသည်။ မနက်ည ဝင်ချိန်ထွက်ချိန် မတိုက်ဆိုင်လို့ သူမရဲ့ ခုတင်ဘေးက အခန်းဖော်နဲ့ဆိုတာလည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်လ ကြာနေပြီလဲ။

"ဒီတခါ လမင်းတွေ့ရင် ပြီးဖြစ်အောင် ပြီးပြလိုက်ပါကွယ်.."

ဟော.. သီချင်းက ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ ဒီည သူ နည်းနည်း ပျော်နေသလား။ အသံက ရွှင်ပျတဲ့ အရိပ်အယောင် ပါနေသည်။ တခါတလေတော့ သူဟာ ဘယ်လိုပုံပန်းလဲ သူမ သိချင်လှပါသည်။ တစ်တိုက်တည်း နေကြသူတွေမို့ အလုပ်သွားချိန် ကျောင်းသွားချိန်တွေမှာ ဓာတ်လှေခါးထဲ ဖြစ်ဖြစ် မဆိုနိုင်ဘူးလား။ သူဘယ်လိုပုံပုံလဲ မသိမသာ တစေ့တစောင်း ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့တော့ အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ခုတလောတော့ အလုပ်ပင်ပန်းလို့လား အိပ်ရေးတွေပျက်လွန်းလို့လား။ ခံစားရသည်က နွမ်းနွမ်းလျလျ ရီရီဝေဝေ။ မှတ်ဉာဏ်တွေကလည်း အရင်လို မကောင်းချင်တော့။ တခါတလေများဆို ဒါ အလုပ်သွားရမယ့် အချိန်လား ကျောင်းသွားရမယ့် အချိန်လားဟု ဝေဝေဝါးဝါး နိုင်လွန်းလှသည်။ နေ့တစ်နေ့ ပုံမှန်လှုပ်ရှားနေသော စက်ရုပ်ဆန်ဆန် ဇယားကွက်ထဲမှာ ဟောဒီအခန်းထဲက သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးဆီ ပြန်ရောက်မှသာ အသိစိတ်က ပြည့်ပြည့်ဝဝ ပြန်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်။ သစ်သားစားပွဲလေး တစ်လုံးရယ်၊ စာအုပ်ထူထူတွေရယ်၊ အဆင်အယင်ကင်းမဲ့တဲ့ တစ်ယောက်အိပ် အိပ်ရာ တစ်ခုရယ်၊ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်တဲ့ အခန်းဖော်ရဲ့ လူမရှိတဲ့ ခုတင်ရယ်၊ တချက်ချက်မြည်နေတဲ့ နာရီသံတွေရယ်၊ လရောင်ကို မမြင်ရတဲ့ ပြတင်းပေါက်ရယ်၊ သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် အုတ်နံရံဖြူဖြူတွေရယ်၊ ပြီးတော့.. ပြီးတော့.. သဲ့သဲ့ လှမ်းကြားရတတ်တဲ့ သူ့သီချင်းသံ ချိုထူထူရယ်ပေါ့။ အဲဒါ.. သူမရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေမှာ သူမ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ကမ္ဘာ..။

မေမေရေ.. နောက် သုံးလ လောက်ဆို အကြွေးယူလာခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကျမယ် ထင်ပါတယ်။ နောက် ပညာသင်နှစ်ထဲမှာတော့ အိမ်ကို ပုံမှန် ငွေပို့နိုင်အောင် အထိ သမီးကြိုးစားပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပညာသင်ဆု ရအောင်လည်း ပြန်လျှောက်ကြည့်ဦးမှာ မေမေရေ...။ အတွေးထဲမှာ အိမ်ကို စာရေးနေမိပြန်သည်။ ဖုန်းဆက်ရတာကလည်း ဈေးကြီးလိုက်တာ။ အလွမ်းဖြေခ လို့ သူမဘာသာ နာမည်ပေးထားသည့် ဖုန်းကဒ်ကလေးတွေရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်ကိုတော့ တွက်တွက်ချက်ချက် မဖြစ်မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး နေပါသည်။ အဝေးရောက် သမီးကြီးရဲ့ အသံလေးကို ပုံမှန်ကြားရမှ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အားရှိသတဲ့။ အဆင်ပြေသလား... နေကောင်းသလား... ဘာမှ မထူးခြားသော အာလာပ သလ္လာပ စကားလုံးတွေပဲ ဖြစ်စေကာမူ အဲသည် စကားတွေ နောက်ကွယ်က မမြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေကို သူမက ကောင်းကောင်း တန်ဖိုးထားပါသည်လေ။

သီချင်းသံက ပျောက်သွားခဲ့ပြီ....။ တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အသက်ရှူ မဝသလို မောလျလာပြန်သည်။ နားထဲမှာ လေတွေ စီစီလောင်လောင် ဖြစ်လာသလိုလို။ အိုး...ထိုင်နေတာ ကြာသွားလို့များလား။ တခါတလေတော့လည်း အခန်းပြင်ထွက် လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ဦးမှပါပဲ။ သူမကို ရေလေးထွက်သောက် လမ်းလေးထွက်လျှောက်ဖို့ သတိပေးမယ့်လူမရှိ။ ညနေစာ ဘယ်လိုစားသလဲ သတိတရ မေးမြန်းမည့်သူမရှိ။ စာကြည့်နေရင်း မောမောပန်းပန်း အိပ်ပျော်သွားလျှင် စောင်ခြံပေးမည့်သူမရှိ။ သူမ အိမ်ပြန် နောက်ကျချိန်တွေမှာ စိတ်ပူ စောင့်နေမယ့်သူ မရှိ...။ တိုက်ခန်းကလေးထဲမှာ သူမနေတဲ့အခန်းကရော တဖက်ခန်းကရော နေကြသူ အခန်းဖော်တွေမှာလည်း အလုပ်ကိုယ်စီ ကျောင်းကိုယ် စီဖြင့် ဖြတ်သန်းနေရသည့် ကိုယ်ပိုင် ဇယားကွက်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်လေ။ ဧည့်ခန်းထဲကို အထွက် အဝင်တံခါးက သော့ခလောက် မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တယောက်ယောက်အိမ်ပြန်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ ပွင့်လာတဲ့ တံခါးနဲ့အတူ အခန်းထဲကို ဝင်လာသော ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်နဲ့ တရုတ်ပုံစံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသော သူမကို နှုတ်မဆက်ကြပါ။

“အခန်းက တော်တော်ကျယ်သားပဲ.. လေဝင်လေထွက်လည်း မဆိုးပါဘူး”
သူမ မှတ်မိနေတဲ့ အသံချိုဩဇာကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူမက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီအခန်း အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေတော့ ဒီရပ်ကွက်နဲ့ကတော့ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေပြီလေ”

သူမ ရင်ထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်လာသည်။ ဒီ အသံ... သီချင်းဆိုခဲ့တဲ့ အသံ။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ... သူမ သူ အစစ်ပဲ။ ဘာလာလုပ်တာလဲ ဟင်။ ဟိုဘက်ခန်းက တယောက်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ လာလည်တာလား။ ဒါဆိုရင် နောက်ကို သူမနဲ့ ခင်မင်ဖို့တောင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်မယ်ပေါ့။ အိုး... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ ပြုန်းခနဲ သူမ အတွေးကို သူမ ပြန်ရှက်ကာ ခေါင်းငုံ့လိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြမည်အလုပ် သူမအခန်းဘေးက အခန်းထဲကို သူတို့ဝင်သွားကြသည်။ ဟော.... ဒါကတော့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပါလား။ သူမ မနေနိုင်ဘဲ လိုက်ဝင်သွားတော့ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဟင်.. ဒီအခန်းက သူတို့တွေ ဘယ်တုန်းက ပြောင်းသွားကြပါလိမ့်။ သူမကိုတောင် မပြောမဆို။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှင်က ဆက်မငှားတော့ဘူးဆိုလို့ ဒီအခန်းကို လာကြည့်တာပါ။”
တရုတ်အမျိုးသမီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

ဟင်.. ဒီလိုဆို သူတို့က အခန်းလာငှားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့။ နေပါဦး။ အခုက ယောက်ျားလေးတွေကို ငှားဖို့တဲ့လား။ ဒီဘက်အခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ နေနေတယ်လေ။ သူမ စိတ်တိုသွားသည်။ ဟိုတရုတ်အမျိုးသမီး ဟာ ပွဲစား ဖြစ်မှာပေါ့။ ပွဲစားတွေဟာ သိပ်ခက်တာပဲ။ ဒီလို ရောနှော နေလို့တော့ ဖြစ်မလား။ လူအသစ်သွင်းရင်လည်း မိန်းကလေးအချင်းချင်းမှပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သူမက တခုခုပြောဖို့ အမျိုးသမီးကို ဟန်ပြင်တော့ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်က မီးဖိုချောင်ဘက် ထွက်သွားကြပြန်သည်။ သူမက သူတို့နှောက်က လိုက်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို တိုက်ခန်း တစ်ခန်းလုံး ငှားဖို့ လွတ်နေတာပေါ့.. ဟုတ်လား”

ဟင်.. ဒါက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။

“ဒီမှာ အရမ်းကြိုးစားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နေခဲ့တယ် ဆိုပဲ။ ကျောင်းတဖက်နဲ့ အအိပ်ပျက်အစားပျက် နေလွန်းတော့ စိတ်မကောင်းစရာ ကြုံရတာပေါ့ကွာ” အသံချိုဩဩတစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ဟန်တူသူက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါလိမ့်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ အခန်းဖော်တွေလည်း ကြောက်လန့်ပြီး အဲဒီကတည်းက ပြောင်း သွားကြတာပဲ။ ကောင်မလေးက မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိနေတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။” ဘုရား ဘုရား။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ဖြန်းခနဲ ပြောင်းပြန်စီးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါ.. ဒါ.. ဘယ်သူ့အကြောင်း ပြောနေကြတာလဲ။ မဟုတ်တာတွေ.. တဆိတ်လောက်.. ရှင်တို့.. လွန်လာပြီ။

“ပြောင်းလာရင်တော့ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်ပဲ ဆိုတော့ ပြောင်းတဲ့စရိတ် သက်သာတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လဲကွာ ငါတို့က ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲဟာ။ မကြောက်ပါနဲ့။” သွား...။ ရှင်တို့ အားလုံး ထွက်သွား။ ဒါ.. ကျွန်မ နေနေတဲ့ အိမ်...။ အားအင်တွေရှိသမျှ ရုန်းကာ သူတို့အားလုံးကို တိုးဝင်... လက်ဖဝါးတွေနဲ့ ရိုက်ပုတ်...။ အို... မရပါလား။ သူမရဲ့ လက်တွေဟာ ဘာမှမရှိတဲ့ ဗလာနယ်ကိုသာ ရိုက်ခတ်နေတော့သည်လေ။

“အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ခင်လေး ဆိုလား...” သူမ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဘာကိုမှ မကြားတော့ မမြင်တော့... မျက်လုံးထဲမှာ နီနီပြာပြာ...။ အခန်းထောင့်ကလေးမှာ အားအင်ချိနဲ့စွာ ပျော့ခွေကျသွား...။ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီ။ စကားပြောသံများ ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။

ဒါဆိုရင် ... သူမဟာ... သူမဟာ... တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခန်းလေးထဲမှာတော့ ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်တဲ့ ငိုရိုက်သံတွေသာ ပဲ့တင်ထပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ပန်ဒိုရာ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ကြောက်ချင်သူများ မဖတ်ရ
ဆူးခက်မင်း

ကြောက်ချင်သူများ မဖတ်ရ

(ယခုစာစုတွင် ပါရှိသော ဇာတ်ကောင် “ဧက”သည် တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းသည် တစ္ဆေဖြစ်ကြောင်း မြှုပ်ထားပြီး ဇာတ်သိမ်းမှ ဖော်ပြလိုက်သလိုမျိုး ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသော ခံစားမှုမျိုး ရရှိမည်မဟုတ်ပါကြောင်း။)

တညတွင် ဧကသည် တစ်ကောင်တည်းနေရတာ ပျင်းရိလာသဖြင့် ခြောက်လှန့်စရာ တဦးတလေတော့ တွေ့ကောင်းပါရဲ့ဟု ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့လို တစ္ဆေဆိုတာကလည်း အပျင်းပြေ ကေတီဦး သွားဟဲတာမျိုး၊ မာဆပ်သွားပြီး အကြောလျှော့တာမျိုး လုပ်လို့ရတာမှမဟုတ်ပဲ။ သည်နေ့ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိ၊ ခြောက်စရာလှန့်စရာ လူသတ္တဝါတစ်ယောက်မှကို မတွေ့။ ဧကန္တ ကာဖျူးများ ထုတ်ထားလေရော့သလားပဲ။ သည်လူတွေကလည်း မကောင်း။ သူတို့ဟာသူတို့ ပေါ်တာ ဆွဲချင်တာအကြောင်းပြုပြီး၊ ညမထွက်ရ ဘာမလုပ်ရ ဘာညာနဲ့။ တကယ်တမ်း ဒုက္ခရောက်တာက ဧကတို့လို တစ္ဆေတွေပဲဖြစ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သည်လို ညဘက်ကလေးပဲ ခြောက်ရလှန့်ရတာကို ညမထွက်ရဆိုပြီး ကာဖျူးထုတ်တော့ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။ တစ္ဆေလည်း တစ္ဆေအလုပ်မလုပ်ရ။ ဪ.. ဒုက္ခ။ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် တစ္ဆေအခွင့်အရေး ချိုးဖောက်ခံရတာပဲဖြစ်သည်။

ပျင်းလို့ ခြောက်ဖို့လှန့်ဖို့ လိုက်ရှာပါတယ်။ လိုက်ရှာရင်း ပိုပျင်းလာရတဲ့အဖြစ်။ ဟော.. ပြောရင်းဆို ရင်း တွေ့ပါပြီ။ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံရှေ့ရှိ အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်။ အဖြူရောင်ဂါဝန်နှင့် ဆံပင်ရှည်ဖားလျားချလျက်။ သရဲကားတွေထဲမှာ တွေ့ရတတ်သော ပုံစံမျိုး။ ဟာ.. ဒါ.. ဒါဖြင့် သရဲမများ ဖြစ်နေမလား။ အမယ်လေး.. သ.. သ.. သရဲမ.. လုပ်.. လုပ်ကြပါဦး။ အယ်.. မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သရဲပဲလေ။ ဘာလို့ သရဲကြောက်ရမှာလဲ။ သရဲဖြစ်တာ တစ်လပင် မပြည့်တတ်သေးတော့ ခုလိုပဲ တခါတလေ မေ့မေ့နေတတ်သည်။ သူ့လို တစ္ဆေပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် လူလား။ ကွဲကွဲပြားပြားသိရအောင် တယ်လီပသီဖြင့် မက်ဆေ့ချ်ပို့ကြည့်လိုက်သည်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင် ဆိုသလိုပဲ၊ တစ္ဆေတစ္ဆေချင်းကျလည်း အဆက်အသွယ်ရှိသည်လေ။ ခဏစောင့်ကြည့်သည်။ မက်ဆေ့ချ်ပြန်မလာ။ သေချာသည်၊ လူမှ လူအစစ်ပဲ။

ဧက ကောင်မလေးအနားသို့ ကပ်သွားပြီး အသံဖြင့် ခြောက်လှန့်လိုက်သည်။

“ ဝူး ထွား ဟား ဟား ဟား ”

ကြောက်လန့်ဖို့ နေနေသာသာ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ သူ့အသံများ တိုးနေလို့လား။ အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

“ ဝူး ထွား ဟား ဟား ဟား ”

ဟင်.. ဘာမှမထူး။

“ ဝူး ထွား ဟား ဟား ဟား.. အဟွတ် အဟွတ် ”

အသံကုန် အဆုံးထိမြင့်လိုက်ရာ ချောင်းပါဆိုးသည်အထိ။ သို့သော် ဒင်းကလေးက ဖိလေတဲ့ ငပုတ် ရှုပ်တယ်တောင် မထင် (အဲလေ) ဖုတ်လေတဲ့ ငါးပိ ရှိတယ်တောင် မထင်။ အင်း.. ဒီလောက်အော်ခြောက်တာတောင် ဘာမှမဖြစ်ရင် ဒင်း နားပင်းနေလို့ဖြစ်မှာပဲ။ အသံနဲ့ခြောက်မရတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ရုပ်နဲ့ခြောက်မှာပေါ့။ ကိုယ်ကတစ္ဆေပဲဟာ။ ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိကောင်းပါတယ်ပြောပြော၊ တစ္ဆေအခွက်တကယ်မြင်ရင် သွေးပျက်သွားတဲ့သူတွေချည်းပဲ။

သူ့အစွမ်းဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့ကိုမြင်နိုင်စေရန် ပြလိုက်သည်။ ကောင်မလေး၏ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခြေထောက်မပါဘဲ ဘယ်မှညာ ဖြတ်ပြေးပြန်၏။

ဟင်.. ကြောက်အောင်ခြောက်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကျောက်ရုပ်လိုပဲလား ဒင်းက။ ညာမှဘယ် ဖြတ်ပြေးပြန်၏။ မထူးခြား။ သည်လဒေမလေးဟာ မျက်စိများမှုန်သလားပဲ။ သည်တစ်ခါတော့ ကောင်မလေးဆီ ဦးတည်၍ ခြေထောက်မပါဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဟင်... အကြောင်သားကို စိုက်ကြည့်နေတာပဲ။ ဪ.. ခုမှ သတိရသည်။ သူက ခြောက်ထောင်မပါဘဲသာ ခြောက်နေတာ၊ ရုပ်ရည်ကျ မပြောင်းရသေး။ လူ့ဘဝတုန်းကလို ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်မို့၊ ဟောလီးဝုဒ်မင်းသား တွမ်ခရစ်နှင့် မှားပြီး မကြောက်တာဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် ဟိုးတုန်းက မြန်မာသရဲကားတွေထဲကလို အရပ်ကို ရှစ်ပေခန့် ရှည်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကို စကောခန့် ပြူးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကို ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းခန့် ဖြိုလိုက်သည်။ လျှာကို တစ်တောင်ခန့် ထုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်မလေးကတော့ မဖြိုရေးချ မဖြို။ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟယ်.. ဒီပုံ မကြောက်ဘူးလား။ ဒါဖြင့် နောက်တစ်မျိုး။ အင်္ဂလိပ်ဖွန်ဘီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်၊ နှုတ်ခမ်းတွဲ၊ သွားကြို၊ ပါးမှာ ချုပ်ရိုးရာအကြီးကြီး။ လိုအပ်ချက်တွေတော့ ပြည့်စုံပြီ။ ဖွန်ဘီတဲ့ကွ.. ဝူးထွားဟားဟားဟား။ ဒါလည်း အလုပ်မဖြစ်။ စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ သည်လိုနှင့် တရုတ်သရဲ၊ ထိုင်းသရဲ၊ ဂျပန်သရဲ၊ မလေးရှားသရဲ စသဖြင့် သရဲမျိုး သောင်းခြောက်ထောင် စုံတကာစေ့သွားသည်။ မရွေ့ချောက တုတ်တုတ်ဆို တုတ်တုတ်မျှမလုပ်။ စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ဧက မသာကာံ၍ ဒင်းမျက်လုံးရှေ့ လက်ဝါးသွားခါကြည့်တော့မှ၊ အမယ်လေးလေး မျက်စိပါ မမြင်ဘူးကိုး။

ဧက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်လာသည်။ သူ့တွင် ပျင်းရိခြင်းမရှိတော့။ သို့သော် ပင်ပန်းခြင်းနှင့်နောင်တက အစားထိုး ဝင်ရောက်လာလေသည်။

(ပညာပေး - သင်သည် တစ္ဆေတစ်ကောင် ဖြစ်ပါက/ဖြစ်လာလျှင် မျက်စိလည်းမမြင်၊ နားလည်းမကြားသူများအား မမြောက်လှန့်မိပါစေနှင့်။)

ဆူးခက်မင်း

ထိုနှစ်ည
မြသွေးနီ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ထိုနှစ်ည

။ ။ ။ လူတွေနဲ့ ဝေး...ဝေး...ဝေးတဲ့ နယ်မြေ...။ ။ ။ ။ အတူတူ သွား...သွား... သွားကြမယ်လေ...။ ။ ။ ။...
နက်ရှိုင်းတဲ့ တောရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ပျော်နေ...။ ။ ။ ။ သဘာဝရဲ့ ရင်သွေးငယ်တွေ...ဟေ...သဘာဝရဲ့
ရင်သွေးငယ်တွေ...။ ။ ။ ။

ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲက စိုင်းထီးဆိုင် အခွေကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကားကန်ဆက်ကို အသံမြှင့်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးက
နည်းနည်းကျယ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ခေါင်းကို ခါယမ်း၊ မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်ပြီး ခါးကို မတ်မတ်ထိုင်လိုက်မှ
အိပ်ငိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေတာလေး ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်က နာရီက မီးစုန်းအစိမ်းရောင်လေးကို
ကြည့်လိုက်တော့ ည ၁၂နာရီ ၅၅မိနစ်။ အချိန်က မနည်းတော့ဘူးပဲ။ သန်းခေါင်ကျော်ပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့တောင်
ကူးနေပါရောလား။

ဒီနေ့ ကျုပ် တွက်ခြေ မကိုက်သေးဘူး။ ဒီညအတွက် ကားစထွက်တည်းက အသက် ၆၅နှစ်လောက်
အဘတစ်ယောက်ကို မြောက်ဥက္ကလာ၊ ကျောက်ရေတွင်းကို လိုက်ပို့ခဲ့တာ။ အဘက သူ့သွားရမယ့်
လိပ်စာကို ကျောက်ရေတွင်းဆိုတာက လွဲပြီး အတိအကျ မပြောနိုင်။ ကိုယ်ကလည်း သက်ကြီးရွယ်အိုဆို
သနားတတ်သူ ဆိုတော့ နာရီဝက်နဲ့ ပြီးရမယ့် ခရီးက တစ်နာရီ နီးပါးလောက် တိုင်ပတ်သွားတယ်။ လူကြီးဆိုတော့
ကားခလည်း ပိုမယူချင်တော့။ အဲ့ဒီလို ဒီနေ့ ဈေးဦးစပေါက်တည်းက အဆင်မပြေခဲ့တာ။ နောက်ထပ်ရတဲ့
ခရီးသည်တွေကလည်း ၂၅၀၀တန်၊ ၃၀၀၀ကျပ်တန် ခရီးကို ထက်ဝက်လောက် လျှော့ဈေးဆစ်ချင်သေး။ သူများတွေ
အိပ်ကောင်းချိန် ညဘက် တက္ကစီမောင်းတယ်ဆိုပါမှ ဈေးက ပုံမှန်ထက် ပိုပေးရမှာကို မပြောဘဲ
သိကြဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

ကျုပ်က အသက်နှစ်ဆယ်တည်းက ကားမောင်းစားလာခဲ့တာ။ အခု အသက်၅၀ နီးလာတဲ့အထိ ကားမောင်းတဲ့
အလုပ်ကလွဲလို့ တခြားဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ လိုင်းကား၊ ကုန်ကား၊ ဈေးကြိုကားက စလို့
ကုမ္ပဏီကားတွေအထိ မောင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု အသက်ကြီးလာတော့ နားအေးပါးအေးပဲ မောင်းချင်တော့
လို့ ကျောင်းကားဘက် လိုင်းပြောင်းခဲ့တာ။ ဒီကားလေးက ကျောင်းကား အုံနာရဲ့ နေ့ဘက်ချထားတဲ့ တက္ကစီ
ကားလေး၊ ညပိုင်း အားတယ်ဆိုလို့ ခွင့်တောင်းပြီး မောင်းနေခဲ့တာပါ။ စုထားတဲ့ ငွေလေး
တနေ့နေ့ ပြည့်ရင်တော့ အောက်ကားလေး တစ်စီးလောက်တော့ ဝယ်မောင်းဦးမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးထားတာမို့ အခုလို
သူများတွေ အိပ်ချိန်မှာ အိပ်ရေးအပျက်ခံ၊ အပင်ပန်းခံပြီး ကားမောင်းနေရတာပေါ့။

အရင်က သိမ်ကြီးဈေး ညကလပ်ဘက် ဂိတ်ထိုးသေးတယ်။ တစ်ခါ ကလပ်က မူးမူးနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နဲ့ လူလတ်ပိုင်းတစ်ယောက်။ ကားခလေး ခပ်မြက်မြက် ရပြီဆို ဝမ်းသာမလို့ ရှိသေး။ အနောက်ခန်းမှာ
ဘယ်လိုက ဘယ်လို စဖြစ်သလဲမသိ၊ ဟိုလူကလည်း မူးမူးနဲ့ ဘာတွေ လုပ်လိုက်သလဲ မသိ၊ ကောင်မလေးကလည်း
မူးမူးနဲ့ ကားကို ကုန်းအော်ပြီး ရပ်ခိုင်း၊ ဟိုလူက ကားကို ဆက်မောင်းခိုင်းနဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား တော်တော်
ဦးနှောက်စားခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်ဆုံး ပွဲက တော်တော် မလှမပ ဖြစ်လာလို့၊ သောက်ညင်ကပ်ကပ်နဲ့ နှစ်ယောက်လုံး
ကားပေါ်က ဆွဲချပြီး ထားပစ်ခဲ့လိုက်တယ်။ ခရီးတဝက်ကျိုး ရောက်ခဲ့ပေမဲ့ ကားခမပြောနဲ့ အန်ဖတ်တွေ
ညကြီးမင်းကြီး ရေဆေးချလိုက်ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ညကလပ်တွေ၊ ကေတီစို့တွေက လာတဲ့
ခရီးသည်တွေက မသန့်တော့ အဲ့ဒီကထဲက အဲ့ဒီနေရာတွေဆို ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ဝေးဝေးရှောင်တော့တယ်။
ဘူတာဘက် ဂိတ်ထိုးပြန်တော့ သူ့ဂိတ်နဲ့ သူ့ရွှေကြိုနဲ့ ဈေးကွက် ခွဲပေးရတယ်လို့များ ထင်နေလားမသိ၊
မကြည်ရှိုးတွေ ခဏခဏ အရှိုးခံနေရတော့ စိတ်ထဲ သိပ်မတွေ့တာနဲ့ နောက် မသွားတော့ဘူး။

အခုလည်း သမ္မတ ရုပ်ရှင်ရုံဘက် ခဏခွေနေတုန်း နောက်ဆုံးပွဲလွှတ်ချိန် မိသားစုတစ်စုကို မင်္ဂလာတောင်ညွန့် စက်ဆန်းဘက်ကို လိုက်ပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ ကားမီးရောင်အောက်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း လူလေးငါးယောက် စုရုံးစုရုံးနဲ့ လမ်းမပေါ်တွေ့လို့ ကားကို အရှိန်လျှော့ရင်း ညာဘက်ကို အသာချ မောင်းလိုက်တယ်။ အနားရောက်လို့ ကားဘီးလိုမ့်ရင်း စပ်စုကြည့်တော့ လူတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ် ဘရိတ်ပေါက်ပြီး လမ်းအလယ်က ဓာတ်တိုင် ဝင်ကျုံးတာဆိုပဲ။ လမ်းတဖက်ခြမ်းမှာ လဲကျနေတဲ့ ပိန်လိမ်နေတဲ့ ဆိုက်ကယ်ကို တွေ့တာနဲ့ ဒီလူတော့ အခြေအနေ မကောင်းလောက်ဘူးဆိုတာ မှန်းလိုက်မိတယ်။ လူကိုတော့ အခုပဲ ဆေးရုံခေါ်သွားပြီဆို ပြောနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့လို ညပိုင်း ကားမောင်းသူတွေ အန္တရာယ်ကို အရမ်း သတိထားရတယ်။ အထူးသဖြင့် ညဘက် လူရှင်းတယ်ဆိုပြီး ဇွတ်တင် မောင်းကြတာ များတယ်။ ကိုယ်က လမ်းမှန်ကမ်းမှန် မောင်းလည်း တဖက်က ကိုယ့်ကို ဝင်အောင်းမိနိုင်တယ်။ အခုလို မတော်တဆမှုတွေက အဲ့ဒါမျိုးတွေက အခြေခံပြီး ဖြစ်တာများတယ်။

ကျုပ်အခု မောင်းတဲ့ ကားရဲ့ အံ့နာက ကားကို ညဘက် အိမ်မှာ သိပ်ခွင့်ပေးထားပြီး မနက် ကျောင်းကားအတွက် သွားမှ ပြန်ယူသွားရုံမို့ ကျုပ်အတွက် အတော် အဆင်ပြေတယ်။ ကျုပ်အိမ်က စမ်းချောင်းမှာဆိုတော့ ဒီညအတွက် ကားသိမ်းလိုက်တော့မယ် စိတ်ကူးရင်း ပုဇွန်တောင် ကြက်တန်းဘက်ကနေ ကားလေးကို ဗိုလ်တထောင်ဘက် ကွေ့ချလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ လူတစ်ယောက် အရှေ့ မီးပွိုင့် မရောက်ခင် လမ်းထောင့်ကနေ ကားလှမ်းတားလို့ အရှိန်လျှော့ရင်း “ဘယ်သွားချင်တာလဲ” လို့ မေးမိတယ်။ “ ကြည့်မြင်တိုင်၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးနား” ဆိုလို့ အိမ်အပြန် ကားလမ်းသင့်တာနဲ့ ဈေးပြောပြီး အဆင်ပြေလို့ ခေါ်တင်ခဲ့တယ်။ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်ရင်း “ ဒီအချိန် ကားငှားဖို့ မလွယ်လို့ ရမှ ရပါ့မလား စိတ်ပူနေတာဗျ” လို့ ခရီးသည်က နောက်ခန်းကနေ လှမ်းပြောတယ်။ “ညပိုင်းဆွဲတဲ့ ကားတွေ ရှိတတ်ပါတယ်၊ နည်းနည်း ညဉ့်နက်ရင်တော့ ရှားတာပေါ့၊ ကျုပ်လည်း ကားသိမ်းတော့မလို့၊ လမ်းသင့်လို့သာ တင်လာတာ ”

ခရီးသည်ဆီက အဖိုးတန် ယမကာရနံ့က လေအဝေ့မှာ ကျုပ်နာဝဆီ ပျံ့လွင့်လာတယ်။ ယမကာရနံ့တွေနဲ့ ညဘက်မောင်းတဲ့ တက္ကစီသမား ယဉ်ပါးနေတာ မဆန်းပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က နဂိုထဲက စကားနည်းသူမို့ တချို့ တက္ကစီကားသမားတွေလို ခရီးသည်နဲ့ ဖောင်ဖွဲ့ စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ အခုလည်း မေးလို့သာ ပြောလိုက် ရတာပါ။ မီးပွိုင့်တစ်ခုမှာ မီးနီလို့ အရှိန်လျှော့ ကားရပ်လိုက်တုန်း ခရီးသည်က အနောက်ခန်း ကနေ မေးလာပြန်ပါတယ်။

“ နောင်ကြီး ညပိုင်း ကားမောင်းတော့ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကြုံဖူးမှာပဲနော်... ” ခရီးသည်လည်း ကားထဲမှာ ပျင်းလို့ စကားစပုံရတယ်။ ကျုပ်လည်း တခြားပြောလာရင် ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်နည်းသူမို့ စကားဖြတ်မလို့ပြင်ထားပေမဲ့ သူမေးလာတဲ့ မေးခွန်းကိုက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖြေ ချင်တဲ့ မေးခွန်းဖြစ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် သိပ်မကြာသေးခင်က ထူးထူးခြားခြား ကြုံခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို သတိရလိုက်တော့ ကျောချမ်းတဲ့ ကြားက ပြောပြချင်လာမိတယ်။

“ အေးဗျ... ထူးခြားတာထက် ကျောချမ်းစရာပါဗျာ.. ကျုပ် ကားမောင်းသက် နှစ်၃၀အတွင်းမှာ ရှားရှားပါးပါး ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတာပေါ့ဗျာ..၊ ခင်ဗျားက မေးလို့ ပြောပြဦးမယ်၊ တညမှာပေါ့.....။

တည...၊ အချိန်က ည ၁၁ နာရီခွဲလောက်ပေါ့..။ ကျုပ်လည်း ခရီးသည်ရှာရင်း ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ရုံ ဘက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဆေးရုံရှေ့ ရောက်ခါနီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားကို လှမ်းတားတယ်။ ကားလည်း ရပ်လိုက်ရော မိန်းကလေးက ကားအနား ရောက်လာတယ်။ မိန်းကလေးက ဖြူဖြူ သန့်သန့်လေးပဲ။ ကျောလယ်လောက် ဆံပင်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် စည်းနှောင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ “ ရွာသာကြီးဘက်ကို သွားချင်လို့ပါ” လို့ ပြောတယ်။ အဲ့ဒီဘက်ကို ကျုပ်ခရီးသည် ပို့ဖူးပေမဲ့ ဒီလိုအချိန်၊ ဒီလို နေရာမျိုးက အပြန်ခရီးသည်လည်း မရနိုင်တာရယ်၊ အချိန်မတော်ကြီး အဲ့ဒီလောက် အဝေးကြီး မလိုက်ချင်တာရယ်နဲ့ ကျုပ်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လန်ထွက်သွားအောင် ကားခကို ပုံမှန်ထက် ငါးဆလောက် တင်ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ် ထင်တောင် မထင်မိဘူး။ ကောင်မလေးက ဈေးတောင် မဆစ်ဘဲ ရှောရှောရှူရှူနဲ့ လက်ခံလိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီညတော့ မြီးမြီးမြက်မြက်လေး ရလိုက်ပြီလို့ အောက်မေ့မိတယ်။ မိန်းကလေးက “ရတယ်၊ ပေးပါ့မယ်၊ ဆေးရုံရဲ့ ညာဘက်က ပေါ်တီကိုကို ဝင်သွားလိုက်ပါ၊ လိုက်မယ့်သူတွေ စောင့်နေပါတယ်၊ မေးလိုက်နော်...” လို့ ပြောပြီး ဆေးရုံဘယ်ဘက်အခြမ်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဒီဆေးရုံက သူ့နာပြုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညစောင့်လားလို့ ကျုပ်ထင်လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကားကို သူပြောတဲ့အတိုင်း သွားလိုက်တော့ ဆေးရုံအလုပ်သမား တစ်ယောက်တွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ ရွာသာကြီးသွားမယ့် လူရှိတယ်ဆိုလို့ ပြောတော့ “ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ခဏစောင့်၊ ခဏစောင့်၊ သွားခေါ်ပေးမယ်”လို့ ပြောပြီး အထဲဝင်သွားတယ်။ တအောင့်နေတော့ ကျုပ်တို့အရွယ် အမျိုးသားကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရယ်၊ ပုဝါကို ခေါင်းပေါ် အုပ်ချိုထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ နောက်.. လူလတ်ပိုင်း အမျိုးသားတစ်ယောက်ရယ် အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ ဆင်းလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း “ ရွာသာကြီး သွားမယ့် အဖွဲ့လား” လို့ မေးကြည့်တော့ “ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်” တဲ့။ ဈေးတည့်ထားတဲ့ ကားခကို ပြောပြတော့လည်း “ရတယ်.. ပေးမယ်” ဆို အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးက မိန်းကလေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက် တွဲလို့ နောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လေတယ်။ ကျန်တဲ့ အမျိုးသားကတော့ ဆွဲခြင်းတောင်း၊ အိပ်ရာလိပ်၊ ခရီးဆောင်အိတ်စတဲ့ တိုလီမုတ်စတွေကို ကျုပ်နဲ့အတူ ကားနောက်ဖုံးထဲ ထည့်တယ်။ “မနက်ဖြန် အရေးပေါ် ကိစ္စပေါ်လာလို့ အခုလို ကောက်ကာငင်ကာ ထပြန်ရတာဗျာ ” လို့ ပြောပြီး သူက ရှေ့ခန်းက ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ဆေးရုံထဲက ကားလည်း ထွက်ရော နံဘေးက ကိုယ့်လူက သူ့ဘေးက ကားပြတင်းမှန်ကို အဆုံးအထိ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး “ကျွန်တော် တမေးမှ မရသေးဘူး၊ မနက် ပြန်လာရမှာဆိုတော့ အချိန်ရတုန်းလေး တမေးလောက် မေးလိုက်ဦးမယ်” လို့ ပြောပြီး ကားပြတင်းမှန်ကို ခေါင်းမိုလို့ အိပ်ပြီး လိုက်ခဲ့တယ်။ အနောက်ခန်းက အဘွားကြီးက “ အိပ်...အိပ်...မင်းလည်း ငါတို့အတွက် ပင်ပန်းလှပြီ” လို့ ပြောလို့ ကျုပ် ရသမျှ အလင်းရောင်လေးနဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ကနေ အနောက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ပုခုံးပေါ်မှာ ကောင်မလေးက မှေးအိပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း စပ်စုတတ်သူမဟုတ်၊ နားအေးပါးအေး ကားမောင်းချင်သူဆိုတော့ အတော်ပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ညဉ့်အချိန်ဆိုတော့ လူကြီးတွေ လမ်းတလျှောက် နားအေးပါးအေး အိပ်လို့ရအောင် သီချင်းတောင် ဖွင့်နားထောင် မနေတော့ပါဘူး။ အဘွားကြီးကလည်း ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ဘုရားစာ ရွတ်နေတာလားမသိ။ ဆေးရုံက ထွက်လာပြီး ၁၀မိနစ်လောက်လည်း ကြာရော၊ ကားတစ်စီးလုံး လေတိုးသံက လွဲလို့ တိတ်ဆိတ်နေတော့တယ်။

လမ်းတလျှောက် ရှင်းနေတာမို့ ကားကို အန္တရာယ် မဖြစ်ရုံ အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။ ကားလေးက တာမွေကို ဖြတ်ခဲ့ပြီ။ လမ်းမှာ ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့ ဆိုင်တွေကလွဲလို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပါပဲ။ သုဝဏ္ဏ အားကစားကွင်း ကျော်ဖြတ်လာချိန်မှာ လျှပ်စီးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်လာတယ်။ မိုးချုန်းသံသဲ့သဲ့က လျှပ်စီးနောက်ကနေ ပါလာတယ်။ မကြာခင် မိုးရွာချမယ့်ပုံ ရှိတယ်။ ကျုပ်က မိုးမရွာစေချင်သေးဘူး။ ညအချိန် မိုးရွာတုန်း ကားမောင်းရတာ ကျုပ် မနှစ်သက်ဘူး။ ရန်ကုန်မိုးက အခုလိုပဲ မထင်ဘဲ ရွာချတတ်တယ်။

သင်္ကန်းကျွန်း၊ စံပြဈေးကို ကားက ဖြတ်ကျော်လာပြီး ဒဂုံတောင်/မြောက်လမ်းဆုံကို ဦးတည်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။ လျှပ်စီးလက်တာ စိပ်လာပြီး မိုးပေါက်လေးတွေပါ ကျလာတယ်။ ကားတစ်ကားလုံး တိတ်ဆိတ်နေတာပါပဲ။ ညလေ တဂူးဂူးက တိုးနေတာမို့ အေးစိမ့်လာတယ်။ မိုးငွေ့အေးအေးကြောင့် ကားမောင်းရင်း အိပ်ငိုက်ချင်နေတာတောင် ပျောက်သွားတယ်။ ဒီည အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်လာမိတာ တော်သေးတာပေါ့လို့ တွေးမိတယ်။ အအေး လျော့လိုလျော့ငြား ရှုပ်ကော်လာကို ထောင်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလို မိုးရွာမယ်မှန်းသိရင် ဒီခရီးကို ကျုပ် ငြင်းလိုက်မိပါရဲ့။

ကားက တောင်/မြောက် လမ်းဆုံကနေ ဦးလှထွန်းကင်ဆာဖောင်ဒေးရှင်းဘက် ဦးတည်နေချိန် မှာတော့ လေရော၊ မိုးပါသည်းလာတယ်။ ကားကို အရှိန်ပြန်လျှော့လို့ ကားမှန်တင်လိုက်ရင်း အနောက်ခန်းကို “ဘေးမှန်တွေ ပိတ်ထားနော် ” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေနဲ့ မြင်ကွင်းက မကွဲပြားတော့လို့ ကားအရှေ့မှန် ရေသုတ်ဖို့ ဝိုက်ပါကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ရေသုတ်တံက တက္ကီတက္ကီနဲ့ အချက်ကျကျ မြည်နေသံက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကားမောင်းနေရတာထက် ကျုပ်အတွက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာ တာပေါ့။ ဘေးက ကာလနဂါးကတော့ ဆင်အော်တောင် နီးမယ့်ပုံ မရှိဘူး။

ကားမောင်းနေရင်း ကျုပ်အတွေးတွေက ဟိုရောက်၊ သည်ရောက်ပေါ့။ အမှန် ကျုပ်တို့လို ညပိုင်း ကားမောင်းသူတွေက အဖော်တစ်ယောက်လောက် ခေါ်ပြီးမှ ဒီလို ခရီးဝေးမျိုး လိုက်သင့်တာ။ အခုနောက်ပိုင်း တက္ကစီကားတွေမှာ လုယက်မှုတွေ၊ သတ်ဖြတ်မှုတွေက ပုံဏှာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ မကြာခင် ဖြစ်နေလေတော့ ကားသမားကလည်း ခရီးသည်ဆို မယုံချင်၊ ခရီးသည်ကလည်း အိမ်က လူပိုပါလာရင် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မလိုက်ချင် ဖြစ်နေကြတာ။ အရင်ကဆို အိမ်က သားကြီးကို ကျုပ် အဖော်ခေါ် မောင်းခဲ့ဖူးပေမဲ့၊ နောက်ပိုင်းတော့ သူပါရင် လူခေါ်လို့ မရတာနဲ့ ပြန်ထားခဲ့ရတာပါပဲ။ ကိုယ်ပိုင် တက္ကစီမောင်းတဲ့ ကျုပ် ယောက်ဖ တစ်ယောက်ဆို လည်လှီးခံခဲ့ရဖူးတယ်။ ကားပြန်ရခဲ့ပေမဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်လည်း ဒီအလုပ်က လွဲလို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်လို့သာ လုပ်နေရတာပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်လာခဲ့တဲ့ ဒီအလုပ်ကို တခါတခါတော့ ညည်းငွေ့မိသား။

မိုးက သည်းရာကနေ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားလို့ ကားမောင်းရတာ စိတ်သက်သာရာ ပြန်ရလာရတယ်။ လမ်းနံဘေး တဖက်တချက်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အိမ်တချို့ကို တွေ့နေရတယ်။ ကားလေးက မောင်းရင်း ရွာသာကြီးထဲ ရောက်လာပြီ။ ပို့ရမယ့် ခရီးပန်းတိုင် ဆုံးတော့မှာမို့ ကျုပ် ကားမောင်းရတာ ပိုအရသာ တွေ့လာတယ်။ အနောက်က လူကြီးတွေကို မမေးချင်တာနဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် လည်း ကျော်ရော ဘေးက အိပ်နေတဲ့ လူကို ပုတ်နှိုးလိုက်ပြီး “ ရွာသာကြီး ရောက်ပြီ... သွားမယ့် အိမ်ကို လမ်းညွှန်ပေးဦး” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟိုလူလည်း မျက်လုံးတွေ ပွတ် နိုးလာပြီး “ အတော် အိပ်မောကျသွားခဲ့တာပဲ” ဆို ကျုပ်ကို လမ်းညွှန်ပေးတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဘယ်ကွေ့၊ ညာချိုးနဲ့ မောင်းလိုက်တာ နောက်ဆုံး ခြံဝင်းလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကို ရပ်လိုက်ရတယ်။

ရေနံချေးဝနေတဲ့ အုတ်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက မီးထိန်ထိန်လင်းနေတယ်။ ကားရပ်သံ ကြားလို့လားမသိ၊ အိမ်ထဲက လူသုံးယောက် ဆင်းလာတယ်။ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူတွေကိုလည်းတွေ့ရတယ်။ ညအချိန်မတော် နှစ်နာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ မည်းမည်းမှောင်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီအိမ်တစ်လုံးတည်း ကွက်ပြီး မီးတွေလင်းထိန်နေတယ်။ နောက်ပြီး ညအချိန် လာတဲ့ လူတွေကို စောင့်ကြိုနေကြတာ ထူးခြားတယ်လို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ခရီးတလျှောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ကားအနားကို ရောက်လာတဲ့ လူတွေရော၊ ကားပေါ်က ပါလာတဲ့ လူတွေပါ စကားတစ်လုံးမှ မဟာကြာဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်ကိုင်နေကြတာက ကျုပ်စိတ်ကို ဒုတိယမို့ ထင်ခနဲ ဖြစ်စေပြန်တယ်။

ကားနောက်ဖုံးထဲက ပစ္စည်းတွေ အောက်ကို ကူညီချပေးအပြီးမှာ ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးကို အိမ်ထဲက လူတွေက အိမ်ထဲကို အရင်တွဲခေါ်သွားတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိ၊ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တဲ့ လူရယ်၊ အိမ်ထဲက နောက်တစ်ယောက်ရယ်က သူ့ကို ပွေ့ထုတ်ကြတယ်။ ကားထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပြင်ထွက်နိုင်ဖို့ အဲ့ဒီလောက် ကူညီဖို့ လိုလို့လား။ သူတို့ အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ကျုပ်ပါ ဝင်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကားအပြင် ထွက်နိုင်အောင် ကူပြီး ရွှေ့ပေးလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကျုပ်လက်ထဲ အေးစက်တောင့်တင်းတဲ့ အတွေ့နဲ့အတူ တတိယအကြိမ်မြောက် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ ခြေထောက်က ပုံမှန်ထက် လေးပင်နေတဲ့ အဖြစ်ကို သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာပဲ ကားအပြင်ရောက်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ခြုံထည်ပုဝါလေးက ကျုပ် ခြေထောက်ပေါ်ကို လျော့ခနဲ ကျလာတယ်။ ကျုပ် အကြည့်က ပုဝါခြုံမဲ့သွားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဆီ ရောက်သွားတယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ထိတ်လန့်စိတ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အပြင်ကို ခုန်ပေါက်ထွက်သွားသလား ထင်လိုက်ရတယ်။ ခင်ဗျားသိလား... မိန်းကလေးက ဆေးရုံရှေ့မှာ ကျုပ်ဆီကကားကို ငှားပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး။ အဖြစ်အပျက်ကို ရိပ်မိသလို ရှိလိုက်တော့ ရင်ခုန်သံတွေက မတရား မြန်လာတယ်။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ လမ်းတလျှောက်လုံး အတူ ရှိခဲ့တာပါလား။ နောက်ဆုံး ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်တွေ ဘယ်လိုမှ ကြွလို့ မရတော့ဘဲ ယောကျ်ားကြီးတန်မဲ့ နေရာမှာ ပျော့ခွေကျသွားတာပဲ သိလိုက်ရတယ်။

သတိပြန်ဝင်လာချိန်မှာ အိမ်ထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ကျုပ်ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ကို သူတို့ ဘယ်လိုခေါ်လာလို့ ကျုပ် အိမ်ထဲ ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ဘေးမှာ ကားရှေ့ခန်းက ထိုင်ခဲ့တဲ့ လူရယ်၊ နောက် မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုဆိုသူရယ် ထိုင်ပြီး ယပ်ခပ်ပေးနေကြတယ်။

“ အခုပဲ မနက်သုံးနာရီ ရှိနေပြီ၊ ဒီမှာပဲ နားပြီး မနက်လင်းမှ ပြန်ပါလား ”

ကျုပ်ကို အားနာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အဘွားကြီးက ဝင်ပြောတယ်။ မလှမ်းမကမ်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြင်ဆင် ထားတာက ခုနက မိန်းကလေးရဲ့ ရုပ်အလောင်း။ နံဘေးမှာတော့ အငိုမျက်နှာများနဲ့ မိသားစုဝင်တွေ။ အမွှေးတိုင်နဲ့တွေ့က တစ်ခန်းလုံး ထုံအီလို့ နေတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူက ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြတယ်။

“ မိန်းကလေးရဲ့ ခင်ပွန်းက ပြည်ပမှာ၊ မိန်းကလေးက ခြေထောက် သွပ်ပြားရှုတဲ့ ဒဏ်ရာကနေ မေးခိုင်ပိုးဝင်လို့ မနိုင်တဲ့ အဆုံး ဆေးရုံတင်ထားလိုက်တာ၊ ဆေးရုံရောက်ချိန်မှာ အတော် နောက်ကျနေ ပြီလေ။ သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ဆရာဝန်တွေက မရတော့ဘူး၊ လက်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောတယ်။ လူနာက နောက်ဆုံး သတိလက်ကျန် ရှိနေချိန် “သူ့သေရင် အိမ်မှာပဲ ပြန်သေချင်တယ်၊ သူ့နောက်ဆုံး ခရီးကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ ” လို့ ပြောလို့ မျောနေချိန်မှာ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ လုပ်ရတာပါ.. ”

အဲ့ဒီမှာ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လာတဲ့ လူက ဝင်ပြောပြန်တယ်။

“ စပြီး မျောသွားတဲ့ ည ကိုးနာရီခွဲလောက်ထဲက ကားငှားတာ ဘယ်လိုမှ ငှားမရတဲ့ အဆုံး၊ အမေဖြစ်သူက “သမီးရေ.. သမီးဆန္ဒကို အမေဖြည့်ပေးချင်ပေမဲ့ အဆင်မပြေဘူး” ဆို ပြောပြီး ငိုနေတာကို ဆေးရုံက အလုပ်သမားက ကြားပြီး “ပြန်ချင်ရင် ကိုယ်တိုင် လိုက်ငှားပေးလိုက်လေ၊ ဒါမှ ရမှပေါ့” လို့ ဆိုပြီး မျောနေတဲ့ လူနာကို ပုတ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ မဟုတ်လို့ ဆေးရုံမှာ ဆုံးရင် ရေခဲတိုက်ကို တန်းပို့ရမှာလေ။ သိပ်မကြာခင် ဆေးရုံအလုပ်သမားက ကားတစ်စီးတွေ့ ရှားရှားပါးပါး ရလာပြီ။ ဈေးဆစ်မနေဘဲ လိုက်သွားလိုက်တော့ဆို လာပြောတာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကားငှားပေးခ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတောင် ပေး လိုက်သေးတယ်။ တကယ်က ပြန်သယ်လာတည်းက အသက်က ငွေငွေပဲ ကျန်တော့တာ။ နားလည်မှုနဲ့ ပြန်သယ်လာတာပေါ့ဗျာ၊ အသက်ကတော့ လမ်းတဝက်မှာတင် ပါသွားပုံရတယ်...”

သူတို့ ပြောတာ နားထောင်ရင်း ကျုပ်တကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ နင့်လာတယ်။ ကျုပ် စိတ်တွေ မတရား ကျဉ်းကျပ်လာတယ်။ ကျုပ်ကားကို ဒီမိန်းကလေးကိုယ်တိုင် လာငှားပေးတာပါလို့ ကျုပ် ပြောပြမနေ ချင်တော့ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ် ချက်ချင်းကို ထပြန်လိုက်ချင်ပြီ။ ကျုပ် အိမ်ကိုပဲ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်နေခဲ့တာ။ စိတ်ထဲ မိုးမြန်မြန်လင်းဖို့ နေရာက မရွေ့ရဲဘဲ ကြိတ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ တုန်လှုပ်တဲ့အရှိန်မပြယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မနက် အလင်းရောင် ရလျှင်ရချင်းပဲ နှုတ်ဆက် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကောင်မလေး ရှိရာနေရာကို ယောင်လို့တောင် ကျုပ် မကြည့်လိုက်မိတော့ပါဘူး။ သူတို့ ချကျွေးတဲ့ ကော်ဖီတွေ၊ မုန့်တွေကိုလည်း တို့တောင် မတို့မိခဲ့ပါဘူး။

“မျောနေတဲ့ လူနာကို အသိမပေးဘဲ ခေါ်လာခဲ့မိတာ နားလည်ပေးပါဗျာ...၊ ဒီက အစ်ကိုရဲ့ကား ရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ အခုလို ကွယ်လွန်သူရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရလိုက်တာပါ။ ကျေးဇူး တကယ် မမေ့ပါဘူးဗျာ...”

ပြန်ခါနီး ကျုပ်ကို တစ်အိမ်လုံး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တဖွဖွနဲ့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ ပြင်ပမှာ သေလွန်ပြီးသွားတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို ရပ်ကွက်ထဲ အဝင်မခံတဲ့ ဓလေ့ကြောင့် ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ ပါဝင် ကပြ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ဆီက သဘောတူထားတဲ့ ကားခထက် ပိုလို့တောင် ထပ်ရခဲ့ပေမဲ့ ဒီအဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်မကြုံချင်တော့ပါဘူး။

စကားတပြောပြောနဲ့ မောင်းလာလိုက်တာ ကျုပ်စကား အဆုံးသပ်ချိန်မှာ ကားက အေးရှားဝေါလ် ဆိပ်ကမ်းနားတောင် ရောက်တော့မယ်။ ကျုပ် ပြောသမျှ စကားထောက်ရင်း တစ်လမ်းလုံး နားထောင်နေခဲ့တဲ့ အနောက်ခန်းက လူက...

“ အေးဗျ..၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တွေ့မို့သာ ယုံရတယ်၊ သူများပြောရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ ဒါမျိုးတွေက ကိုယ်တွေ့မှ လက်ခံကြတာဗျ၊ မဟုတ်ရင် ဇာတ်လမ်းဆင်တယ် ထင်နေတတ်ကြတာမျိုး”

“ ဟုတ်ပဗျာ...၊ ကျုပ်လည်း မှတ်သွားတယ်၊ နောက်ဆို ငွေမက်ပြီး ခရီးဝေးဆို ဘယ်တော့မှ မလိုက်တော့ဘူးလို့ သိန္နီဋ္ဌာန် ချထားလိုက်တယ် ”

ကျုပ်စကားလည်း ဆုံးရော၊ တဟားဟားနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်လိုက်မိကြတယ်။ တအောင့်နေတော့ ကားက သီရိမင်္ဂလာဈေးနား ရောက်လာတယ်။ ကားကို အရှိန်လျှော့ရင်း နောက်ကြည့် မှန်ကနေ...

“ ခင်ဗျားဆင်းမယ့် နေရာ လမ်းညွှန်ဦး ”
“ အရှေ့ရောက်ရင် ညာချိုးလိုက်၊ ပြီးရင် ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ ဘယ်ဘက်က လမ်းကို ကွေ့ ”

“ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်က မျက်စေ့လည်တတ်တယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့လို ကားမောင်းနေကျ လူတောင် တခါတခါ လမ်းတွေ ရောနေတယ်”

“ဘယ်ဘက် ကွေ့ပြီး သုံးအိမ်ကျော်ရင် ဟိုးဒူး မှာတွေ့လား... ခင်ဗျားဘက် အခြမ်းမှာ... အုန်းပင်ပုလေးတစ်ပင်၊ အဲ့ဒီအရှေ့ ရပ်ပေးဗျာ...”

ကားမီးရောင်အောက် လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အုန်းပင်အနား ရပ်ဖို့ ကျုပ် ကားလေးကို အရှိန်လျှော့လိုက်တယ်။ ကားရပ်လိုက်တော့ အုန်းပင်နားက အိမ်အောက်ထပ်မှာ လူတွေ စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် နောက်ခန်းက လူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ခြေထောက်တွေက ဘရိတ်ကို အလိုလို နင်းမိရက်သား ဖြစ်သွားပြီး ကားက တုန်ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ ဗုဒ္ဓေါ့... ဟိုလူ မရှိတော့ပါလား။ ခေါင်းနာသမ်း ချက်ချင်း ကြီးလာပြီး ကားအောက်ကို ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျုပ် ရောက်သွားလိုက်တယ် မသိဘူး။

“ အတော်ပဲ... တက္ကစီကားပါလား ... ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ကို သွားချင်လို့ပါ”

“ အရေးပေါ်ကို ဘာအတွက် သွားမှာလဲ”

တုန်နေတဲ့ အသံကို ထိန်းလို့ ကျုပ် မေးမိရက်သား ဖြစ်သွားတယ်။

“ ဆိုင်ကယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံက အခုပဲ အကြောင်းကြားလို့ပါ ”

ကျုပ် တကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲ သိမ့်ခနဲ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားရတယ်။ ကျုပ် မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်မိတယ်။

“ အက်ဆီးဒင့်က နတ်ချောင်း မရောက်ခင် အကွေ့မှာ ဖြစ်တာမဟုတ်လား ”

“ ဟင်.. ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသိလဲ ”

ကျုပ် ခြေထောက်တွေ မတ်မတ် မရပ်နိုင်တော့ပြန်ဘူး။

“ စိတ်...စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ...၊ ကျုပ်... ကျုပ်... ကားပြန်သိမ်းရတော့မှာမို့ပါ...”

ဆူဆူညံညံ သူတို့ကို ချန်ထားခဲ့ပြီး ကားကို တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်လာခဲ့မိ တယ်။ ညဉ့်အချိန် နောက်ခန်းမီးဖွင့်ပြီး မောင်းနေတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ ကျုပ်ကို မြင်သူတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲ မသိဘူး။ အခုအချိန်မှာ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်နေတော့ဘူး။

အနီးဆုံးတွေ့တဲ့ ညလုံးပေါက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရဲ့အရှေ့ ကျုပ်ရဲ့ ကားကို ကျိခနဲနေအောင် ထိုးရပ်ချပစ်လိုက်ရတယ်။ နောက်ကြောင်းကို မကြည့်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲကို ကျောချမ်းချမ်းနဲ့ တဟုန်ထိုး ဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျုပ်မျက်စိထဲ မြင်လိုက်မိတာက စောစောက လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ တွန့်လိန်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ်အပျက်ကြီး။

ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်တွေက ကျုပ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ စားပွဲတစ်ခုမှာ လမ်းမကို ကျောပေးလို့ ကျုပ် ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ စားပွဲထိုးလေးက “ ဘာမှာမလဲ ဦးလေး” လို့ မေးတာကို ပြန် မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ် ပါးစပ်တွေက အာစေးထည့်ထားသလို တင်းတင်းစေ့စေ့မိတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ အားလုံးကို မသကာံစိတ်နဲ့ တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ နှလုံးခုန် မြန်ရင်းက၊ ဇောချွေးတွေ ရွဲနှင့်နေအောင် ထွက်နေရင်းက၊ သေချာတာ ဒီဆိုင်မှာ ကျုပ် မနက်မိုးလင်းရတော့မယ် ဆိုတာကိုပဲ။

မြသွေးနီ

မျောလွင့်တေးသွား
သံမြိုင်

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

မျောလွင့်တေးသွား

တူရိယာကိုတို့ထိတဲ့အခါ ထင်ခနဲ ထင်ခနဲ လှိုင်းကလေးတွေပြေပြေလေးကြက်ခွပ်ပြေးသွားကြတယ်။
 ဇာတ်ရုံထဲမှာ အပြာမှောင်မှောင်လဲ့နေပြီးတော့ ခုံတော်တော်များများမှာ
 လူထိုင်နေတဲ့အရိပ်လိုလိုသတိပြုမိတယ်။ လက်ခုပ်လည်းမတီးကြဘူး။ အသက်တောင်ရှူကြရဲ့လား?
 ကျွန်တော့ကိုစင်ပေါ်မှာပြန်ထိုးထားတဲ့မီးတွေကို ကျော်ပြီးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အချည်းအနီး
 ဘာမှထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ရဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းနဖူးမှာချွေးတွေစို့လာတယ်
 ကျွန်တော့ရင်ထဲမှာဖြစ်နေကျအတိုင်း တလိပ်လိပ်နဲ့ဆိုလာပြီး လက်က ထင်ကနဲထင်ကနဲ
 တီးတဲ့စီးချက်နဲ့အတူ တေးသွားကလှိုင်းဖွဲ့ပိုအားကောင်းလာသလိုထင်ရတယ်။ ကြားနေရတဲ့အသံကစိတ်ကို
 အစဉ်အတိုင်းလှုံ့ဆွတော့ မသိုးမသန်စိတ်တွေပျောက်သွားပြီး ကြိုးတွေနဲ့တူရိယာရယ်
 စီးချက်မှန်မှန်ခံစားတို့ထိနေတဲ့လက်အစုံရယ်။
 ခံစားချက်ကပိုတဲ့အတိုင်း တေးသွားရဲ့အစဉ်ကိုစေဖွဲ့နေတဲ့စိတ်ရယ်။
 ကိုယ့်ဘာသာခံစားမှုရေယဉ်ကြောမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးမျောနေတဲ့ပီတိရယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ဖြစ်တည်မှုဟာ
 တဖြည်းဖြည်းမှေး မှိန်လာတာသတိပြုမိတယ်။
 ဇာပဝါခန်းဆီးစကလေးလွင့်သလို
 တီးခတ်နေတဲ့ကျွန်တော်ကိုထားခဲ့ပြီး ပေါ့ပါးတဲ့ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းလေးခွာထွက်ခဲ့တယ်။
 ထိုင်နေတဲ့ဇာတ်ရုံထဲကလူတွေဆီကလည်း ဖြူဖြူလွလွအရိပ်လိုလို အခိုးငွေ့လိုလို မျိုးလွင့်ယုံထွက်လာကြတယ်။
 အဲသလို ကျွန်တော်တို့ပေါင်းစီးသွားကြပြီး ဟင်းလင်းဖွင့် ဇာတ်ရုံအပေါက်ထဲက မြင်နေရတဲ့
 အမှောင်နောက်ခံနဲ့ ငွေရောင်လဆီကို လေညှင်းများနဲ့ဖွဲ့ပြီး လွင့်တက်ကျက်စားဖို့သွားနေကြတယ်။
 အောက်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ချန်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့တူရိယာရယ်။
 သံစဉ်တွေနဲ့ငြိမ်သက်စွာကျန်ရစ်ကြတယ်။
 ပတ်ဝန်းကျင်ဟာအေးစက်ခြောက်သွေ့နေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အဝန်အပိုင်းကလေးမှာနွေးထွေးစွတ်စိုလို့....

ကြမ်း

နှစ်စိတ် တစ်ကိုယ် ဖိုးစိန်

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

နှစ်စိတ် တစ်ကိုယ်

အချိန်တွေ ဘယ်လောက် ကုန်လွန်သွားပြီလဲ... လူလှတယောက် မသိ.. ကျူထရံ နားကနေ အငွေ့တထောင်းထောင်း ဆေးလိပ်ငွေ့တွေကို ကြည့်လိုက်.. အခန်းထဲက သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ စောင်လေးခြုံလဲလျောင်းနေတဲ့ မယ်ငွေ ကို ကြည့်လိုက်.. သက်ပြင်းချလိုက်.... ယောက္ခမဖြစ်သူပြောတဲ့ စကားတွေကို တော့ ကြားတချက် မကြားတချက်..

“ဟဲ့..လူလှ.. မင်းမလဲ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့.. မယ်ငွေက ငါ့သမီးဟဲ့..။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့နင်ထက် ငါလို မိဘက မယ်ငွေကို ပိုချစ်တယ်ဟဲ့.... ခုဟာက... မလုပ်မဖြစ်...မယ်ငွေဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဟဲ့.. ” ဟုဆိုကာ ဒေါ်ချစ်ငွေ အသံတွေ တိမ်ဝင်ပြီး ကျလာတော့မယ့် မျက်ရည်ကို ဆေးပြင်းလိပ်တစ်ဖွာ အားရပါးရဖွာရင်း သမက်မမြင်အောင် ဆေးလိပ်ငွေ့တွေကို ပြင်းပြင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့တယ်။

“ဟဲ့.. လူလှ”

“ကျွန်တော်ကြားပါတယ်အမေ.. ကျွန်တော်ကြားပါတယ်”
ဒေါ်ချစ်ငွေတယောက် ဒူးခေါင်းထောင် ဆေးလိပ်ဖွာနေရာမှ ဆေးလိပ်ကို ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲ ထိုးချေလိုက်ပြီး” အေး.. ဒါဆိုလည်း... ငါမနက်ဖန်ည ဆရာစောကို ပင့်လာခဲ့မယ်။ မင်းလည်း ဆရာ လိုတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို စုထား.. ဩဇာရွက်နဲ့ ထန်းလက်ကို ငါယူလာမယ်. ငါပြန်ဦးမယ်။ မင်းလည်း မင်းမိန်းမနားကို ဒီည မကပ်နဲ့တော့ ကြားလား.....”

လူလှတယောက် ယောက္ခမပြောတာကို ကြားတချက်. မကြားတချက်နဲ့ ခေါင်းကိုသာ တသွင်သွင် ငြိမ့်လို သင်းဖြူးဖျာပေါ် လဲလျောင်းနေတဲ့ မယ်ငွေမျက်နှာကိုသာ တသွင်သွင် ကြည့်လို့....။

.....

လူလှနဲ့ မယ်ငွေ

သူတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေပြီး တစ်လမ်းကျော်သာ ခြားတဲ့ သူတွေ။ မယ်ငွေ မိဘတွေက မီးသွေးရောင်းပြီး မယ်ငွေ့ကို ကျောင်းထားတယ်။ မယ်ငွေက အငယ်ဆုံး တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ရုပ်ရည် အတော်အတင့် ရှိပြီး အသားဖြူသမို မယ်ငွေက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း လှသမို ကာလသား လူပျိုများ ပိုးပန်းကြတာ သူနဲ့ ငါအပြိုင်။ လူလှကတော့ မိဘတွေ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံးပါးပြီး အဘိုး အဘွားနဲ့ နေရသူ။ အဘိုးအဘွားက ရွာမှာ ဘတ္တရီ အားသွင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ လူလှကို လူဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာ။ လူလှ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မှာ အဘွားဖြစ်သူကို ကျရင်း ခြေထောက်တစ်ဖက် အက်ဆစ်လောင်သွားခဲ့တယ်။

ညာဘက် ခြေထောက်တစ်ခုလုံးမှာအက်ဆစ်ကြောင့် သေရာပါဒဏ်ရာကြီး စွဲလို့ လူပျိုဖြစ်ခါစမှာ အပြင်မထွက်ရဲ၊ ခြင်းမခတ်ရဲအောင် လူလှတယောက်စိတ်တွေကျခဲ့တယ်။ ဖူးစာ ဆိုတာ ဦးရာလူဆိုတဲ့အတိုင်း ကွမ်းတောင်ကိုင် မယ်ငွေက လူလှကို မှ စိတ်ဝင်စားပြီး ချစ်ကြိုးသွယ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ခိုးပြေးကြရာမှ မိဘတွေက မနေနိုင်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လူလှနေတဲ့ အိမ်မှာ မယ်ငွေလိုက်နေတော့တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး တစ်လမကြာဘူး။ မယ်ငွေ လူလှ တို့ နောက်ဖေးက အုတ်ရေကန်မှာ ရေချိုး အဝတ်လျော်ရင် ချော်လဲကျသတဲ့။ အချိန်က ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်။ ချော်လဲတဲ့ အချိန် မယ်ငွေနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မယ်ငွေတယောက် နာရီဝက်လောက် သတိလစ်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် ပြန်ထ လာတာကိုတော့ ဘေးအိမ်က အိမ်နီးချင်းတွေ တွေ့လိုက်သလို လူလှ အဘွားကလည်း မယ်ငွေ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတာ တွေ့လိုက်ပေမဲ့ မယ်ငွေ ချော်လဲ သတိလစ်တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ရှာဘူး။ လူလှ အဘွားကတော့ မယ်ငွေ တစ်ယောက် ရေချိုး နောက်ကျလို့ အော်ပေမဲ့ မယ်ငွေက အဘွားကို ဘာတခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အခန်းထဲကိုသာ တန်းဝင်သွားတယ်။ လူလှ ဘက်ထရီ အိုးတွေ ကို ဆိုက်ကားနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ ပို့ပြီး ပြန်လာတော့ မယ်ငွေ အိပ်နှင့်နေပြီ။

လူလှတယောက် မယ်ငွေ ပင်ပန်းလို့ အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်ပြီး မယ်ငွေကို မနိုးတော့ဘဲ ညစာကို စားတယ်။ ပြီးတော့ ရေဒီယို နားထောင်ပြီး ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့မှာတင် အိပ်မောကျသွားသတဲ့။ ဂလုံးဂလန်းနဲ့ အသံကြားလို့ ရုတ်တရက် လန့်နိုးတော့မှ နောက်ဖေးကို ဝင်သွားကြည့်တာ မယ်ငွေတယောက် မီးမဖွင့်ဘဲ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးထဲ ကုန်းရုန်းနှိုက်စားနေတာ တွေ့လို့ လူလှ အံ့သြပြီး "မယ်ငွေ.. ဗိုက်ဆာလည်း ထမင်းပန်ကန်းထဲ ထည့်စားပါမိန်းမရယ်.. ခုဟာက" ဆိုပြီး မယ်ငွေ ပုခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ချိန်မှာ လူလှတယောက် ဒုန်းခနဲဆို ရင်တွေ ဆောင့်ခုန်ပြီး အသက်ပျောက်သွားမတတ် လန့်သွားတယ်။ မယ်ငွေကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်တာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး မည်းသည်းပြီး ပါးစပ်ပေါက်ပဲ မြင်ရ သလို လူလှ ခံစားလိုက်ရတယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကို ပလုပ်ပလောင်း။ သေချာ ပြန်ကြည့်မှ မယ်ငွေရဲ့ သနားစရာ မျက်ဝန်းလေးနဲ့ အတူ "မယ်ငွေ ဗိုက်ဆာလို့ ဆိုတော့မှ လူလှ သက်ပျင်း ချပြီး မီးဖွင့်မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူလှစိတ်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နဲ့ မယ်ငွေ အခန်းထဲဝင် ပြန်အိပ်ပျော်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အထိ လူလှ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။

နောက်တနေ့ မနက် မယ်ငွေဖျားတယ်။ အဖျားတွေ တအားတက်လို့ ရပ်ကွက်ထိပ်က ဆေးခန်းသွားပြရတယ်။ ဆရာဝန်ကတော့ ရေချိုးကြာလို့ အအေးပတ်တာလို့ ပြောတယ်။ လူလှတယောက် မယ်ငွေ အနားမှာ တစ်နေကုန် နေပြီး မယ်ငွေကို ပြုစုတယ်။ မယ်ငွေက လူလှကို "ကိုလူလှ.. မယ်ငွေအနားမှားပဲ နေပါ မယ်ငွေ ခေါင်းတွေ တအားမူးတယ်" ဆိုပြီး ခေါင်းကို နှိပ်ခိုင်းလို့ လူလှတယောက် တစ်နေကုန် မယ်ငွေကို နှိပ်ပေးရတယ်။ ညနေ ရပ်ကွက်ထဲ ဘတ္တရီ အိုးပို့တဲ့အချိန်ဆို လူလှတယောက် ဆိုက်ကား မနင်းနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်း နုံးချိုလို့ တစ်နေကုန် မယ်ငွေ အကြောင်းစဉ်းစား... မယ်ငွေက ဘာမှ မစား တာကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပြီး လူလှတယောက် စိတ်ကျ အားကုန်တာလို့ပဲ ထင်မိတာပဲ။

ညရောက်တော့ လူလှက ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိမ်ရှေ့ဘုရားစင် ရှေ့မှာတင် အိပ်ပျော်သွားပြန်တယ်။ မီးဖိုချောင်ထဲက အသံကြားထကြည့်တော့ မယ်ငွေ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေနိုက်စားနေတာကို တွေ့ပြန်တယ်။ “မယ်ငွေရယ်.. ဗိုက်ဆာလည်း ယောက်ျားကို ပြောရောပေါ့.. ခုဟာက” လို့ အသံပြုလိုက်ရော မယ်ငွေတယောက် ထူးထူးဆန်းဆန်းအခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတာကို ကြည့်ရင်း လူလှ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ လူလှ အဘွားက ညနေစောင်းဆို မယ်ငွေ တယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေသလိုပဲ။ အခန်းထဲက စကားပြောသံတွေ ကြားတယ်အေ... လို့ လူလှကို ပြောတော့ လူလှစိတ်ထဲ ခုခုလာတယ်။

တနေ့တခြားလည်း မယ်ငွေတစ်ယောက် ကောင်းလာတယ် မရှိဘူး။ ဆေးခန်းသွားရင်လည်း ဆရာဝန်က မယ်ငွေမှာ ဘာရောဂါမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး မရှိဘူးလို့ ပြောပေမဲ့ မယ်ငွေ တနေ့တခြား ပိန်ပိန်လာတယ်။ ပြီးတော့ ညည မယ်ငွေတယောက် ထမင်းဟင်းရှာစားတယ်။ ဒါကို သိတဲ့ လူလှ တနေ့ ဘာထမင်း ဟင်းမှ မချန်ထားတော့ မယ်ငွေဟာ ကြက်ဥတွေ ဘဲဥတွေကို အစိမ်းလိုက် ယူသောက်စားနေတာကို လူလှ တွေ့တော့မှ နောက်နေ့တွေမှာ ညည မယ်ငွေ စားဖို့ ချန်ထားသတဲ့။

ဒါကို ရိပ်မိတဲ့ ဘေးအိမ်တွေကနေတဆင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ မယ်ငွေတယောက် ဖုတ်ဝင်နေပြီ ဆိုပြီး တဆင့်စကား တဆင့်နားနဲ့ သတင်းက ဟိုလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတွေကို လူလှက မယ်ငွေကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပြတော့ မယ်ငွေက... “ယောက်ျားရယ်.. ဘေးပြောတာကို ယုံသလား။ မယ်ငွေက တကယ်နေမကောင်းဖြစ်တာပါ။ မယ်ငွေထိုင်တဲ့ အချိန်ဆို ထပါတယ်။ မယ်ငွေ ညည ထမင်းထစားတယ် ဆိုတာကလည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ ဗိုက်ဆာလို့။ ပြီးတော့ ယောက်ျားကို အလုပ်မပေးချင်လို့ ပါ” ဆိုပြီး သနားစရာ မျက်နှာလေးနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ညည်းပြတော့ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကို သနားရင်း ဘေးကလူတွေ ဘာပြောပြော မယ်ငွေကို ပြုစုရတယ်။ မယ်ငွေက လူတွေကို ကြောက်လို့ ဆိုပြီး အရင်ထက်ပိုပြီး အခန်းထဲမှာပဲ နေ...လူလှကို တနေကုန် တနေခန်း နှိပ်ခိုင်း တော့တာပဲ။ သာမန်ဖျားတာပါလို့ပဲ ပြောမယ်ပေမဲ့ မယ်ငွေ တနေ့တခြားပိန်လာတယ်။ အသားရေတွေ မည်းခြောက်လာတယ်။ တနေ့ တနေ့ မယ်ငွေ ကို ပြုစုရ နှိပ်ရနဲ့ လူလှတယောက်လည်း လူမမာရုပ်နီးပါးပေါက်လာတယ်။ ဒါကိုသိလို့ မယ်ငွေ အမေ ဒေါ်ချစ်က မယ်ငွေကို လာပြုစုပေမဲ့ အိမ်ပြန်ရင် မောမောပြီး နောက်နေ့ မထနိုင် မထူနိုင် ဖြစ်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်နေတော့ ဒေါ်ချစ်ငွေ မယ်ငွေ ဆီမလာတော့ဘူး။

လူပြော သူပြောများနေလို့ တနေ့ လူလှ အိမ်အပြန် အိမ်နီးနားချင်းက ပေးတဲ့ တရားခွေကို မယ်ငွေ နားထောင်ရအောင် ဖွင့်ပြတော့ မယ်ငွေ တစ်ညလုံးပူတယ် ပူတယ်ဆိုပြီး ထသောင်းကျန်းပါလေရော။ လူလှက တရားခွေပိတ်တော့မှ မယ်ငွေတယောက် ငြိမ်သွားတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က စပြီး မယ်ငွေ ညည ဆို ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ အသံစုံ အော်ဟစ် နေတာ ကြားရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကြောက်နေရတယ်။ အခန်းအပြင်လည်း မထွက်တော့ အိပ်ယာထဲမှာပဲ တရှောင်ရှောင်နဲ့ တနေ့ကုန်နေတော့တယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း မယ်ငွေက မယ်ငွေ မဟုတ်တော့ဘူး ဖုတ်ဝင်နေတာ.. မယ်ငွေကို ဖုတ်ထုတ်ရင် ထုတ်
မထုတ်ရင် ဒီရပ်ကွက်က ထွက်ကြတော့ ဆိုပြီး ပြောဖန်များလာတော့ လူလှတယောက် မရှုနိုင် မကယ်နိုင်
မိန်းမကိုလည်းချစ်တော့ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ ယောက္ခမစကားကို နောက်ဆုံး
လက်ခံလိုက်ရ တော့တယ်။ ဒီနေ့လည်း ယောက္ခမဒေါ်ချစ်ငွေက မယ်ငွေကို မနက်ဖန် ဖုတ်ထုတ်ရမယ် ဆိုတာ
လာပြောတော့ လူလှတယောက် အရှူးမီးဝိုင်း။ မစားနိုင် မသောက်နိုင်.. မယ်ငွေ ဖုတ်ဝင်နေတာ
ကိုသိပ်မယုံချင်ပေမဲ့ မယ်ငွေ နေမကောင်းကတည်းက ဖြစ်နေတာတွေက လူလှကို ဖုတ်ထုတ်ဖို့
တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ဒီညနေ မယ်ငွေ ဖုတ်ထုတ်မယ့်နေ့။ လူလှအိမ်က ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မှာ ရေခွက်ကြီးကြီးတစ်ခွက်ချ၊ ဝါဆို
ဖယောင်းတိုင်ကြီး တစ်တိုင်ထွန်းပြီး ဖယောင်းတိုင်ဘေးက လင်ဗန်းပေါ်မှာ သြဇာရွက်၊ သရက်ရွက်၊ လေးနာရီ
ပန်းရွက် နဲ့ ဇီးရွက် (၇) ရွက်စီကို ကျကျနန ခင်းကျင်းထားလေရဲ့။ ဘုရားစင်အရှေ့မှာ သင်ဖြူးဖျာ
တစ်ချပ်ကိုခင်း ခေါင်းအုံး အဖြူတစ်လုံးကို ထားထားပြီး ဖျာတစ်ခုလုံးကို ထန်းလက်တွေနဲ့ ကာရံထားပြီး
စည်းခြားထားတယ်။ နေဝင်တဲ့အချိန်ကို စောင့်ရင်း ဆရာစောတယောက် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း အင်းပြားတစ်ခုကို
ခဲနဲ့ခြစ်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်ရွတ်နေလေရဲ့...။ အမွှေးတိုင်ကို တစ်အိမ်လုံးမွန်ထူနေအောင်
ထွန်းထားတာကိုက နေဝင်ချိန် တစ်ခုအတွက် စိတ်ချောက်ချားစရာ...။ လူလှတယောက် မယ်ငွေအတွက်
ရတက်မအေးဘဲ ဆရာစော ခိုင်းသမျှကို ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနေရတယ်။ ဒေါ်ချစ်ငွေကတော့ မဖြစ်ခင်ကပင်
ငိုနှင့်နေပြီ...။ နေဝင်ချိန်လည်း ရောက်ရော ဆရာစောက ခင်းကျင်းထားတဲ့ အရွက်တွေကိုဘုရားစင်ရှေ့မှာ
ခင်းထားတဲ့ ဖျာအောက်ထဲထည့် ဆရာစောရဲ့တပည့်များက မယ်ငွေကို ချီမ ထုတ်လာပြီး ဖျာပေါ်လည်း
တင်လိုက်ရော မယ်ငွေတယောက် တလူးလူးနဲ့ လူးလာပါလေရော...။ ပြီးတော့ ဘယ်က လာတဲ့
အသံတွေမှန်းမသိ မယ်ငွေ ပါးစပ်ကနေ ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ ထွက်လာပါလေရော...။

အဲဒီအခါ ဆရာစောက “ဟဲ့.. မယ်ငွေ.. ညည်းကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဘယ်သူလဲ ပြော.. မပြောရင်
ငါဒီဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်မှာ.. ပြောစမ်း နင့်ကိုယ်ထဲက ဘယ်သူလဲ”

ဆရာစော ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ မယ်ငွေကို ရွယ်လိုက်တဲ့ အခါကျမှ မယ်ငွေက တပီးပီးနဲ့ ငိုပြီး ငါပြန်ဖို့ လမ်းစရိတ်
မရှိဘူး... ငါ့ကို လမ်းစရိတ်ပေးပါ... ဆိုပြီး မယ့်ငွေ အသံမှာ ယောက်ျား အသံပေါက်ပြီး
ပိုက်ဆံထတောင်းပါလေရော။

“ဟဲ့.. နင်က ဘယ်သူတုန်း... ဘာကိစ္စနဲ့ ပိုက်ဆံထတောင်းတာတုန်း...မင်း ဒီမှာနေတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ... ပြောစမ်း မင်းထောင်းတာ ငါတို့မပေးနိုင်ပါဘူး” လို့ ပြောတော့

“ငါက သထုံကိုပြန်မှာ.. ငါမှာ လမ်းစရိတ်ပြတ်လို့ လာထောင်းတာ မယ်ငွေမပေးတော့
ငါမယ်ငွေ ဆီမှာနေနေတာ.. အေး. မင်းတို့ ငါ့ကိုလမ်းစရိတ်မပေးရင် မယ်ငွေ ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုတာလည်း
ငါမပြောဘူး”

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ... မင်းက ပိုက်ဆံပေးရင် နင်ထွက်သွားမှာလား. မယ်ငွေက အခု ဘယ်မှာလဲ..
မင်းမသွားရင်ငါတို့က မင်းကို ရိုက်ထုတ်လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ငါ့နာမည်ငယ်၊ ငါ ကိုးကန့်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဖျားလို့ ပြန်လာတာ။ ခုလမ်းမှာ ပိုက်ဆံပြတ်လို့ လာတောင်းတာ၊ ငါ့ကိုပိုက်ဆံပေးရင် ငါ့အိမ်ငါ့ပြန်မယ် ”

လူလှတယောက် ပိုက်ဆံ (၅၀)တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးပြီး မယ်ငွေကို လှမ်းပေးတော့ “ဟေ့ကောင် ပိုက်ဆံ (၅၀)က ဘာမှ သုံးမရဘူး... ငါ့ကို ငါးရာပေး လို့ မယ်ငွေထံကနေလှမ်းပြောတယ်။ ဒါနဲ့ လူလှလည်း မယ်ငွေ့လက်ထဲ ငါးရာတန်လှမ်းပေးလိုက်တော့မှ “ငါ့ကိုထွက်သွားဖို့ ပြောစရာမလိုဘူး ငါထွက်သွားမယ် မင်းတို့ မယ်ငွေ့ကို ပြန်ခေါ်ချင်ရင် မင်းတို့ ရေတွင်းနားမှာ မယ်ငွေ နေတယ် ” ဆိုပြီး ပြောပြီး မကြာခင်မှာပဲ မယ်ငွေ တစ်ယောက် မလှုပ်တော့ဘူး။

ပြီးတော့ စောစောက အိပ်ရာပေါ်ကနေ မပြီး ယူလာတဲ့ မယ်ငွေဟာ မယ်ငွေနဲ့ မတူဘဲ ပိန်တွဲပြီး မျက်တွင်းတွေ ဟောက်ပက်နဲ့ ပါးစပ်လေးဟပြီး ဆုံးသွားရှာတယ်။ လူလှတယောက် မယ်ငွေ့ရုပ်အလောင်းကို ကြည့်ရင်း မဖြေနိုင်မဆည်နိုင်။ အိမ်ထောင်ကျတာ နှစ်လပင်မပြည့်သေး မယ်ငွေ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှဘဲ ဆုံးသွားရှာတယ်။ လူလှ အတွက်တော့ မယ်ငွေ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာက တကယ့်ကို ရင်ထုမနာ...။ မယ်ငွေမဟုတ်တော့တဲ့ ဖုတ်တစ်ကောင်ကို ပြုစုရတဲ့ စိတ်နဲ့ မစားနိုင်မသောက်နိုင် လူမမာ လူလှ တယောက် မိန်းမဆုံးတော့ ရူးကြောင်ကြောင်ပင်ဖြစ်လို့...။

ဒီလိုဖြစ်ပြီးနောက်ရက်တွေမှာ လူလှတယောက် ညနေဘက်တွေဆို နောက်ဖေးက ရေတွင်းနားကိုသွားပြီး မယ်ငွေ့ကို စကားသွားပြောသတဲ့။ မယ်ငွေ ရက်လည်ပြီး မကြာခင် တညနေမှာပဲ လူလှတယောက် ရေတွင်းနားမှာ ရေခပ်ရင်း ခလုတ်တိုက်လဲကျတယ်။ လူလှ လဲကျတာကိုလည်း မယ်ငွေ လဲကျသွားတုန်းကလိုပဲ ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလှ လဲကျသွားတာကိုတော့ မယ်ငွေ ကောင်းကောင်းကြီး သိသတဲ့လေ...။

ခုတော့ လူလှနဲ့ မယ်ငွေ နှစ်စိတ် တစ်ကိုယ်ဖြစ်နေလေရဲ့...။

ဇိုးစိန်

အိမ်မြောင်
အော်ဂဲနီ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

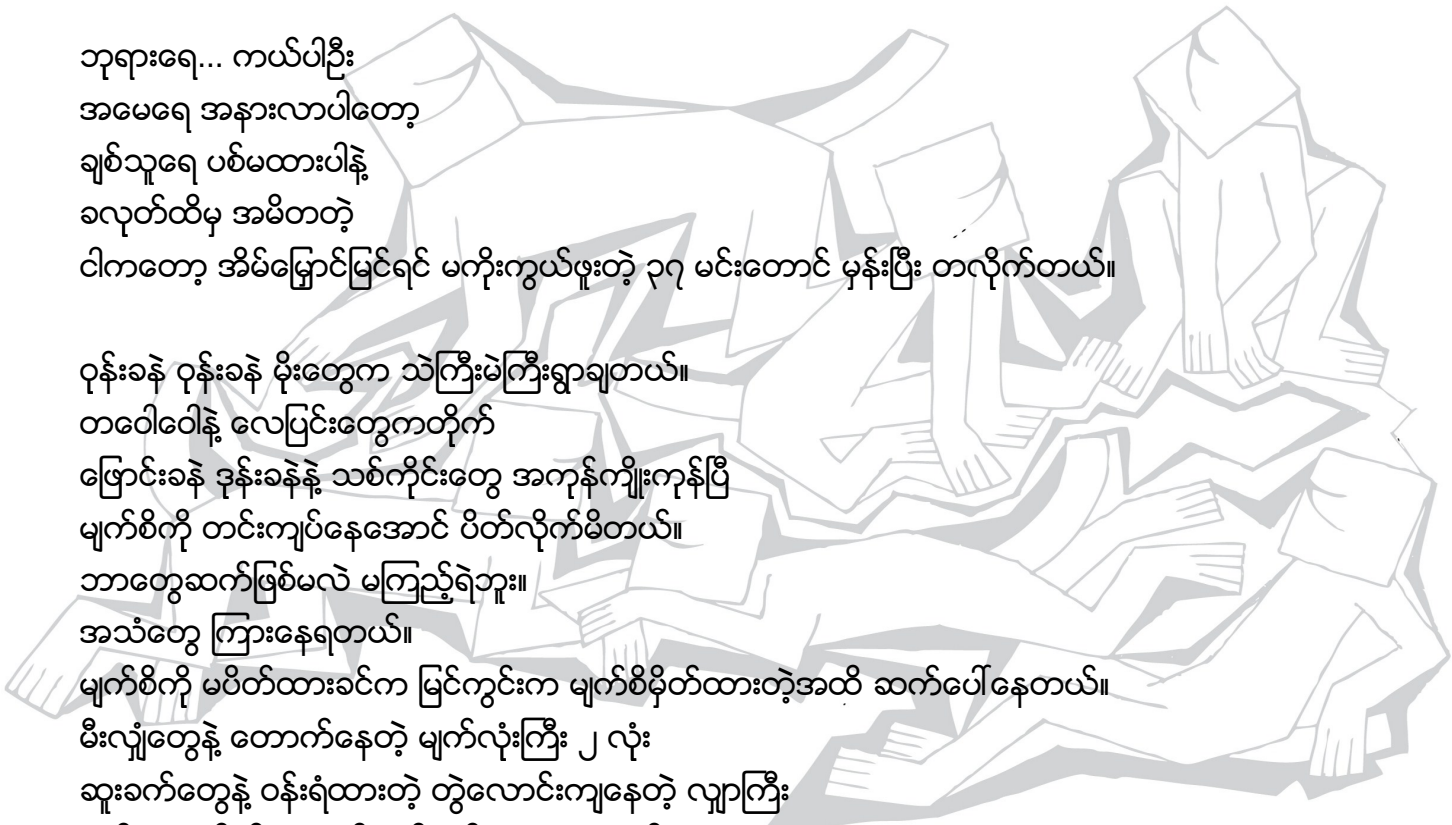
အိမ်မြှောင်

ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်
အိမ်မြှောင် စုတ်ထိုးသံ
သော့ကိုလှည့်ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲဝင် ဖိနပ်ချွတ်စရှိသေးတယ်
သူတို့အသံကြားတယ်။

ဘုရားရေ... ကယ်ပါဦး
အမေရေ အနားလာပါတော့
ချစ်သူရေ ပစ်မထားပါနဲ့
ခလုတ်ထိမှ အမိတတဲ့
ငါကတော့ အိမ်မြှောင်မြင်ရင် မကိုးကွယ်ဖူးတဲ့ ဂုဏ် မင်းတောင် မှန်းပြီး တလိုက်တယ်။

ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ မိုးတွေက သဲကြီးမဲကြီးရွာချတယ်။
တဝေါဝေါနဲ့ လေပြင်းတွေကတိုက်
ဖြောင်းခနဲ ဒုန်းခနဲနဲ့ သစ်ကိုင်းတွေ အကုန်ကျိုးကုန်ပြီ
မျက်စိကို တင်းကျပ်နေအောင် ပိတ်လိုက်မိတယ်။
ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ မကြည့်ရဲဘူး။
အသံတွေ ကြားနေရတယ်။
မျက်စိကို မပိတ်ထားခင်က မြင်ကွင်းက မျက်စိမှိတ်ထားတဲ့အထိ ဆက်ပေါ်နေတယ်။
မီးလျှံတွေနဲ့ တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးကြီး ၂ လုံး
ဆူးခက်တွေနဲ့ ဝန်းရံထားတဲ့ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ လျှာကြီး
ဆင်နားရွက်လို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေတဲ့ နားရွက် ၁ စုံ
ကွေးကောက်နေတဲ့ လက်သည်းရှည်ကြီး
ကျောပေါက်ကြီးနဲ့။

မကြောက်ဘူးလို့ တင်းထားတဲ့ စိတ်နဲ့ လိုက်လာပြီးမှ
မြင်ကွင်းကို မကြည့်ဝံ့ဘူး။
ဆရာနဲ့ သူနဲ့ ပညာပြိုင်မှာတဲ့
သင်္ချိုင်းကုန်းမှာတဲ့
ကြည့်ချင်ရင်လိုက်ခဲ့၊ မန်းကြိုးကိုလက်မှာပတ်ထား၊
စည်းဝိုင်းထဲကမထွက်နဲ့၊ စည်းမပေါက်သွားစေနဲ့ဆိုတဲ့
ဆရာ့ရဲ့စကားကို နာခံစွာ။

ဒါပေမဲ့ မျက်စိတော့ မဖွင့်ရဲသေး
 နားထဲမှာ တဝီးဝီးနဲ့ အသံတွေလည်း ကြားရရဲ့
 ဖြောင်းခနဲ၊ ဝိုင်းခနဲနဲ့ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြားပြီး
 မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားတယ်။
 အတွေးထဲမှာ ဆရာရုံးသွားရင်ဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားတယ်။
 ဟေ့ မျက်စိဖွင့်လိုက်တော့ဆိုတဲ့ ဆရာအသံကြားမှ
 ရင်တုန်စွာဘေးဘီကြည့်လိုက်တော့
 စည်းဝိုင်းအပြင်မှာ အိမ်မြှောင်အသေတွေ။

ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်
 စာမေးပွဲနီးပေမဲ့ စာမကျက်နိုင်သေးဘဲ သရဲစာအုပ်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းနဲ့ ခိုးဖတ်နေတယ်။ ကျောင်းစာအုပ်ကြားထဲ
 သရဲစာအုပ်ညှပ်ပြီး အိမ်သာထဲမှာ ထိုင်ဖတ်နေတယ်။ သရဲတွေသေရင်၊ ကျတ်တွေသေရင် အိမ်မြှောင်အသေတွေ၊
 သမင်အသေတွေ ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဖတ်ပြီးသကာလ အိမ်မြှောင်မြင်ရင်၊ အိမ်မြှောင်သံကြားရင် နေလို့မရတော့ဘူး။
 သရဲစာအုပ်တွေ တွေ့မရှောင်ဖတ်၊ သရဲတွေသေရင် အိမ်မြှောင်ဖြစ်ဆိုတဲ့ အတွေးကဝင်လာပြီး
 သရဲမကြောက်ဘဲ အိမ်မြှောင်ကြောက်တဲ့ စိတ္တဇက အတော်ဆိုးသွားပြီ။

ဒီကြားထဲမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က ဘေးမှာချထားတဲ့
 လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့ချလိုက်ပြီး မလှိုင်ဖတ်အမှတ်နဲ့ ဝါးစားနေမိတာက အိမ်မြှောင်ဖြစ်နေသတဲ့။
 လက်ဖက်ရည်ကို လာခိုးသောက်တဲ့ အိမ်မြှောင်၊ ခွက်ထဲမှာ သေသွားပြီး ဦးလေးအသောက်နဲ့ကြုံပေါ့။
 သိပ်မကြာဘူး အဲဒီဦးလေး ရောဂါနဲ့ဆုံးတယ်။ သူ့သေတာက သူ့ရောဂါနဲ့ပဲ။ ငါ့အတွေးထဲမှာတော့
 အိမ်မြှောင်
 အိမ်မြှောင်
 အိမ်မြှောင်

အိမ်မြှောင်ချီးပါချရင် လာဘ်ကောင်းသတဲ့
အိမ်မြှောင် ကိုယ်ပေါ်ကျရင် ငွေဝင်သတဲ့
လာဘ်မကောင်း၊ ငွေမဝင်ရင်လည်းနေပါတော့
ဒီကောင်တွေနဲ့ ဝေးရာမှာပဲ ငါ့ကိုထားပါ။

ဪ... သိပြီ

အိမ်မြှောင်တွေက ဆေးလိပ်နဲ့၊ ဆေးခြောက်နဲ့၊ ဘိန်းဖြူအငွေ့ဆိုရင်
ရှောင်တယ်တဲ့။

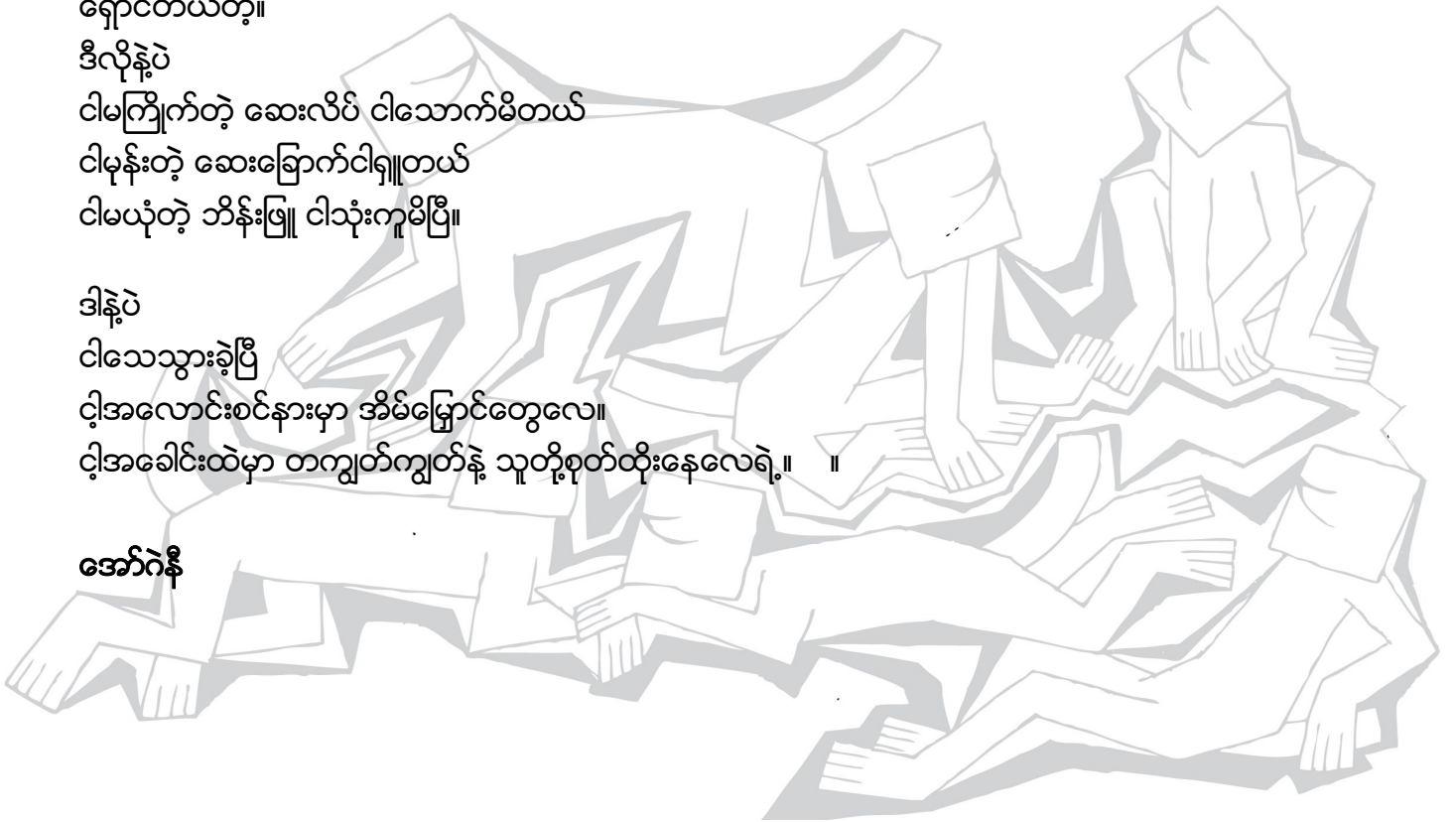
ဒီလိုနဲ့ပဲ

ငါမကြိုက်တဲ့ ဆေးလိပ် ငါသောက်မိတယ်
ငါမုန်းတဲ့ ဆေးခြောက်ငါရှူတယ်
ငါမယုံတဲ့ ဘိန်းဖြူ ငါသုံးကူမိပြီ။

ဒါနဲ့ပဲ

ငါသေသွားခဲ့ပြီ
ငါ့အလောင်းစင်နားမှာ အိမ်မြှောင်တွေလေ။
ငါ့အခေါင်းထဲမှာ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ သူတို့စုတ်ထိုးနေလေရဲ့။ ။

အော်ဂဲနီ

သံသရာချည်တိုင် ဖိုးခွား

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

သံသရာချည်တိုင်

အဲ့သည်နေ့က ကျွန်မ ကားထဲကနေ ဘယ်လိုထွက်လာခဲ့မှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ညကိုးနာရီဆိုတာ ဒီလို ပြည်နယ်မြို့ကလေးမှာ သိပ်တော့ နောက်မကျသေးဘူး။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အရာရာဟာ ဝါးတားတားနဲ့။ မိုးတွေသည်းနေတဲ့အချိန် ကားမောင်းရတာ ကျွန်မအတွက် သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ အထူးသဖြင့်ဒီလိုညဘက်အချိန်မျိုးမှာ။

နွားတစ်ကောင်လမ်းမပေါ်ပြေးတက်လာလို့ ကျွန်မကားနဲ့ မတိုက်မိအောင်ရှောင်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ကျွန်မ ကားထဲကနေ ဘယ်လိုထွက်လာခဲ့မိမှန်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ မိုးတွေက သိပ်သည်းတာပဲ။ ကိုးနာရီလိုအချိန်က မိုးသည်းတော့ လူမရှင်းသင့်ဘဲ တအားရှင်းနေတယ်။ ညနေက မောင်ပြောတဲ့ စကားသံက ဘာလို့ ဒေါသသံစွက်နေလဲမသိဘူး။ မပြန်လာသေးဘူးလားလို့ မေးတဲ့အသံက ဒီလောက်ကြီး မာဖို့မကောင်းဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ မောင် ကျွန်မအပေါ် တခုခု အထင်လွဲနေတာ သေချာနေပြီ။ ဟင်! ကျွန်မကားဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ကျွန်မအခုလေးတင် ထွက်လာခဲ့တာ။ ကျွန်မ ကားပြန်ရှာရမလား မောင့်ဆီ အမြန်ရောက်အောင်သွားရမလား။ စဉ်းစားရင်း အတွေးတွေတောင်စဉ်ရေမရဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ အသိတစ်ချက်ဝင်လာတော့ လမ်းကျယ်ကို ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မ တက္ကစီတစ်စင်းတားလိုက်တယ်။ ကားပေါ်မှာထိုင်လိုက်လာရင်း မောဟိုက်လာသလိုပဲ။ အသက်ရှူနုန်းတွေလည်းမြန်လာတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ မိနစ်ပိုင်းလောက်က ကျွန်မဘာတွေဖြစ်ခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မနဲ့မောင်ကြားမှာ ဘာများပြဿနာဖြစ်စရာရှိသလဲ။ တခါတလေကျွန်မ ဂျီကျလွန်ပြီး မောင်စိတ်ခုသွားတာလေးတွေကလွဲရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဖူးပဲ။ ကျွန်မ အကြောင်းတွေအားလုံးကိုလည်း မောင့်ကို တစ်ခုမှ မထိန်ချန်ထားခဲ့ဘူး။ မောင်ကလည်း ကျွန်မရဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ ကျွန်မတို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပျော်ခဲ့ကြတဲ့ နေ့တွေ ညတွေ အများကြီး။

မောင့်ခြံရှေ့ရောက်တော့ အိမ်က မီးမှိတ်ထားနေပြီ။ ဆင်ဝင်အောက်က မီးကိုတော့ထွန်းထားတယ်။ ကျွန်မအေးလာသလိုလိုပဲ။ အေးရမှာ ဟုတ်တယ် ညကိုးနာရီမိုးသည်းသည်းအောက်ကနေ ထွက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့အေးကိုအေးနေရမှာ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက်နွေးလာတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်မဝတ်ထားတဲ့ အဖြူရောင်ရုပ်ဟာ မိုးရေတွေနဲ့ စိုကပ်နေပြီ။ ဂျင်းစကတ်ကတော့ ခပ်ထူထူမို့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ရေစိုနေတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်စေသလား။ ကျွန်မ မောဟိုက်နေလို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေတဲ့ ရင်အစုံကို ကျွန်မဘာသာ ပြန်မြင်နေရတယ်။ တက္ကစီသမားလည်း ဒါတွေကိုမြင်သွားမလား။ အို ကျွန်မသူ့ကို ကားခမရှင်းပေးခဲ့မိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ်သူတောင်းဖို့မေ့သွားသလား။ ဟုတ်တယ် ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ်က ကားထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရေစိုနေတဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေဟာ သာမန်တက္ကစီအရိုင်းဘာတစ်ယောက်ကို ခဏတော့မှင်သက်သွားစေမှာပဲ။ သိပ်မာနကြီးတယ် ဘဝင်မြင့်တယ် တည်ငြိမ်တယ်ဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ တပ်မက်မှုတွေကိုတောင် ကျွန်မခုချိန်ထိ မလျော့သွားအောင် လုပ်ထားနိုင်သေးတာပဲ။

အိမ်တံခါးက စေ့ရုံပဲစေ့ထားတယ်။ အိမ်ညှော်ခန်းက မှောင်နေပေမဲ့ မောင့်အခန်းမှာမီးလင်းနေတာတွေ့တယ်။ ကျွန်မ တခုခုကို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်လာတယ်။ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး။ ကျွန်မ မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးကတည်းက ကျွန်မဘက်က ဘာမှ ဖောက်ပြန်တာမရှိခဲ့ဘူး။ သုံးနှစ်သုံးမိုး ... ဟုတ်တာပဲ ကျွန်မတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်သုံးမိုးတောင်ပြည့်တော့မှာပဲ။ အတိတ်ဟာ အတိတ်မှာပဲ။ မောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် မောင်ဟာ ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်။ ကျွန်မ အခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်ဖို့အားယူနေမိတယ်။ ခုချိန်ကျမှ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးလေးလံနေသလိုပဲ။ လက်ကိုင်ဘုကိုလှည့်ဖို့ အားတောင် မရှိတော့သလိုမျိုး။ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေက ရေစက်တွေက ကြမ်းပြင်မှာ တပေါက်ပေါက် ကျနေတယ်။ ကျွန်မ အားတင်းပြီး တံခါးကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

မောင်စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်နေတယ်။ စာကြည့်မီးတစ်ခုပဲထွန်းထားတယ်။ စာအုပ်ဖတ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ စင်ပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ J & B ပုလင်းအစိမ်းလေးကိုမြင်လိုက်တော့ ကျွန်မစိုးရိမ်စိတ်တွေ ပိုပြီးများလာတယ်။ မောင် ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်ကြည့်တယ်။ မောင် နည်းနည်းတော့မူးနေပြီ ဒါမှမဟုတ် အတော်လေးမူးနေပြီ။ မောင်က အရက်ကို မကြာခဏသောက်တတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့ ရေတွေစို လာတာလဲပိုးပိုး။ ကျွန်မသက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ မောင့်အသံက အာလေးလျှာလေး နည်းနည်းဖြစ်နေပြီ။ မောင် ဟာ ကျွန်မကိုစိတ်တိုလာရင် ကျွန်မနမည်အပြည့်အစုံကို ခပ်မာမာခေါ်တယ်။ အသံက ဖုန်းထဲကလို မမာတော့တာရယ် ပိုးပိုးလို့ခေါ်တာရယ်က ကျွန်မအပေါ် ဒေါသတွေသိပ်မရှိတော့တဲ့ သဘောလား။ ဒါမှမဟုတ်သိပ်မူးနေတဲ့သဘောလား။ ကျွန်မ မောင့်အနားကို တိုးကပ် သွားလိုက်တယ်။ မောင်တော်တော် မူးနေပြီ။ ပိုး သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ မောင် ... ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ။ မဟုတ်ဘူး ပိုးရက်စက်တယ် မောင်ပိုးရဲ့ အရင်အတိတ်က ကိစ္စတွေအားလုံးကို မေ့မစ်မယ် ဘဝအသစ်တစ်ခုကိုစမယ် မောင်ပြောခဲ့ တယ်။ မောင့်အသံက တော်တော်လေးနေပြီ။ ဟုတ်လားပိုး။ ဟုတ်တယ်လေ မောင် အခုဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပိုး အခုဘယ်ကပြန်လာသလဲ ပိုး မနေ့ညက ဘယ်မှာအိပ်တာလဲ။ ဖြေလေ ဖြေပါ ပိုးပိုးရဲ့။ မောင့်အသံတွေ လုံးထွေးလာတယ်။ မောင်ကျွန်မကို အထင်တခုခုလွဲနေပြီ။ မနေ့ညက အဆောင်ကို ကျွန်မအစောကြီးပြန် အိပ်ခဲ့တာ။ မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မောင်အရမ်းမူးနေပြီ မဟုတ်လား။ ဟုတ်တယ် မူးနေတာ မောင်ပိုးကိုသိပ်ချစ်လို့မူးနေတာကွ။ ကျွန်မအရက်ပုလင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ။ ဒီပမာဏဟာ မောင့်အတွက် မူးတော့မူးမယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီလောက် ပုံဆိုးပန်းဆိုးဖြစ်စရာမလိုဘူး။ မောင် မူးချင်ဟန်ဆောင်နေတာ သေချာတယ်။

မောင် ကျွန်မကိုဆွဲဖက်လိုက်တယ်။ မောင့်ပေါင်ပါမှာ ကျွန်မဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မပိုပြီး မောဟိုက်လာ သလိုပဲ။ မောင့်မျက်လုံးတွေကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ဟာ ထင်သလောက်မမူးသေးဘူး။ ကျွန်မ မောင့်လည်ပင်းကိုပြန်ပြီး သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ မောင်ကျွန်မကို နမ်းဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကျွန်မ မျက်နှာခဏလွှဲပြီး မောင် ဘာကို အထင်လွဲနေတာလဲ။ မောင်က မေးတာကို ချက်ချင်းမဖြေဘူး။ ခဏနေမှ ပိုးဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်တွေ့နေတယ်ဆို။ ကျွန်မသိလိုက်ပြီ ကျွန်မအရင်ရည်းစားနဲ့သူ့အထင်လွဲနေတာ။ ဟုတ်တယ်မောင် ဈေးကပြန်အလာ ကားဂိတ်မှာတွေ့တာ။ သူပြန်ရောက်နေတယ်။ မတော်တဆပြန်တွေ့ တာ မောင်ဘာစိတ်ပူစရာလိုလဲ။ ခဏတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး သူလည်းပြန်သွားတာပဲ။ သုံးလေးရက်နေရင် သူလည်းပြန်ရမှာပဲတဲ့။ ပိုးတို့ အရင်လိုပြန်နေကြဦးမှာလားဟင်။ ဟာ မောင် ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ ဘာတွေ စိတ်ပူနေပြန်ပြီလဲ။ ပိုး မောင်နဲ့တွေ့ပြီး မောင့်ကိုချစ်ပြီးကတည်းက အားလုံးကတိပေးပြီး သားလေ။

မောင့်နှုတ်ခမ်းက ကျွန်မနှုတ်ခမ်းဆီကို တိုးလာတယ်။ အရက်နံ့ရမယ်ထင်ပေမဲ့ မရဘူး။ မောင်ကျွန်မကို တင်းကျပ်နေအောင်ဖက်ပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ မောင့်အသက်ရှူထုတ်တဲ့ လေနွေးနွေးက ကျွန်မပါးပေါ်မှာ အချက်တိုင်းလာထိနေတယ်။ မောင့်ကိုစကားပြောဖို့ကြိုးစားပေမဲ့ မောင့်အနမ်းတွေက တစ်ချက်မှမရပ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မကျောပြင်တစ်ခုလုံးကိုပွတ်သပ်နေတယ်။ ကျွန်မ မောင့်နှုတ်ခမ်းဆီကနေ ခွာလိုက်ပြီး မောင့် ပုခုံးပေါ်ခဏ မေးတင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မရေတွေစိုလာတယ် အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်။ မောင် ကျွန်မကို ရီဝေဝေပြန်ကြည့်တယ်။ မောင်က အရင်မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျွန်မကိုဆွဲထူတယ်။ ပြီးတော့ မောင့်လက်တွေက ကျွန်မ ရှုပ်အကျီရဲ့အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးဆီကိုရောက်လာတယ်။ ဒုတိယတစ်လုံး... တတိယတစ်လုံး... ပြီးတော့နောက်ဆုံးတစ်လုံး။ မောင် ကျွန်မကိုသူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မပိုပြီးမောဟိုက်လာသလိုပဲ။

မောင့်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေက အဆက်မပြတ်ဘူး။ ဒါကျွန်မအတွက် အံ့ဩစရာပဲ။ ကျွန်မတို့အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့အထဲ မောင်ဒီလောက်ထိ... ဒီလောက်ထိတစ်ခါမှ။ ပြီးတော့ အထိအတွေ့တွေဆီကနေ ကျွန်မလွတ်ထွက်သွားသလို လေထဲမှာပဲလွင့်ပျောသွားသလို။ မောင့်ကျောပြင်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိတယ်။ မောင်နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို အတင်းဖိနမ်းလိုက်တယ်။ မောင့်အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကျွန်မကြားနေရတယ်။ မောင့်အကြည့်က ရီဝေဝေမဟုတ်တော့ဘူး။ ကြည်လင်လာတယ်။ မောင် ပိုးကို ဆုံးရှုံးရမှာသိပ်ကြောက်တယ်။ ကျွန်မ မောင့်ကိုပြန်ဖက်ထားလိုက်တယ်။ မောင့်နဖူးက ချွေးတွေကို ကျွန်မလက်နဲ့ အသာသပ်ချလိုက်တယ်။

မလွမ်းရဲသေးဘူးမောင်ရယ် ခဏနဲ့မထားခဲ့ပါနဲ့ အချစ်ရိပ်လေးမှာအိပ်နေချင်သေးတယ်.... မောင်ဖုန်းက ရင်းတုန်းမြည်လာတယ်။ ကျွန်မကိုကျော်ပြီး မောင်ဖုန်းကိုလှမ်းယူတယ်။

တို့အသည်းလေးနနငယ်ငယ် ထိခိုက်ကွဲအက်လွယ်တယ် လွမ်းရုံကလေးနဲ့ နွမ်းပြီထင်ပါရဲ့... မောင်ဖုန်းကိုလှမ်းကိုင်ပြီး စပီကာဖွင့်လိုက်တယ်။ မောင့်သူငယ်ချင်း ကျော်ကို ဆီကပဲ။

- ... ပြော ဟေ့ကောင်...
- ... ဟေ့ကောင် ပိုးသားဖြူကားအက်စီးဒန့် ဖြစ်လို့ ဆုံးပြီ...
- ... ဘာ.....
- ... အေး သစ္စာလမ်းက မြောင်းထဲချော်ပြီးကျသွားတာ ရေတွေပြည့်နေလို့ ကားထဲမှာပဲ ရေမွန်းပြီးဆုံးတာ....

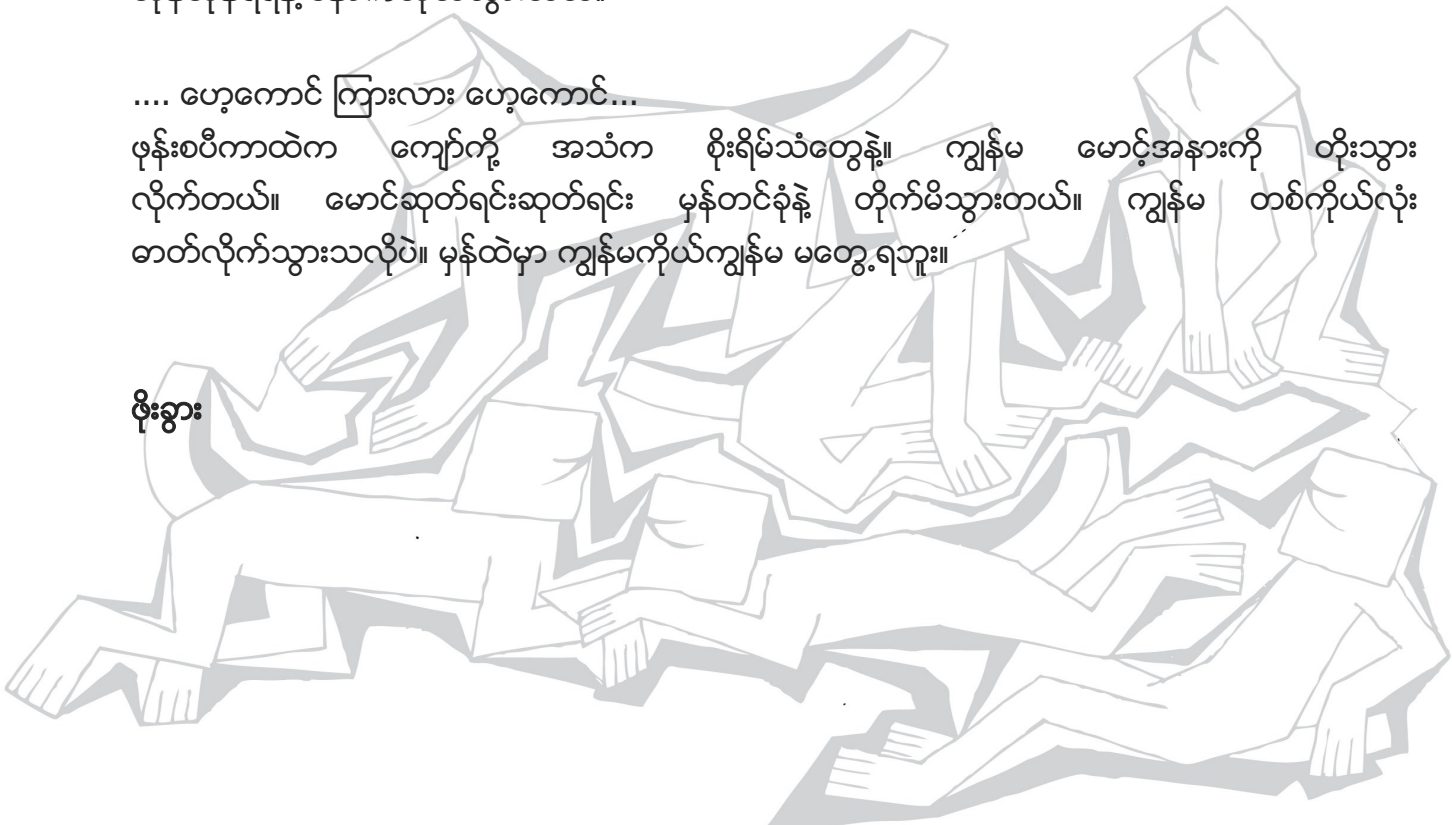

မောင် ကျွန်မဘက်ကိုထိတ်လန့် တကြားလှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်မလည်း အံ့ဩမှင်သက်နေတယ်။
... အခု အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးကို သယ်သွားကြပြီ မင်းအမြန်လာခွဲ... ဟေ့ကောင် ...
ကြားလား ဟေ့ကောင်...

မောင် ကုတင်ပေါ်ကနေ ထိတ်လန့်တကြား ခုန်ဆင်းတယ်။ ကျွန်မလည်း မောင့်ကို
ထိတ်လန့်တကြားကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား။ အခု ကျွန်မက ဘာလဲ။ မောင်
တုန်တုန်ရီရီနဲ့ နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

.... ဟေ့ကောင် ကြားလား ဟေ့ကောင်...
ဖုန်းစပီကာထဲက ကျော်ကို အသံက စိုးရိမ်သံတွေနဲ့။ ကျွန်မ မောင့်အနားကို တိုးသွား
လိုက်တယ်။ မောင်ဆုတ်ရင်းဆုတ်ရင်း မှန်တင်ခုံနဲ့ တိုက်မိသွားတယ်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး
ဓာတ်လိုက်သွားသလိုပဲ။ မှန်ထဲမှာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မတွေ့ရဘူး။

ဇိုးခွား

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ခြားနားပြီး ဘုံဘဝ
အမည်မဖော်လိုသူ

ခြားနားပြီး ဘုံဘဝ

သတိပေးချက်

နှလုံးရောဂါရှိသူများ၊ အားငယ်တတ်သူများ၊ အလွယ်တကူ ထိခိုက်ခံစားတတ်သူများ မဖတ်သင့်ကြောင်း ကြိုတင် သတိပေးအပ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဤစာကို ဖတ်ခြင်းကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပါက စာဖတ်သူ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း။။

.....

(၁)

ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။

ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဘယ်မှ မသွားဘဲ အိမ်မှာပဲ နှပ်နေလိုက်သည်။

ဟုတ်သည်လေ ရုံးက တစ်ပတ် ငါးရက်ခွဲ။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ဘာညာ လုပ်လိုက်လျှင် နားချိန်မရတော့။ အပြင်ဘာညာ ထွက်လည်မည်ဆိုလျှင် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်က အသာလေးကုန်သည်။ နောက်ရက် ရုံးပြန်တက်ပြီဆိုရင် လူက ပင်ပန်းနေပြီ။

အိမ်ကပ်ရတာ စိတ်မဝင်စားပေမဲ့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ပင်ပန်းသဖြင့် အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေမိသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

ဟင် အိမ်ရှေ့က ဘယ်သူပါလိမ့်။

သူငယ်ချင်းတွေ စုနေကြတဲ့အိမ်မို့ လူတိုင်းမှာ သော့တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ရှိကြသည့်အလျောက် အခန်းဖော်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ရေခဲချောင်းလိုက်ရောင်းတတ်တဲ့ ကျောင်းသားလေးတွေ များလား။ ခက်တာက ကိုယ်က ရေခဲချောင်းမကြိုက်။ ကျောင်းသားလေးတွေမို့ အားပေးချင်သော်လည်း ကိုယ်လုံးဝ မစားသော ရေခဲမုန့်တွေ ရေခဲချောင်းတွေ ဝယ်ရမှာ သိပ်ကြောင်တောင်တောင် နိုင်လွန်းလှသည်ဟု ထင်သည်။

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တာပဲ အေးပါလိမ့်မယ်လေ။

စာအုပ်ကိုပဲ ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။

ခဏနေ နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အသံ မကြားရတော့။ အင်း.. ထွက်သွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့။

စာအုပ်ကို ဆက်ဖတ်ဖို့ ပြင်လိုက်ချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံ ပြန်ထွက်လာသည်။ စိတ်မရှည်တော့ဘူးထင်။ ခေါက်သံက နည်းနည်းလေး အသံပြင်းသည်။

ဟင် ဒါဆိုရင်တော့ ဘယ်သူများပါလိမ့်။
အိမ်ရှင်များလား??
စာအုပ်ကို ဘေးချပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။

ဘုရား ဘုရား
ဒါ သရဲခြောက်နေတာများလား
အိမ်ရှေ့မယ် ရပ်နေသည်က.....

.....
ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ
ထိုဥစ္စာစောင့် လိုလို သရဲလိုလို သတ္တဝါလေးဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။
“ကျွန်မ ပါ။ ဒီအိမ်မှာနေဖို့ ပြောင်းလာတာပါ။
အိမ်ရှင်ကို ဖုန်းဆက်မေးတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ သွားနေလို့ရပြီ နေ့လည်ပိုင်းလောက် ပြောင်းပါဆိုလို့ လာတာပါ”

ဟင်... တစ္ဆေက စကားပြောတတ်ပါသလား။
ပရ လောကသားတွေအကြောင်း စိတ်မဝင်စားသဖြင့် သူတို့အကြောင်း ကိုယ် မသိပါ။ ဒါပေမဲ့
ဒီသတ္တဝါလေးကတော့ စကားပြောတတ်သလို သူ့အသံက ဆည်းလည်းသံလေးလို ညင်သာလှသည်။

“ဟို ဟို တံခါးဖွင့်ပေးလို့ ရမလား မသိ”

ဟင် ဟုတ်သားပဲ
ကိုယ် တံခါးဖွင့်မပေးမိဘဲ ငေး၍ ရပ်နေမိတာ ကြာတောင်နေပြီပဲ။
သတ္တဝါလေးက လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တွေ သယ်ထားရတော့ မကြည်ဖြူသလို အသံနဲ့ ပြောလိုက်မှ
သတိရသွားသည်။

“အော် ခဏနော် သော့သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အိတ်တွေ မနိုင်မနင်းနှင့် ဝင်လာသည်။ ကိုယ် မှားများ မှားသွားပလား။
တစ္ဆေသရဲများ ဖြစ်နေရင် အိမ်ထဲကို ပေးဝင်မိတာ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာသလိုများ ဖြစ်သွားမလား။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။
တခုခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘာဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်တောင် လူတွေ သိလိုက်မည်မဟုတ်။
ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ တွေ့ဖူးသည်ကတော့ တစ္ဆေဆိုသည်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည် ရုပ်ချောချော
ဒါ့အပြင် အသံကလည်း သာသည်ဟု ငယ်ငယ်တုန်းက ကာတွန်းတွေထဲ ဖတ်ဖူးသည်။
ဥစ္စာစောင့်များ ဖြစ်နေမလား။ ကိုယ် ဘာအပြစ်များ လုပ်ထားမိလို့လဲ။

ဒီအိမ်မှာ တခါတခါကျရင် ကိုယ့်ကို လူတယောက်ယောက်က မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရသည်ကတော့ ကြာပြီ။ မနက် မနက် ပရိတ်တွေဖွင့် ဘုရားရှိခိုး အမျှဝေ လုပ်ပေးတာကြာလာမှ နည်းနည်း သက်သာသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ သရဲအခြောက်ခံရမည်လို့တော့ မမျှော်လင့်ခဲ့။

“အိတ်တွေ ဒီနားမှာပဲ ချခဲ့ရမလား မသိ”

“ကိုယ်လည်း သေချာ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီဘက်အခန်းမှာတော့ တစ်နေရာလွတ်တယ်ထင်တယ်။ အခန်းထဲပဲ ဝင်ထားလိုက်ပါလား။ အပြင်မှာဆို ရှုပ်နေမှာစိုးလို့”

“ဪ.. ဟုတ်.. ဟုတ်”

တံခါးပိတ်မလို လုပ်နေတုန်းမှာပဲ

“အပြင်သွားစရာလေးရှိလို့ သွားလိုက်အုံးမယ်။ ည မှပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဪ...”

စိတ်တွေကတော့ အတော်လေး ရှုပ်ထွေးသလို ဖြစ်လာသည်။ ဒါ အိပ်မက်မက်နေတာလား သရဲခြောက်ခံရတာလား။ ကိုယ့်အသားကိုယ် ဆိတ်ကြည့်တော့ ဆိတ်လို့ရသည်။ အိပ်မက်တော့ မဟုတ်နိုင်။ ဒါဆို သရဲခြောက်တာလား။ ထိုသတ္တဝါလေးကို ဆိတ်ကြည့်ချင်သည်။

ညပိုင်း အခန်းဖော်တွေ ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီကိစ္စကို မေးကြည့်ချင်သည်။ အကယ်လို့ မေးလိုက်ရင်လည်း ကိုယ့်ကို ငကြောင်ဟု ထင်သွားမှာစိုးသည်။ အင်းလေ ဒီအိမ်ကို လူသစ်ပြောင်းလာစရာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း သူတို့ ပြောကြမှာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ည ထို သတ္တဝါလေး ပြန်လာတော့ သူတို့ ပြောကြမှာပေါ့ဆိုပြီး တိတ်တိတ်ကလေးသာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ ည ၁၂နာရီသာ ထိုးသွားသည် ထိုသတ္တဝါလေးလည်း ပြန်ရောက်မလာသေး။ မည်သူကမျှလည်း ထိုသတ္တဝါလေးအကြောင်း မပြောကြပေ။

တော်ပြီ မနက်ဖြန် အလုပ်သွားရဦးမည်။ ဆက်စောင့် မနေနိုင်တော့။

.....

(၂)

တစ်ရက် တစ်ရက် နှင့် ရက်တွေသာ ကုန်လာသည် ထိုသတ္တဝါလေး နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့။ လွတ်နေသော နေရာအတွက်လည်း မည်သည့် လူသစ်မျှ ပြောင်းမလာခဲ့။ ဟင် ဒါဆို သရဲ ခြောက်တာများ သေချာနေပြီလား။

သုံးပတ်လောက်အကြာမှာတော့ အိပ်မက်ထဲတွင် ထိုသတ္တဝါလေး ရောက်လာသည်။ ဒီတခါတော့ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို လာခေါက်သည်။ ရေရှိလား ရေရှိရင် ရေသောက်ချင်လို့တဲ့။ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားသည်။

“ဘုံပိုင်က ခပ်သောက်လေ။ ကိုယ်တို့လည်း ဒီလိုပဲ ဘုံပိုင်ကပဲ သောက်နေကြတာ”

“ဟင် ဒါဆို သောက်ရေခွက်ကကော ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

“ရိုတယ်လေ အဲဒီနားက စင်ပေါ်မှာပဲ”

“ညီမ မသိလို့ တစ်ချက်လောက် လိုက်ပြပါလား”

အော်ပလိုက်ချင်သော်လည်း ဒေါသကို လျှော့လိုက်သည်။

အင်းပါလေဆိုပြီး စင်ပေါ်က ရေခွက်ယူ၊ ဘုံပိုင်က ရေထည့်လိုက်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးနော်”

ထိုသတ္တဝါလေးလက်ထဲ ခွက်ကို လှမ်းအပေးမှာ ခွပ်ကနဲ ရေခွက်က ကျကွဲသွားသည်။

ဒေါသ အလိပ်လိုက်ထွက်သွားပြီး ပြန်အကြည့်မှာ မခို့တရို့လေး ပြီးလိုက်ပြီး ဆောရီးနော်ဟု အပြောမှာ ကိုယ်လန့်နိုးသွားသည်။

ကိုယ့်အိပ်ရာရဲ့ဘေးမှာ ကျကွဲသွားသော ရေခွက်လေးရောက်လို့နေသည်။ ကိုယ်က အိပ်ခန်းထဲကို ရေခွက်တွေ ဘာတွေ ယူ မသောက်တတ်။ ယူသောက်တာလည်း မကြိုက်။ ဒါဆို.....

(၃)

မကြာခင်က ကိုယ့်စိတ်ထဲကို ရောက်ရောက်လာတတ်တာမှန်ပေမဲ့ ထိုသတ္တဝါလေးကို တော်တော်နှင့် မတွေ့မိတော့။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း မတွေ့တော့။

ဘယ်သူကမှလည်း မပြောကြာ။

သရဲခြောက်ခံရတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမိပေမဲ့ အခန်းဖော်တွေ လှောင်မှာစိုးတော့ သရဲခြောက်ခံရတဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်မပြောမိ။ ဒါပေမဲ့ အမှတ်မထင်ပဲ ထိုသတ္တဝါလေး၏ ပုံရိပ်က ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်က မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ကာပြီး လက်ကြားထဲက သရဲကားကြည့်နေမိသလို ကိုယ်စိုးထိတ်သော်လည်း သရဲအခြောက်ခံချင်နေမိသည်။ ထိုသတ္တဝါလေးရဲ့ စကားသံကို ကြားချင်နေမိသည်။

တံခါးသံ ဒေါက်ဒေါက်ကြားရင် အပြေးကလေး ဖွင့်မိသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ တံခါးဖွင့်ရင် အထဲမှာ ထိုသတ္တဝါလေးကို တွေ့မလားဆိုပြီး တံခါးကို ဖြည်းဖြည်းလေးဖွင့်ရင်း ချောင်းကြည့်မိသည်။ ည အိပ်ခါနီးတိုင်း ကိုယ့်ကို ဒီည လာခြောက်လေမလားဆိုပြီး ထိုသတ္တဝါလေး အကြောင်းကို တွေးအိပ်မိသည်။ သရဲအခြောက် မခံရမည်စိုးတော့ ဘုရားတောင်ရှိခိုးပြီး မအိပ်မိ။ အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင် ထိုသတ္တဝါလေး ပေါ်မလာတော့။ ပေါ်မလာလို့လားပင်မသိ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ပိုပိုတမ်းတမိသည်။

(၄)

လေးလခန့်အကြာမှာတော့ ထိုသတ္တဝါလေး ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒီတခါတော့ အရင်ကလို ကြောက်ရွံ့မှုတွေ သိပ်မရှိလှတော့ဘဲ ကိုယ်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောရဲဆိုရဲလာသည်။

ရင်းနှီးမှုကြောင့်လားတော့ မသိ ထိုသတ္တဝါလေးနှင့် ညတိုင်းလို တွေ့ဖြစ်သည်။ ညမအိပ်ခင် စကားတွေပြောကြသည်။ ဒါ့အပြင် အိပ်မက်ထဲမှာလည်း ထိုသတ္တဝါလေးနဲ့ပဲ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်သည်။ ဒီလောက် ပြောနေဆဲနေရတာတောင် အားမရနိုင်ဘဲ မနက်စောစော နေမထွက်ခင် အိပ်ရာထ၍ ထိုသတ္တဝါလေးနှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတတ်သည်။ ထူးခြားသည်က စကားတွေပြောတိုင်း ကိုယ့်ရဲ့ဘေးမှာ သူက ယှဉ်ထိုင်လို့ ကိုယ့်ကိုငေးပြီး ကိုယ်ပြောနေတာတွေကို နားထောင်နေတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်းနှီးလာသလာသည်နှင့်အမျှ သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ် သိခွင့်ရလာသည်။ ပထမဆုံးသိလာရသည်က သူနှင့်ကိုယ် ဘဝတွေ ခြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ကိုယ့်လို သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ရွှေငွေအတိအကျထားပြီး သူ့ဘုံဗိမာန်မှာပင် ပိတ်လှောင်နေသည့် ဥစ္စာစောင့်မလေး။ နေ့အလင်းရောင်နှင့် အထိခံလေ့မရှိဘဲ ညအခါမှသာ အပြင်ထွက်လေ့ရှိသူ။ ပထမဆုံး ဆုံမိသည်က ရှားရှားပါးပါး နေ့အချိန်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြသည်။ ဒီလိုနဲ့ ဒီသတ္တဝါလေးနှင့် ကိုယ်တို့ရဲ့ ရင်းနှီးမှုက သံယောဇဉ် အဆင့်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက ကိုယ့်ကို မျှော်နေတတ်သလို ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုတွေ့ရင် ပျော်နေတတ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ စကတည်းက ဘဝတွေက ခြားနေခဲ့ပြီပဲ.....

(၅)

ဘဝတစ်ခုမှာ အရာရာသည် အစရှိရင် အဆုံးရှိသည့် သဘာဝအတိုင်း ကိုယ်နဲ့သူလည်း ခွဲဖို့ ကြိုလာခဲ့သည်။ ကိုယ် ဒီနေရာက သွားရတော့မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ် ဒီနေရာက ခွဲမသွားချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆန္ဒသည် ဘဝနဲ့ ထပ်တူမကျခဲ့ပြီပဲ။ ခွဲမသွားခင်ညက ကိုယ် သူ့ကို မက်မက်မောမောကြီး ငေးနေမိသည်။ စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ ပြီး ပြောနေသည့် သူကတော့ ကိုယ်သူ့ကို ငေးနေတာ သိတောင် သိမည်မဟုတ်။ နောက်တစ်နေ့ အထုပ်အပိုးတွေပြင်ပြီး ကိုယ် ဒီနေရာက ခွာဖို့ ပြင်တော့ သူ့ကို လိုက်ရှာမိသည်။ နေ့လည်ခင်းပီပီ သူ ရှိမနေ။ ကိုယ် စိတ်လျှော့ပြီး ထွက်အလာ အဝေးတနေရာ အရိပ်ထဲမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နှုတ်ဆက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမဲ့ သူ့ဘေးမှာ သူနဲ့ဘဝတူ အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေတာ တွေ့လိုက်တော့ နှုတ်တို့ ဆွံ့အ သွားခဲ့သည်။ နှုတ်မဆက်ဖြစ်ခဲ့။

ဪ သူနဲ့ ကိုယ်တို့ ဘဝတွေက နဂိုကတည်းကမှ ခြားခဲ့ပြီပဲ။ ထူးဝမ်းနည်းနေလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။

နေရာသစ်ကိုရောက်လာခဲ့ချိန်ကစလို့ သူနဲ့ သိပ်မဆုံဖြစ်တော့။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မကြာခဏ ပေါ်ပေါ်လာ တတ် သည့်သူ့ကို တမ်းတမိဆဲ။ သူ ဘယ်မှာများ ရောက်နေမလဲ ဆိုတဲ့အတွေးက ကိုယ့်ကိုလှုပ်ခတ် ဆဲ။ ရောက်မိရာနေရာတိုင်း သူ ဘယ်နေရာကများ ပေါ်လာမလဲလို့ ရှာမိနေဆဲ။ အခြေအနေကတော့ ပြောင်းသွားသည်။ အိပ်မက်ထဲ ရောက်မလာတတ်တော့သည့် သူ့ကို တမ်းတမ်းတတ အိပ်မက်မက်တတ်လာသည်။ သူသည် အိပ်မက်ဖြစ်မလာတော့ဘဲ အိပ်မက်သည်သာ သူဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုနဲ့ တရက်မှာတော့ သူရောက်လာခဲ့သည်။
သူ့ဘဝ သူ့ဘုံမိမိမာန်ထဲမှာ ထာဝရနေရင်း သူ့လို ဘဝတူ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ကြတော့မယ်တဲ့။
ပြီးရင် အဲဒီဘုံမိမိမာန်ထဲက ဘယ်ကိုမှ ထွက်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်
အိပ်မက်ထဲလည်း မလာနိုင်တော့
ဝေးကွာခြင်းသည်သာ ထာဝရဖြစ်လာတော့မည်တဲ့..

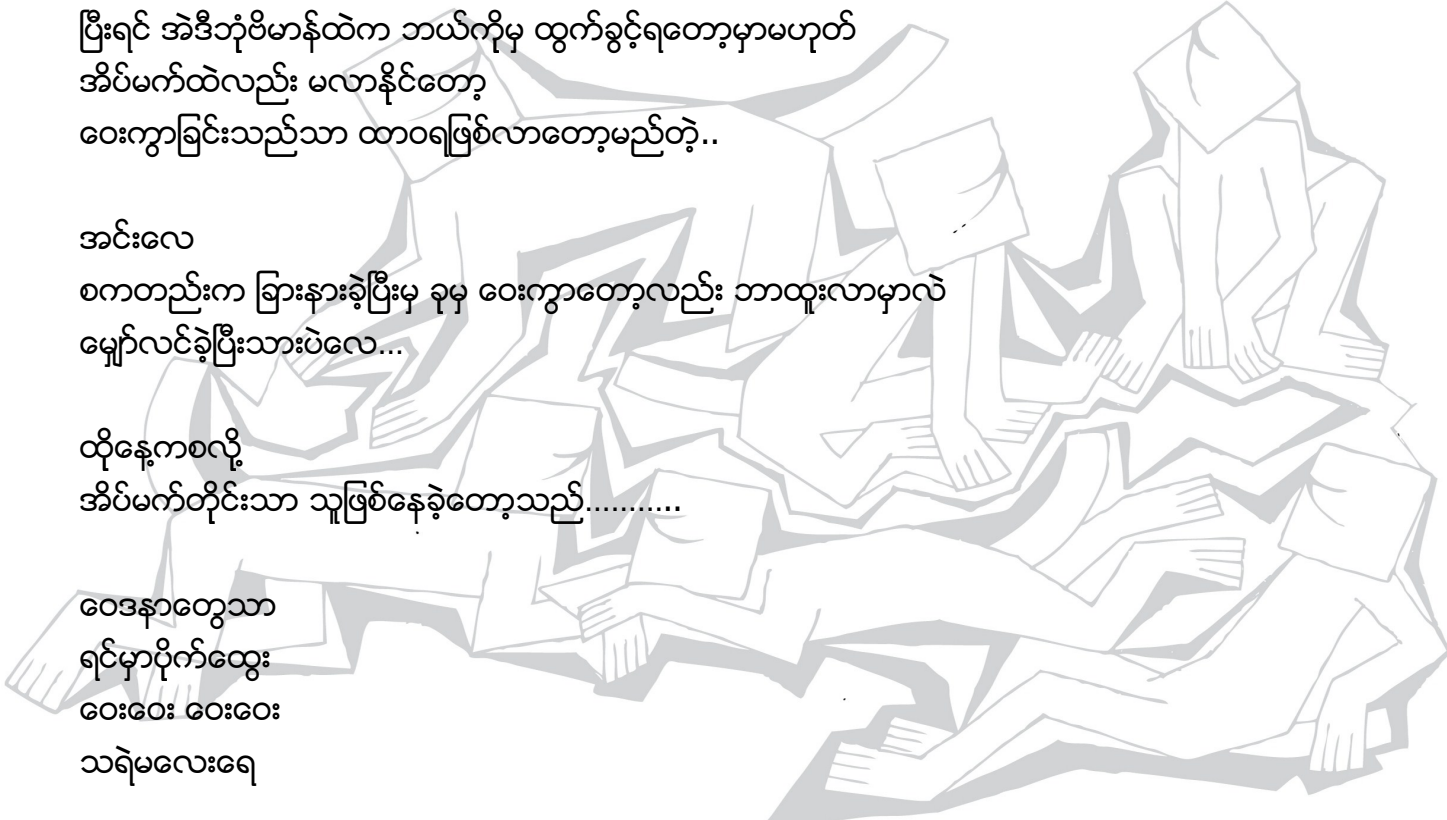
အင်းလေ
စကတည်းက ခြားနားခဲ့ပြီးမှ ခုမှ ဝေးကွာတော့လည်း ဘာထူးလာမှာလဲ
မျှော်လင်ခဲ့ပြီးသားပဲလေ....

ထိုနေ့ကစလို့
အိပ်မက်တိုင်းသာ သူဖြစ်နေခဲ့တော့သည်.....

ဝေဒနာတွေသာ
ရင်မှာပိုက်ထွေး
ဝေးဝေး ဝေးဝေး
သရဲမလေးရေ

နေ့လည်းထိတ်လန့်
ရင်ရိုက်ခတ်လို့
ညဆိုအိပ်မက်သူပဲ မက်သည်
ကိုယ် တစ္ဆေအခြောက်မခံချင်တော့ပြီ....။

အမည်မဖော်လိုသူ

အပြာရင့်ရောင် ကူးတို့ဆိပ်ကမ်း

အောင်မြိုး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

အပြာရင့်ရောင် ကူးတို့ဆိပ်ကမ်း

လောကမှာအသုံးဝင်လောက်အောင် အရေးမကြီးသေးတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ငါသေသွားရင်လည်း ဘာမှထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း သေဦးမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့ကိုကို ညက သေဆုံးသွားပါသည်...။ သည်တော့ အရင်ကပြုံးတတ်စမြဲ နှုတ်ခမ်းများက ပြာနမ်းလို့သွားပြီး တပ်မက်ဖွယ်လည်း မရှိတော့...။ မှတ်မိသေးလား အဲသည်နေ့တုန်းက ကိုကိုနှုတ်ခမ်းတွေပြုံးနေတာပဲ ...။ အဲသည်တုန်းက ကိုကိုက ဘောင်းဘီရှည်ကိုခေါက်၊ ရေတွေရွဲရွဲစိုပြီး အိမ်ကို အကိုကြီးနဲ့ အတူပါလာတာ...။ ညနေဆိုတော့ အမေတို့နဲ့ လက်ဖက်စား တီဗွီကလာတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကြည့်နေတုန်း...။ အဲသည်တုန်းက ချက်ချင်း ကိုကို မွန်ကို မှတ်မိလားဟင်...။ ငယ်ငယ်တုန်းကတွေ့ဖူးခဲ့တယ်တော့ မဟုတ်လား...။ မွန်ကတော့မှတ်မိတယ်... အဲသည်တုန်းက ကိုကိုနှုတ်ခမ်းလေးတွေပြုံးပြုံးပြတာကိုလည်း မွန်သေချာမှတ်မိတယ်...။ ကိုကိုသောက်ဖို့ မွန်ကော်ဖီဖျော်ပေးခဲ့ရတယ်...။

ကိုကိုညာဘက် လက်ခလယ်ကကျိုးနေတယ်...။ မွန်ဖြောင့်ပေးပေမဲ့ ဖြောင့်လို့မရဘူး...။ အခြားလက်ချောင်းတွေကျ ရလျက်နဲ့...။ သည်ညအပြင်မှာလသာနေတယ်...။ မွန် တယောက်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ရမလား...။ အစ်ကိုကြီးကို ခေါ်လိုက်ရင်ကောင်းမလား...။ မွန်ကိုသူတို့ ယုံကြည်ပါမလား...။ မွန်ကရောသူတို့ယုံအောင် ရှင်းချင်စိတ်ရှိပါမလား...။ ကိုကို ဘာလို့ သေသွားတာလဲဆိုတာ မွန်ပြောလို့လည်း သူတို့ နားရှင်းမယ်ထင်ဘူးကို...။ အပြင်ဘက်ထွက်လို့ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်တွေ့ရင် ပြန်လွင့်သွားတဲ့ ကိုကိုဝိညာဉ်လား...။ လိပ်ပြာအဖြစ် လွင့်ခွင့်ရှိအောင်တောင် ကိုကိုက ကျွတ်လွတ်ပါမလား.. သိရအောင် မွန်ကြားဖူးတဲ့ နည်းနဲ့ကိုကို လိပ်ပြာကိုပြန်ခေါ်ရမလား။ ကိုကို ဘယ်မှာ စွဲပြီးနေထိုင်နေလဲ။ ဟိုဘက်က စာအုပ်စင်မှာလား၊ ခေါင်းရင်းက အပင်ကြီးမှာလား။ သည်ကုတင်ကြီးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုတပ်မက်တယ် ဆိုတဲ့ မွန်ကိုယ်ပေါ်မှာလား...။

ကိုကိုအသက်ရှိတုန်းက အရပ်ရှည်တယ် အသားညိုတယ်.. နည်းနည်းကြည့်ကောင်းတယ်...။ တခါတခါတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိရင် ကြည့်လို့သိပ်မကောင်းတတ်ဘူး...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ သည်လောက်ရှိရင် လုပ်စားလို့ရပါပြီကွာလို့ ကိုကိုပြောလိုက်တိုင်း မွန်ရင်ထဲမှာ ကျင်တတ်သွားတတ်တာ ဟိုအရင်တုန်းကသာပါ...။ ကိုကိုဘာလို့ သည်လောက်ပွင့်လင်းရတာလဲ...။ မွန်ကိုဘယ်တုန်းကမှ ကိုကို အားမနာဘူးမဟုတ်လား...။

မှတ်မိသေးတယ်...။ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်တွေ့တော့ ကိုကို မွန်တို့ကို ဂစ်တာတီးပြတယ်။ ကိုကိုညည်းတတ်တဲ့ သီချင်းတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သည်တေးသွားမှာ မွန်နာမည်ပါနေတာကိုလဲ။ ကိုကိုက သိပ်ဟန်ကောင်းတော့ အစ်ကိုကြီးတို့ မေမေတို့တောင် သတိမထားမိကြဘူး...။ မွန်ကိုကျ ကိုကိုကစိုက်ကြည့်နေတော့ မွန်ဘယ်လိုမှ မနေတတ်တော့တာကိုပဲ ကိုကိုသဘောကျနေခဲ့တယ်မဟုတ်လား...။ အဲသည်လို မျက်လုံးမှေးပြီးမကြည့်ပါနဲ့...။ ကိုကိုရဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည်ရုပ်က ပျက်သွားတယ်...။ ဂစ်တာကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းတီးတတ်တဲ့ကိုကို ခုဆို ဂစ်တာကိုများ စွဲပြီး အဲသည်မှာ အိမ်ဖွဲ့နေလေမလား...။

ကိုကိုမျက်လုံးတွေကို စောစောကပဲ မွန်လက်တွေနဲ့ အုပ်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီ။ ကိုကို မျက်လုံးတွေက ထင်သလောက် သိပ်ပြီးပြူးထွက်မနေပါဘူး...။ ခုနောက်ပိုင်း ကိုကိုမျက်လုံးတွေဝါနေတတ်တာတော့ မွန်သတိထားမိတာ ကြာပြီ...။ ဘာမှပြောဖို့လည်း မလိုဘူးထင်တော့လို့ပါ။ လောကမှာ အမှားရယ် အမှန်ရယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကမှ သတ်သတ်ကြီးမပြန်ဘူးကွ ဒါကြောင့် လောကမှာ မှားတယ်ဆိုက်တယ်ရယ်လို့မရှိဘူး အေး... ရှိရင်လည်း မင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက သတ်မှတ်ကြတဲ့အတိုင်း ခေါင်းမရှိတိုင်း လိုက်လက်ခံနေကြတဲ့ နည်းမှားတွေပဲဖြစ်မှာ...။ ကိုကိုဟာ သည်စကားကို ခဏခဏပြောတယ်...။ ခုမှတော့ မွန် စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိခိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကိုကို စီးကရက်တွေ သိပ်သောက်နေနေ၊ မကြိုက်ဘဲ အရက်တွေပဲ လိုမ့်သောက်နေနေ၊ နောက် ဘာတွေပဲလုပ်နေနေ ကိုကိုမှာ ပြောစရာ ပြစရာ အကြောင်းအချက်တွေက များလှတယ်မဟုတ်လား...။ မွန် ကိုကိုရဲ့သည်စကားတွေကို ကြားစက နားလည်အောင် အတော်ကြိုးစားခဲ့ရတယ်...။ နားလည်လာတော့လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် ဘယ်လိုကြိုးစားကြိုးစား ကိုကိုဟာ မကျေနပ်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှစ်နေတာပဲ ဆိုတာထက် မွန်ဘာကိုမှ ပိုပြီးသိလာမယ်တော့ မထင်ဘူး...။ မွန်ပြီးလိုက်တယ်... ကိုကိုတွယ်ငြိတတ်တဲ့အရာကို မွန်ရှာလို့တွေ့ရင် အခုကိစ္စမှာလည်း ကိုကိုရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို လိပ်ပြာကူးပြီး အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ရှင်းပြဦးမှာ မဟုတ်လား...။ ညဌက်တစ်ကောင် အိမ်ခေါင်ထက်မှာ မြည်တယ်ကိုကို၊ ကိုကိုလိပ်ပြာကို အဲသည်ဌက်က မြင်နိုင်သလား ဟင်...။

□ □ □

ကျွန်တော်ပန်းပန်းကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ စဉ်းစားမယ်ဆိုလည်း စဉ်းစားပါ ယတိပြတ်တော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့။ ကိုကို သည်လိုပြောတုန်းက မွန်ဘယ်လောက်ထူပူသွားမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားတတ်ရဲ့လား။ ကိုကိုပြီးနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား...။ ခုရောမွန်ကို အနားမှာထိုင်ပြီးငေးနေတာတွေ့ရရင် ကိုကိုပြီးနေဦးမှာလား၊ ရယ်တောင် ရယ်နေမှာလား...။ မွန်အဖြေမထွက်ခဲ့ဘူး...။

မွန်အဲသည်ညက ဘဝမှာ အခြားသူတစ်ယောက်ကြောင့် ကြည်နူးတယ်ရတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ သေချာသိရတယ်။ နောက်ပြီး ကြီးမားတဲ့ အားတစ်ခုကို တွန်းလှန်ချင်ရက်နဲ့ တွန်းလှန်ဖို့လည်း တန်ပြန်အင်အားမရှိတဲ့ အဖြစ်ကိုကြုံဖူးရတာပဲ...။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်လိုသဘောထားလဲ သိပါရစေ...။ မွန် ဘယ်လိုသဘောထားမှမရှိပါဘူး။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုလက်ခံမယ်မဟုတ်လား ပန်းရယ် မော့ကြည့်ပါဦး...။ အတွေ့...။ ကိုကိုရဲ့ လက်ချောင်းတွေက မွန်လည်ပင်းကိုလာ ဆုပ်တယ်... ခေါင်းမော့ပါဦးပေါ့...။ မွန်မော့ကြည့်ပေမဲ့ မျက်ရည်တွေကြောင့်ကိုကိုကိုမမြင်ရဘူး...။ ကိုကိုကတော့ ပြုံးပြီးကြည့်နေတယ်မဟုတ်လား...။

ဒါထက် ခုကိုကို ကိစ္စကိုရဲတိုင်ရဦးမလား၊ မွန်လိုက်ပြီး အစစ်ခံရဦးမှာလား။ ဒါ့အပြင် သတင်းတွေဘာတွေထဲရော ပါလာဦးမှာလား...။ မွန်ကို သူတို့တတွေသနားကြဦးမယ်ထင်တယ်...။ ကိုကိုပြုံးပြန်ပြီမဟုတ်လား... မွန်အတွေးတွေကို...။ အိမ်ပေါ်က ညဌာန်သံတိတ်သွားပြီ... ကိုကိုအိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီလား...။ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေတဲ့ မွန်ကို တွေ့တော့ နောင်တရလားဟင်...။ လောကမှာ ယုံကြည်စရာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ဆိုတဲ့ ကိုကိုက နောင်တကိုရောယုံရဲ့လား...။ သည်မှာ မိပန်းလောကမှာ ဘာမှယုံကြည်စရာမရှိဘူးကွ... မင်းလိုညက်မရှိတဲ့ မိန်းမတွေသာ အလုပ်မဟုတ်တာတွေယုံပြီး ရပ်တည်လို့ရမယ် ငါသည်လောက်တုံးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး...။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ကိုကိုပြောသွားတာ မွန်မှတ်မိတယ်...။ ကိုကိုဘေးနားက အသာထပြီး အပြင်ဘက်ပြတင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်...။ လသာနေတယ် နောက်ညဉ့်မြူတွေလို ထွက်နေတယ်။ မှတ်မိသေးတယ်။ မွန်ကို ကိုကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်းက ညလိုပါပဲ...။ လောကဟာ ခုထိတော့ တည်မြဲနေစမြဲ မပြောင်းလဲဘူးလို့ ယုံချင်စရာကောင်းတုန်းပါပဲ... ကိုကို...။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က သည်လိုညမှာ မွန်အချစ်ကိုစတွေ့တယ်...။ နောက် တစ်ပုံစံထဲလို့ပြောနိုင်တဲ့ ခုညမှာ အတန်ကြာပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အချစ်ကို မွန်ပြန်တွေ့ရတယ်...။ ဟုတ်တယ် မွန် ကိုကိုအပေါ်ထားခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်လေ...။

□ □ □

မွန်တို့လက်ထပ်တဲ့ မင်္ဂလာဦးညက မူးမူးနဲ့ ကိုကိုငိုတယ်။ မျက်ရည်ကျတယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝမှာ အရုံးတွေချည်းပဲ ပန်းပန်း တစ်ခုတည်းဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ လိုချင်တာကိုလည်း မရခဲ့ဘူး။ ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ရှိသမျှ အားလုံးပေးခဲ့တာတောင် မရခဲ့ဘူး... ကိုယ်လူငယ်ဘဝကို အားလုံးပေးခဲ့တယ်။ သူများတွေ ပျော်နေကြချိန်မှာ အချစ်ဆိုတာလည်းမရှိခဲ့ဘူး။ ဘာကိုမှမသိသေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာလည်း မရခဲ့ဘူး...

ယုံကြည်ရာတစ်ခုအတွက်ပဲ တစိုက်မတ်မတ်နဲ့ ရူးခဲ့ရဖူးတယ်။ အိမ်မက်ကို ရည်မှန်းချက်အဖြစ်ကိုယ် ကြိုးစားပြီးပြောင်းခဲ့တယ် ပန်းပန်း။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အားလုံးကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ် ကိုကိုအခု အသက် ၃၀ ကျော်လာပြီ...။ ကိုကိုဟာ ဘာကောင်မှမဖြစ်သေးဘူး။ လေယာဉ်စီးရင် လေယာဉ်ပျက်ကျမယ် ကားစီးရင်းကားတိုက်ပြီးရင်လည်း တစ်ခါတည်း ပွဲချင်းပြီးသေကောင်းသေမယ်လို့ချည်း တွေးမိနေတယ်...။ သည်လိုဖြစ်လည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ အောင်မြင်ကြတဲ့ ပိုက်ဆံရှိ ရာထူးရှိတဲ့ ကိုကိုအဖေနဲ့ အမေ မသေဘူးဆိုတာကို တွေးမိပြီး ဝမ်းသာရအောင် အမြဲခရီးသွားရင် တစ်ယောက်တည်းပဲသွားတယ်...။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုသိပါတယ် ကိုကိုဟာ လောကမှာအသုံးကျလောက်အောင် အရေးမကြီးတော့ ကိုယ်သေသွားရင်လည်း ဘာမှထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သေဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး...။ ဒါကြောင့်ပဲ ခု ပန်းပန်းကို ကိုကိုတွေ့တာပေါ့...။ ယုံပါ ပန်းရယ် ကိုယ့်ဘဝမှ အချစ်ဆိုတာတစ်ခုတည်း နောက်ဆုံးယုံကြည်ဖို့ ကျန်တော့မယ်...။ ကိုယ်အိမ်ထောင်ကိုပဲ အောင်မြင်အောင်ကြိုးစားဖို့ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံး စိန်ခေါ်ပွဲပဲကျန်တော့မယ်.. ပန်း ကိုယ်ရုံးလို့တော့မဖြစ်ဘူး...။ အဲသည်ညက ကိုကိုမူးနေတာလား။ မွန်လည်းမူးနေတယ်... ကိုကိုလို အရက်ကြောင့်တော့မဟုတ်ပါဘူး...။ ပိုင်စိုးပိုင်နက်နိုင်လှတဲ့ ကိုကိုအကြည့်တွေကြောင့်ပါ...။ ပြောရရင် မွန်လုံးဝ ကြောက်စိတ်မရှိဘူးကိုကို။ ကိုကိုအနိုင်ရဖို့ မွန်အရုံးပေးဖို့ လုံးဝမကြောက်ဘူး။ မွန်စိတ်လျော့ထားတယ်... ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်...။ ဒါဟာအချစ်ပါပဲကိုကို...။ တကယ်ဆို မွန်နဲ့ကိုကိုတွေ့ကြာဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ...။ လက်ထပ်ပြီး တစ်ခန်းတည်းအိပ်ရရင် အချစ်ဆိုတာဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ် ဆိုတာဟုတ်လား...။ ဒါဟာ အချစ်ပါပဲ... ကိုကိုကို မွန်ချစ်တယ်...။ ပန်းကလေး ပန်းကလေး...။ ကိုကိုက တွန့်ဆုတ်မှုမရှိဘူး...။ ပြီးနေရက်ကိုကိုကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆွဲငင်အားတစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲမှပီတိဒီရေတက်လာတယ်...။ ရစ်မူးစေတတ်တယ်ထင်တယ်...။ နာတယ်ထင်ရပေမဲ့ တကယ်ကမနာပါဘူး...။ ပျော်စရာထင်ပေမဲ့ တစ်မိမိမ့်ကြည်နူးရတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး...။

အပြင်မှာလေတွေတိုက်နေတယ်၊ ကိုကိုကတော့ ချမ်းမှာမဟုတ်ဘူး...။ ဒါပေါ့ ရှင်ဘာမှသိနိုင်တာမှ မဟုတ်တော့ပဲ...။ ညဘယ်နနာရီရှိပြီလဲ...။ မိုးလင်းတော့မယ်လား...။ အေးလေ မွန်ကြောက်စရာမရှိပါဘူး...။ ကိုကိုကို မွန်ဘယ်တုန်းကမှမကြောက်ဘူး အရင်တုန်းကတည်းက ကိုကိုပျော့ညံ့တာကို သိလို့ မွန်ကြောက်မှ မကြောက်ခဲ့တာ... ခုဆို မွန်ကိုကိုကို ပြန်ပြီးတောင်ချစ်မိနေပြီပဲ...။ အဲသည်မနက်က ကိုကိုအစောကြီးနိုးနေတယ်...။ သိပ်ဝမ်းနည်းနေသလိုပဲ... ကိုကိုမွန်ကိုမကျေနပ်ဘူးလား၊ ဒါမနေ့ညနေကမှ လက်ထပ်လိုက်တဲ့ သတို့သားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး...။ ကိုကိုမွန်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ကမ်းပေးလိုက်တယ်...။ မင်းသိပ်နာနေရင် သည်မှာ တင်ချာထည့်ရတယ်...။ မထချင်ရင် နံနက်စာလာပို့ခိုင်းလိုက်မယ်...။ ကိုကိုထသွားသွားချင်း မွန်ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ကြောင့် ထူပူပြီး ကျန်ရစ်တယ်...။ သူ့ဒါမျိုးဘယ်နှစ်ခါကြုံဖူးခဲ့လဲ...။ မွန်ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အသစ်အဆန်းဟာ ရှင့်အတွက် ဝတ္တရားအရလို့ဆိုနိုင်လောက်အောင် ရိုးနေပြီးသားလား...။

မွန်လက်ဘေးမှာ တင်ချာပုလင်း...။ ရှင့်ကို ကောက်ပေါက်လိုက်ရမလား...။ ရှင်... မွန်ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိရဲ့လား...။ ငါမှသည်လို ခံရလေခြင်းလို့ မွန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တွေ့မိ သနားမိပြီး မျက်ရည်လည်လာတယ်...။ သည်လိုလူကိုမှ မွန်ချစ်မိတယ်၊ လက်ထပ်မိတယ်၊ တပ်မက်မိတယ်၊ ဖိတ်ခေါ်မိတယ်...။ မိုက်ခနဲပဲ... တင်ချာပုလင်း။ ပုလင်းအပေါ်က နာမည်ကြီးမင်းသမီးပုံနဲ့ သူကရောဘာလုပ်ဖို့တင်ချာကိုသုံးမှာတုန်း၊ နင် အရက်မရှိဘူးလား ကောင်မ၊ အောင်မယ် ပြီးလို့ သူ့ပုံက ကျေနပ်နေသလိုပဲ...။

ဒါ မနက်စောစောလား...။ နံနက်ဘယ်နာရီမှာ ဘယ်သူတွေကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ရမလဲ...။ ကိုကို အခန်းထဲကထွက်သွားပြီး နံနက်စာယူလာမယ်...။ ကုတင်ပေါ်က ကိုကိုကတော့ ဘယ်တော့မှ နိုးထလာမှာမဟုတ်ဘူး...။ မွန်သိပ်ရှက်တယ်။ ခုဆို မွန်လွတ်လပ်ပြီ... လုပ်ချင်တာလုပ်လို့ရပြီ...။ သူ့ဘေးမှာ မွန်တစ်ယောက်တည်း...။ သူမနေ့ညကပြန်လာတော့ ပုံမှန်ပဲ.. ဒါပေမဲ့ ထမင်းမစားဘူး အခန်းထဲကထွက်သွား...။ သည်ည မွန်မကြောက်ပေမဲ့ လေသိပ်တိုက်တယ်...။ သန်းခေါင်ကျော်ပြီထင်တယ်...။ သံချောက်ခေါက်သံကအချက်ရေ နည်းတာပဲ...။ မနက်လင်းပြီလား...။ နေမထွက်သေးဘူး...။ ကိုကို လောကကြီးမှာ တကယ်မရှိတော့ဘူး...။ မွန်ကတော့ ကျန်ရစ်တယ်...။ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ...။ မဟုတ်သေးပါဘူး ခုဟာက ပြတင်းဝမှာပါ...။

□ □ □

မွန်ပြန်နိုးလားတော့ နံနက်ရောက်ပြီလားတောင်ထင်မိတယ်...။ ဒါတွေအားလုံးဟာ အိပ်မက်လား...။ ကိုကိုသေသွားတာ အိပ်မက်လား...။ မဟုတ်ဘူး ဘေးနားမှာ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီး။ ကိုယ်ဘဝကို သိပ်တပ်မက်တယ် ပန်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ရပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ ရပ်ပစ်လို့ရတယ်။ ဒါဟာ လူသားတစ်ဦးမှာပိုင်တဲ့ အကြီးမားဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။ ထိတ်လန့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးလည်းဖြစ်တယ်...။ ကိုကို မွန်ကိုချစ်လားဆိုတာ အိမ်ထောင်ဦးကတည်းက မွန်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးမိနေတဲ့ မေးခွန်း...။ တခါတခါဖြစ်တတ်တဲ့ ကိုကိုအယုအယက တပ်မက်စရာကောင်းသလောက် အမြဲလိုလိုမြင်နေရတဲ့ ကိုကိုရဲ့ မွန်သုန်သုန်အမူအရာဟာ စိတ်ညစ်ညူးဖို့ ကောင်းလှတယ်...။ တနေ့တနေ့ မွန်ကို ဘယ်အချိန်သွားပြီး နှုတ်ဆက်ရမလဲ... ကို မွန်ကိုစကားပြောချင်စိတ်ရောရှိရဲ့လား...။ ကို အပြင်ကပြန်လာရင် ပြီးရှင်လို့ ကြိုသင့်လား မကြိုဘဲ မသိလိုက်မသိဘာသာ နေဖို့သင့်သလားလို့ ဆုံးဖြတ်ရတာ မွန်ဖို့ကိစ္စကြီးတစ်ခုဖြစ်လာတယ်...။ ပန်းပန်းလာဦး... ကိုကိုနဲ့သီချင်းနားထောင်လှည့်...။ ကိုကိုအကြိုက်သီချင်းဆိုတာလည်း မွန်နဲ့ မရင်းနှီးသော သီချင်းမျိုးတွေဖြစ်သည်။ သီချင်းကြီး၊ ရှေးက တောအငြိမ့်သီချင်း၊ ရေဒီယိုကလာတတ် တဲ့ နှောင်းခေတ်တေး...။ ခေတ်မှီလှတဲ့ ကိုကိုဟာ ဘာလို့ သည်လိုသီချင်းမျိုးတွေ နားထောင်တတ်တာလဲ...။ ကိုကိုဟာ အစ်ကိုကြီးပြောသလို ခပ်ကြောင်ကြောင်လူလား... သူကတော့ ကိုကိုကိုလေးစားပေမဲ့ နားမလည်ဘူးလို့ မွန်ကိုပြောဖူးတယ်...။ ဟုတ်တယ် မွန်လည်းကိုကိုကိုနားမလည်ဘူး...။ နားထောင်လေ... ပန်း ဒါက ယိုးဒယားသီချင်း...ထပ်ကွန့်လို့ခေါ်တယ်... သည်မှာ ဝါးလတ်နဲ့တီးထားတယ် ပန်းသီလား ဝါးလတ်ဆိုတာကိုရော...။ စိတ်ပါလက်ပါရှင်းပြနေတဲ့ ကိုကိုကိုမော့ကြည့်ရင်းမွန် ပြန်ရှာနေရတတ်တဲ့ အချစ်ကိုတွေ့ပြန်တယ်...။ ကိုကိုမျက်လုံးတွေပြုံးရယ်နေပြန်တယ်...။

တေးသံဟာဖြည်းလွန်းပြီး အတက်အကျလည်းမရှိဘူးကွယ်...။ ပေါင်ကိုပုတ်ပြီး စည်းဝါးလိုက်နေတဲ့ ကိုကိုလက်တွေဟာ အတတ်ဆန်းလို့လာပြန်တယ်...။ ဟင့်အင်း သည်စာကြည့်ခန်းထဲမှာ... လွတ်ပါကိုကို...။ ကိုကိုဟာ မွန်ရုန်းမှ ပိုဆိုးလာတယ်...။ အရှုံးပေးရခြင်းအတွက် အမှန်း... ရှင်ကိုယ့်မိန်းမကို ဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ...။ သည်သီချင်းဟာ မဆုံးတော့ဘူးလား၊ ရှည်လိုက်တာ၊ ကြာလိုက်တာ...။ စည်းနှစ်ချက် ဝါးတစ်ချက်အကျတွေဟာ ကိုကိုရဲ့ သက်ငင်သံတွေဖြစ်လာတယ်...။ ရှင်ကျွန်မကို ခံစားတာလား သီချင်းကိုခံစားတာလား...။ ဒါမှမဟုတ် မွန်ဟာတေးသွားလား... ကိုကိုကကြားဖြတ်အဖြစ် တချက်တချက် ခုတ်ဖြတ်တဲ့ စည်းသွားလား...။

စည်းလိုက်တတ်တဲ့ ကိုကိုရဲ့ လက်တွေဟာ ခုတော့ အေးစက်လို့လာပြီ။ သေဆုံးခြင်းဟာ ရှုံးနိမ့်သွားခြင်းပါပဲ။ ဟုတ်မယ်ပန်း ဘဝဆိုတာ နောက်ဆုံးမှာ ရှုံးနိမ့်ခြင်းပါပဲ။ လူတွေ ဘဝတွေဟာ နောက်ဆုံး စုန်းစုန်မြတ်သွားချိန်ထိ သရိုက်သရော စီးဆင်းကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စုန်းစုန်းမြတ်သွားတဲ့ အချိန်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်လား...။ ကိုကိုမွန်ကိုပြောသွားဖူးတယ်..။ ကိုကိုအဲသည်တုန်းက ပြီးနေ တယ် မွန်ကိုလည်း ပန်းကလေးတဲ့...။ မင်းဟာကလေးလေးပါပဲလားကွယ်...။ ဟုတ်တယ်ကိုကို မွန်ဟာ ကိုရင်ခွင်ထဲက ကလေးလေးပါ။ မွန်မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ ကိုကို ဘာလို့ ခုမှသေသွားရတာလဲ။ မွန်ကို မချစ်လို့လား၊ ကိုမွန်ကို တစ်ခါလောက် ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားဖူးပြီလား သိချင်တယ်...။

□ □ □

နံနက်လင်းလို့ ကိုကို ကိစ္စကိုအမေတို့သိရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ။ မွန်ကိုမေးကြမှာလား။ ကိုကိုအကြောင်းမွန်မသိတာတွေ အများကြီးရှိသလို၊ ကိုကိုနဲ့မွန်တို့အကြောင်း အမေတို့မသိတာတွေအများကြီး။ မွန်ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို အမေတို့မသိခဲ့ဘူး...။

မွန် ကိုကိုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံး အဖြစ်။ ကိုကိုကို လူလို့ မသတ်မှတ်နိုင်လောက်တဲ့အဖြစ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ရှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့မွန် လုပ်ခဲ့သမျှထဲမှာ အကျေနပ်ဆုံးအဖြစ်။ မွန်မိသားစုဘဝမှာ အတောင့်တဆုံး ရင်သွေးလေးတစ်ယောက် မွန်ကိုယ်ပေါ်မှာ စတည်လာပြီဆိုတုန်းက ပထမဆုံး ကိုကိုကို ဖွင့်ပြောချင်လွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် လည်မိတာ ကိုကိုသိလား။ ကိုကို ကလေးလေးတွေကို ချစ်တတ်တာ အထူးသဖြင့် သမီးမိန်းကလေးတွေကို ချစ်တတ်တာမွန်သိတယ်။ ဒါနဲ့တောင် ကိုကိုက ကလေးလိုချင်တယ်လို့ မွန်ကို စကားစပ်လို့တောင် မပြောဖူးဘူး။ သူ ကလေးအဖေ မဖြစ်ချင်သေးဘူးလား ရှင့်...။ မွန်မေးလိုက်ချင်တယ် ကြည်နူးဖို့ ကောင်းလိုက်တာ..။

အဲသည်ညနေက ကိုကို အရက်သောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကမူးတတ်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့
မွန်စိတ်ထဲတောင်မထားမိဘူး။ ကိုကိုခါးကို ဖက်ရင်းအခန်းထဲဝင်လာရင်း ကိုကိုနားနားကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး
ဝတ္ထုတွေထဲ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို မြင်ယောင်ပြီးပြောပြတယ်...။ ကိုကို ပျော်မသွားပါဘူး...။
တုန်လှုပ်မသွားပါဘူး...။ မွန်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူမျက်ရည်တွေဝဲလာတယ်...။ နောက်အတော်ကြာ
ကိုကိုစကားပြောနိုင်ဘူး...။ ကျွန်တော်.. ကျွန်တော်တို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး ပန်းပန်း။ နောက်ပြီး
ကလေးလည်း ကျွန်တော်မယူနိုင်ဘူး...။ သည်ကိစ္စဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...။ သည်ကလေးကို
မင်းလည်းမယူရဘူး...။

ကိုကိုရဲ့ အေးစက်နေပြီဖြစ်တဲ့ လက်တွေကို ကိုင်ထားတဲ့မွန်လက်တွေဟာ
ကိုကိုမေးကိုညှစ်မိရက်သားဖြစ်နေတယ်။ အားစိုက်ပေမဲ့ ကိုနှုတ်ခမ်းတွေဟာ ပွင့်မလာဘူး...။
ညှစ်ထားတဲ့လက်တွေသာ တုန်လာတယ်။ အဲသည်တုန်းက ရှင်သည်လို စကားကို
ဘယ်လိုစိတ်နဲ့များပြောထွက်တာလဲ...။ ကလေးမယူနိုင်ဘူး...။ သူတည်နေတာကို ဖျက်ပါ...။
ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီးတစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးတာ အင်မတန်အတ္တကြီးပါတယ်...။ ကျွန်တော်
သည်လောက်ကြီး မလုပ်နိုင်ဘူး... မတရားလွန်းအားကြီးပါတယ်...။ ညှစ်ထားတဲ့ မွန်လက်တွေ ပျော့ခွေလို့
သွားတယ်။ ရှင်ဟာ သေသွားပြီပဲ...။ ရှင့်သည်စကားဟာ ဘာများ အကျိုးရှိ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ နောက်
သည်ကလေးဟာ ရှင့်သွေးအဖြစ်၊ ရှင့်သားအဖြစ် ကြွေးကြော်ပြီး မွေးလာရင်လည်း ရှင့်မှာတားဆီးဖို့
အခုဘာအခွင့်အရေးမှမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။

ရှင်...။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါပန်းပန်း။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်။ မေ့ပစ်
လိုက်ဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်မယ်မထင်တော့ဘူး။ အကောင်းတစ်ခုဟာ ခြစ်ရာရုရာတစ်ခုရလာရင်တောင်
တန်ဖိုးထားသူအဖို့တော့ ပစ်လိုက်ရသလိုပဲမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြီးစားပြီး မေ့ပစ်ကြရင်
တတ်နိုင်သလောက်တော့ အောင်မြင်မှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို သည်တစ်ခုတော့လိုက်လျောပါ။
ကျွန်တော် တောင်းဆိုတာ မှားမှန်း မပြောသင့်မှန်းသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ စောစောကတည်းက
မင်းကိုဆေးသောက်ပါလို့ ပြောတာပေါ့ကွ...။ သေချာစဉ်းစားရင် လူတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးယူပြီး တစ်သက်လုံး
ဒုက္ခခံခိုင်းမယ်ဆိုတာကနဲ့ ယှဉ်ရင် ခုကျွန်တော်တောင်းဆိုတာ မျှတပါတယ်။ လူပိုဆန်ပါတယ်။ ဟေ့..
ဘာကိုငေးနေတာလဲ ငါပြောတာကြားလား။

မွန်ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုကိုကို အနိုင်ရချင်လာတယ်...။ ကိုကိုကို သတ်ပစ်ရပါစေ နာကျင်အောင်လုပ်ပြီးမှ အသက်ထွက်စေချင်တဲ့ စိတ်စေတနာဟာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲလာတယ်...။ မွန်သည်ကလေးကို မွေးမယ်...။ အဆိုးဆုံး ကိုကိုနဲ့ ပြတ်စဲရပြီး မွန်တစ်ကိုယ်တည်းနေရသည်အထိ မွန်ကျေနပ်မယ်...။ ပန်းပန်းရယ် ကိုကိုဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးကို နောက်ဆုံးတွယ်ရာအဖြစ် ခံယူပြီး ပန်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာပါ။ ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်ထည်းနေသွားကြမယ်...။ အသက်တွေကြီးပြီးသေတဲ့အထိ။ ကိုကိုသည်အထိတောင် နေရပါမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကို ပန်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါနော်...။ ကိုကိုတောင်းဆိုတာကို လက်ခံပါကွယ်နော်...။ ဘာကိုမှတော့ မမြင်ရပါဘူး အဲသည်ခဏ၊ ဒါပေမဲ့ မွန် ကိုကိုဘက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းငြိမ့် လိုက်တယ်...။ နောက်တော့ ကိုကိုမွန်ကို ချစ်တယ်လို့ တိုးတိုးလေးရွတ်ရင် စည်းဝါးအလိုက်တေးသွားကို ထုံးစံအတိုင်း စတင်တီးခတ်ပါတယ်...။ မွန်မျက်ရည်မကျတော့ဘူး။ နောက် ဝမ်းလည်းမနည်းပါဘူး တကယ်ပါ...။ နောက်တစ်နေ့မှာ ဆေးခန်းသွားမယ်လို့ ပြောပြီး မွန်တစ်နေ့လုံး အပြင်ထွက်လည်တယ်...။

မနက်ရောက်ရင် သည်အိမ်မှာလူတွေ အုန်းအုန်းထတော့မယ်...။ ငါအခုအနားယူရမယ်။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် အိပ်ရမယ်...။ မိုးလင်းတော့မယ် မကြာခင်...။ ကိုကိုပါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပုတ်လိုက်တယ်... ဟုတ်တယ် သူ့ဘာမှမတုန်ပြန်ဘူး...။ သူသေသွားပြီလေ...။ အပြင်ဘက်ကို ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် မွန်ထွက်ရမယ်...။ အဲသည်နေ့က မွန်ပြန်လာတော့ ကိုကိုအိပ်နေပြီ။ ကိုကို အိပ်ချိန်စားချိန်မမှန်တတ်တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းအုံးနဲ့ ဖိသတ်ပစ်လိုက်ရရင်ကောင်းမလား မွန်ပထမဆုံး စဉ်းစားမိတယ်။ ကိုကိုကတော့ ခေါင်းအုံးပေါ်မျက်နှာတစ်ခြမ်း မှောက်ရင်း အေးအေးလူလူအိပ်နေတယ်။ အဲသည်လူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်က မွန်ကိုဖမ်းစားခဲ့တဲ့ သူနဲ့ တစ်ယောက်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ လူစိတ်မရှိတဲ့ အချစ်မရှိတတ်သူဟာ သည်လောက်ရိုးဖြောင့်တဲ့ဟန် မရှိသင့်ဘူး ထင်တယ်။ ဒါဆို ကိုကိုက လိမ်တတ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တာပဲ။ အိပ်လို့ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် ရိုးရှင်းတဲ့ စိတ်ရှောရှောရှူရှူဖြစ်တဲ့ ပုံစံပေါ်နေတယ်။ ကျွန်မကို ကျူးလွန်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ပြစ်မှုအပေါ် လုံးဝရှင် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခံယူပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါက ကျွန်တော်ကုသိုလ်လုပ်တာပါ ဒါကို ဘုရားသိရင် ချီးကျူးကောင်းချီးကျူးမယ်ထင်ပါတယ်...။ အပြစ်များစွာရှိမယ့် လူတစ်ယောက်ကို တားဆီးပေးတာဟာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ပါဘူး။ သည့်အတွက် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘယ်လောက်နာရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား။ ကျွန်တော်သည်လိုလုပ်ရတာ သည်လိုတောင်းဆိုရတာ နောက် သည်လိုခံစားမှုမရှိ သလိုဖြစ်ရတာ၊ အခြားလူတွေလိုနေလို့ မရရတာ၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်ဘယ်လောက် နာကျင်ရတယ်ဆိုတာ ပန်းပန်းသိလား။ ကျွန်တော့်ကို....။

နောက်ကိုကိုနိုးလာတော့ မွန်ရင်မှာ ခေါင်းဝှက်ပြီး ငိုပြန်တယ်။ မွန်ကတော့ထုံနေပြီထင်တာပဲ။ စိတ်ရယ်လို့ မရှိတော့ဘဲ ဘာမှမထူးခြားသလို ကိုကိုလုပ်သမျှငြိမ်ခံနေလိုက်တယ်။ ဘာမှ မမေးတာကိုပဲ မွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပန်း...။ ကိုကို သည်အိပ်မက်ကိုပြန်မက်တယ်။ ခဏခဏမက်တတ်တဲ့ အိမ်မက်။ ကိုကိုအမြင့်ကြီးက တနေရာကို တပင်တပန်းတက်သွားရတယ် အောက်ပြန်ငုံကြည့်တော့ ပြန်ဆင်းနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘူး။ ကိုကို သိနေတယ် ငါပြန်ဆင်းရမယ်လို့ ခုန်ဆင်းဖို့လည်း ကိုကို သတ္တိမရှိပြန်ဘူး။ ကိုကို အဲသည်မှာလည်း ဆက်ပြီးမနေနိုင်တော့ဘူး သည်အချိန်မျိုးမှာ ကိုကိုဘာကို အတောင့်တဆုံးလို့ ပန်းထင်လဲ။ မတော်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် တွန်းချခံလိုက်ရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုယ်တိုင်မလုပ်လိုက်ရဘဲ အဲသည်အပေါ်က ပြုတ်ကျ သွားစေချင်တယ်...။ အဲသည်တစ်ခဏမှာ ကိုကိုမြေကြီးကို သေခြင်းတမျှတပ်မက်လာတယ်။ ကိုကိုကို မြေကြီးထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ထားစေချင်တယ်...။ အဲသည်လိုခံစားမှုကို ပန်းကြုံဖူးလားဟင်။ အိပ်မက်ဆိုတာ သည်လိုပဲ ညနေပိုင်းမှာ အိပ်ရင် သည်လို ကယောင်ချောက်ချားတွေ မက်တတ်တာပဲ ကိုကို ညစာစားဦးမလား ကော်ဖီသောက်မလား။ နေပါစေ ပန်း။ ပန်းပန်း ဘုရားကိုယုံလားဟင်။ ပေါက်ပေါက် ရှာရှာတွေ မေးမနေပါနဲ့ကိုကိုရယ် မဆာရင်လည်း ဆေးသောက်ပြီးပြန်အိပ်ပါ...။ ကိုကို အဲသည်ညက သိပ်ကို သိမ်မွေ့နေခဲ့တယ်။ မွန်ကိုကြည့်ပုံကိုက သိပ်နူးညံ့တာပဲ။ ပန်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် သိလား။ ဘယ်သူနဲ့မှ မသက်ဆိုင်စေချင်တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ကိုကိုချစ်တာ၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းနဲ့သာ သက်ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရသလို ကိုကိုချစ်တာ။ သည်အချစ်မျိုးဟာ ကိုကိုပြုစုပျိုးထောင်လာတာ။ အချစ်ဆိုတာ အနုပညာလိုပဲ သေခြင်းနဲ့အမျှ တန်ခိုးကြီးတယ်။ ဟင်း... ကြာလာတော့လည်း ကိုကို ပေါက်ကရတွေ ပြောတတ်တာ မွန်အဖို့ရိုးနေပြီ။ ကိုကို သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အမှုကို ခွင့်လွှတ်အောင် သူတတ်သလို စကားနဲ့ ကစားနေတာပဲ။ ဒါမျိုးနဲ့ တန်တာဆိုလို့ မွန်ဘာမှ မပြောဘဲ အရေးမစိုက်သလိုနေရတာ သူ့အဖို့ အထိခိုက်စေနိုင်ဆုံး နာကျင်စေမှုပဲဆိုတာ မွန်သိခဲ့တာကြာပြီ။ ပြောပါစေ... ကိုကိုကြိုက်သလိုသာ ပြောပါ။ ပြီးရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ မွန်ပြီးနေလိုက်တယ်။

ဒါထက် ကိုကို ခုသေသွားတော့ နောက်ဆိုဘယ်ရောက်မလဲဟင်...။ ၁၄ ရက်လား ရက် ၂၀ လား လူ့ပြည်မှာ ဟိုသည်ကြည့်နေနိုင်သေးတယ်ဆို ဟုတ်လား။ ငရဲဆိုတာ တကယ်များရှိလားလို့ ကိုကို စဉ်းစားကြည့်ဖူးတယ် ပန်းပန်း။ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက သေခြင်းပဲ..။ တခါက ရူးရူးမိုက်မိုက် သိစမ်းချင်လို့လုပ်ကြည့်ဖူးတာ ရှိတယ်...။ ပန်း တစ္ဆေကို ယုံလာဟင်။ ကိုကို အဲသည်လို သတ္တဝါကိုခေါ်ကြည့်ဖူးတယ်...။ အစိမ်းသေသေရင် ခေါ်ကြည့်လို့ရတယ်တဲ့။ ဟုတ်တယ် အဲသည်လိုသူကို ကိုကိုမေးကြည့်ဖူးတယ်...။ မွန်ပြီးနေလိုက်တယ် ကိုကိုမူးနေပြီ ပြောစမ်းပါဦး ရှင်ကျွန်မစိတ် ကို ပြောင်းအောင်ပြောနေတဲ့ မဟုတ်တရုတ် အကြောင်းတွေကို။ ဟုတ်တယ် တွေ့စကတည်းက ကိုကိုအပြောကောင်းတာမွန်သိပါတယ်...။

ခုနေ ဝန်ခံလိုက်ဖို့ မွန်ကိုကိုကို ခဏလောက်ပြန်ခေါ်လိုက်လို့ ရမလားဟင်။ ကိုကိုအဝေးကြီး မသွားသေးတာ သေချာပါတယ်။ မွန်မှ ယောင်လို့တောင် အမျှ မဝေမိသေးပါဘူး။ ပြန်ခေါ်လို့ ရမလားကိုကို ခဏလေးရယ်ပါ။ ဟုတ်တယ်... ပန်းပန်း သူတို့ကိုပြန်ခေါ်လို့ရတယ်... ကဝေသာရစတဲ့ ကျမ်းတွေမှာပါတယ်။ ကိုကိုမှာ အဲသည်စာအုပ်ရှိတယ်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း ဂါထာတွေရွတ်ပြီးလုပ်ရတာမျိုး လွယ်ပါတယ်။ ဒါထားပါ။ အဲသည်လိုမေးကြည့်တော့ သူဘာပြောတယ်ထင်သလဲ။ သေပြီးပြီးချင်း ငရဲသားတွေကိုတွေ့ရတယ်တဲ့...။ သူမြင်ရတာဟာ ကိုကိုတို့လူတွေ ကြားဖူးနားဝ သိထားတဲ့ ငရဲဆိုတာထက်ပိုလို့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်တဲ့...။ ဘယ်လောက်မတရားလိုက်သလဲ ပန်းရယ်။ အဲသည်သူဟာ လူ့ဘဝတုန်းက ဆေးစွဲလို့သေရတာ...။ လောကမှာ အမှား အမှန်ဆိုတာကို ဘယ်လို စံနဲ့များ ဆုံးဖြတ်ပြီး ငရဲဆိုတာကို ပို့ရတာလဲ...။ ကိုအကြောက်ကြီးကြောက်သွားတယ်။ ကိုယ်တို့မှာ ပြန်ပြီးအယူခံဝင်ဖို့လမ်းမရှိဘူးလား...။ ဒါနဲ့များ ကိုကို တို့ဘာလို့ ဘဝကို သည်လောက်ဖက်တွယ်ထားကြတာလဲ...။ ကို့အတွက်တော့ လောကမှာ အမှန်နဲ့ အမှားဆိုတဲ့ အရာဟာ လူတွေ ဉာဏ်မှီသလောက်မရှိနိုင်ဘူး။ လူတွေဟာ သူ့ဘဝနဲ့သူတော့ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး နေပျော်အောင် နေကြရတာမဟုတ်လား... ကိုယ့်အဖို့ မကြိုက်ပေမဲ့ သူ့အဖို့မှန်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်စံနဲ့များတိုင်းတာပြီး အပြစ်ပေး ငရဲပို့မှာလဲ။ ကိုကို သိပ်ကြောက်တယ်...။ ကိုယ်ကဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေရလာရင် လူတွေက မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ အရာတွေသူတို့လုပ်ရင် ကိုမှာတားဆီးရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူး...။ မိဘဆိုတဲ့ မျက်စိမှိတ်အတ္တနဲ့ သူတို့ကို ကိုယ့်လက်အောက်ခံလို့ လူ့ဘဝအတွက်လိုအပ်တဲ့ ပုံသေစံတွေကို ရိုက်သွင်းပေးဖို့ စိတ်အင်အားလည်းမရှိပါဘူး...။ ကိုကိုကို ပန်းနားလည်ပါ...။ ကိုကို ပန်းလိုပဲ.....။

မိုးမလင်းသေးဘူးလား။ သည်ညတာဟာ ရှည်လှပါတယ်...။ ရှင်ဒါတွေပူဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ထင်သလိုမဖြစ်ဘူး မွန်ဟာ ရှင့်အကြိုက်ကိုပဲလိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုတာ ရှင့်ကို သိစေချင်တယ်...။ ရှင်တောင်းဆိုသမျှဟာလည်း အရာမရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ မွန်အချစ်၊ မွန်ခန္ဓာနဲ့ ကိုကိုကို အကောင်းဆုံးလက်စားချေလို့ရမယ့်နည်းပဲ မဟုတ်လား။ ကိုကို ပြောတဲ့ ငရဲကိုမသွားခင် ဒါကို ကိုကို သိသွားရင်အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်...။ မွန်ကို ကိုကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင် ယူကြိုးမရဖြစ်ရင် မွန်အောင်မြင်တယ်ပြောရမယ်...။ နောက်ဒါဟာလည်း ကိုကိုအပေါ်မှာ အဆုံးစွန်အထိ ရင့်မာခဲ့ရတဲ့ မွန်ရဲ့ချစ်ခြင်းလည်းဖြစ်ပြန်တယ်...။

□ □ □

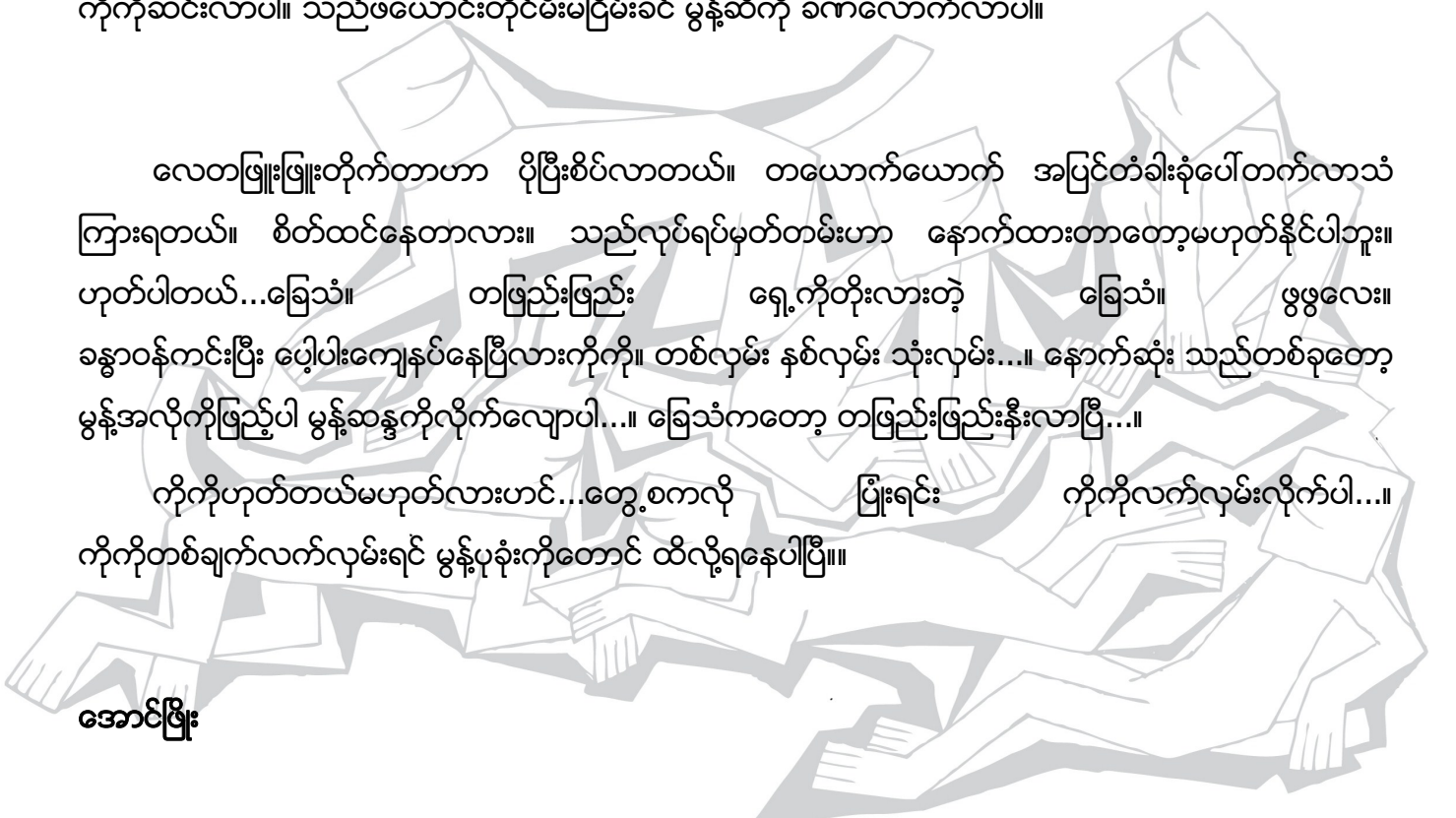

မိုးလင်းတော့မယ်။ မကြာခင်ဆို နေတောင်ထွက်လာတော့မယ် မြန်မြန်လေးလုပ်မှ။ လိုတာတွေ မွန်ရှာနေရတာကြာသွားတယ်။ မိမိပါတော့မလား။ မွန် ကိုကိုကုတင်ခြေကိုမှီထောင်ထားတဲ့ မွန်ရှေ့မှာ ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်ထွန်းလိုက်တယ်...။ အပြင်မှာလေတွေတိုက်နေတုန်းပဲ။ အကုန်ဟင်းလင်းဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးက လေတွေသိပ်ဝင်နေတယ်။ အသက်အောင့်ထား.. မီးတွေငြိမ်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ မွန် စာရွက်ပေါ်က မန္တန်ကို ခပ်လေးလေးစရွတ်တယ်။ ကိုကိုကို ဒုက္ခရောက်စေချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်ရစ်တဲ့မွန် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နေသွားနိုင်အောင်ပါ။ ရွတ်အပြီးမှာ မျက်စိကိုတင်းတင်းပိတ်လိုက်တယ်။ ကိုကိုဆင်းလာပါ။ သည်ဖယောင်းတိုင်မီးမငြိမ်းခင် မွန်ဆီကို ခဏလောက်လာပါ။

လေတဖြူးဖြူးတိုက်တာဟာ ပိုပြီးစိပ်လာတယ်။ တယောက်ယောက် အပြင်တံခါးခုံပေါ်တက်လာသံ ကြားရတယ်။ စိတ်ထင်နေတာလား။ သည်လုပ်ရပ်မှတ်တမ်းဟာ နောက်ထားတာတော့မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်...ခြေသံ။ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ကိုတိုးလားတဲ့ ခြေသံ။ ဖွဖွလေး။ ခန္ဓာဝန်ကင်းပြီး ပေါ့ပါးကျေနပ်နေပြီလားကိုကို။ တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်း...။ နောက်ဆုံး သည်တစ်ခုတော့ မွန်အလိုကိုဖြည့်ပါ မွန်ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပါ...။ ခြေသံကတော့ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ...။

ကိုကိုဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင်...တွေ့စကလို ပြီးရင်း ကိုကိုလက်လှမ်းလိုက်ပါ...။ ကိုကိုတစ်ချက်လက်လှမ်းရင် မွန်ပုခုံးကိုတောင် ထိလို့ရနေပါပြီ။

အောင်ဖြိုး

သေခြင်းအလွန်

မိုးလှိုင်ည

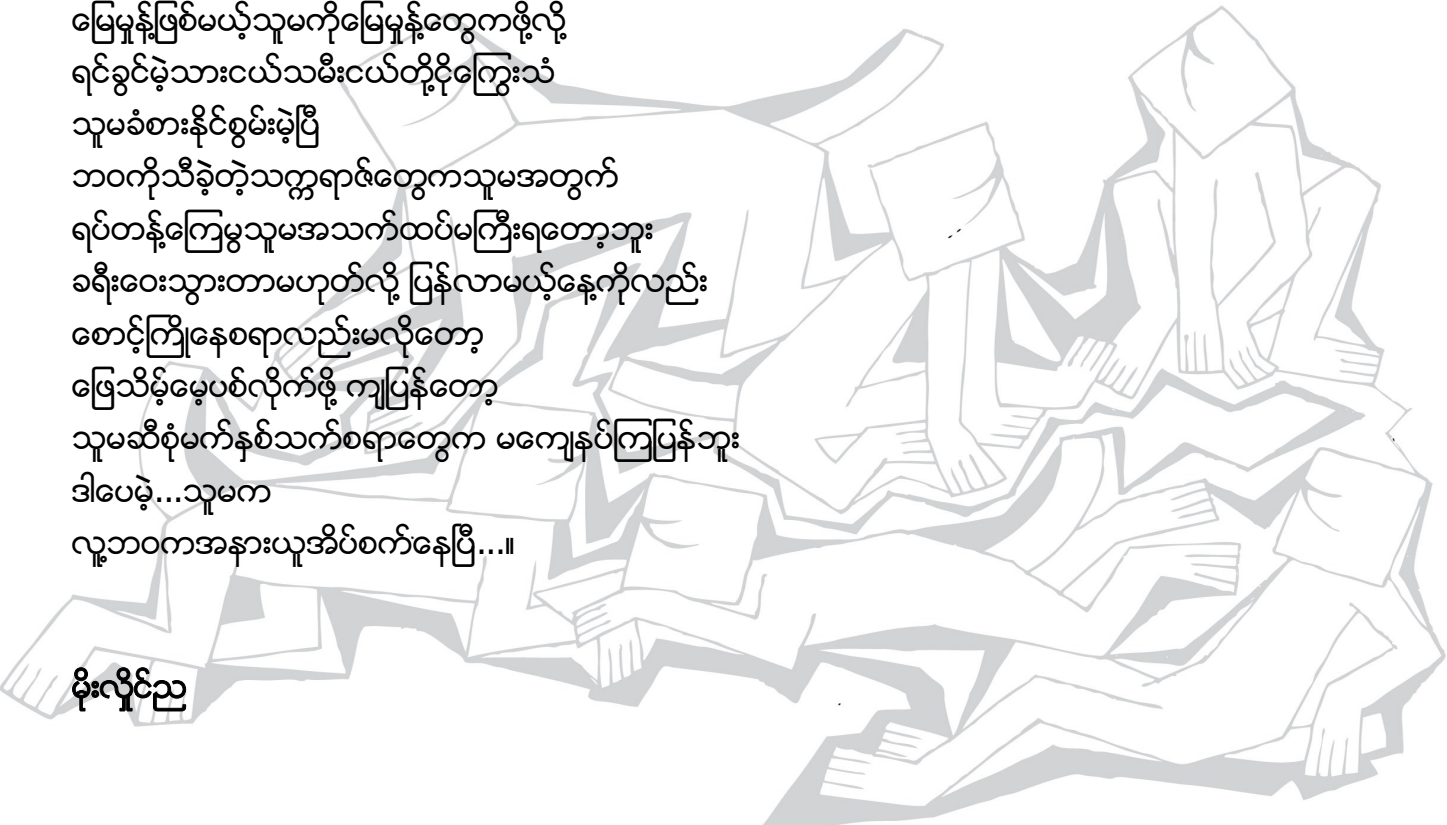
ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

သေခြင်းအလွန်

သူမကိုအားလုံးကထားရစ်ခဲ့တာလား
 အာလုံးကိုသူမကထားရစ်ခဲ့တာလား
 လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကျင်းထဲမှာတော့
 မြေမှုန့်ဖြစ်မယ့်သူမကိုမြေမှုန့်တွေကဖို့လို့
 ရင်ခွင်မဲ့သားငယ်သမီးငယ်တို့ငိုကြွေးသံ
 သူမခံစားနိုင်စွမ်းမဲ့ပြီ
 ဘဝကိုသိခဲ့တဲ့သက္ကရာဇ်တွေကသူမအတွက်
 ရပ်တန့်ကြေမ္မာသူမအသက်ထပ်မကြီးရတော့ဘူး
 ခရီးဝေးသွားတာမဟုတ်လို့ ပြန်လာမယ့်နေ့ကိုလည်း
 စောင့်ကြိုနေစရာလည်းမလိုတော့
 ဖြေသိမ့်မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ကျပြန်တော့
 သူမဆီစုံမက်နှစ်သက်စရာတွေက မကျေနပ်ကြပြန်ဘူး
 ဒါပေမဲ့...သူမက
 လူ့ဘဝကအနားယူအိပ်စက်နေပြီ...။

မိုးလှိုင်ည

တိုးတိတ်တမ်းတ
သက်ဝေ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

တိုးတိတ်တမ်းတ

အခန်းတံခါးက အခါများစွာကလိုပင် အလူမီနီယံ တံခါးတစ်ထပ် သစ်သားတံခါး တစ်ထပ်ဖြင့် တင်းတင်းစေ့ကာ ပိတ်ထားဆဲ...။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မည်သည့်အသံ တစ်ခုတရာမျှ မထွက်လာချေ။ အကျင့်ပါနေသော လက်တို့က စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ် အဖြူရောင် အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ထားလေ့ရှိသော အိမ်သော့ကို စမ်းကာနေမိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ပေါ်မှာ မည်သည့် ပိုက်ဆံအိတ် တစ်ခုတရာမျှ မရှိ။ ထိုအခါမှ သူမကိုယ်သူမ သတိတရ ငုံ့ကြည့်မိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အဖြူညစ်ညစ် (သို့) မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သော ဂါဝန်ရှည်ရှည်ကို ဇာအနားစများ တလွင့်လွင့်ဖြင့် တွေ့ရသည်။ ခြေထောက်မှာတော့ မည်သည့်ဖိနပ် တစ်ခုတရာမျှ မရှိ။ ထူးဆန်းသည်နော်...။ ပိုက်ဆံအိတ်များ ဖိနပ်များကို လွန်စွာနှစ်သက်တတ်သူတစ်ယောက်ဆီမှာ မည်သည့် ပိုက်ဆံအိတ် မည်သည့်ဖိနပ် တစ်ခုတရာမျှ ရှိမနေပါလား...။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် တံခါးနှစ်ချပ်၏ တဖက်ခြမ်းကို သိမ်မွေ့ညင်သာစွာဖြင့် သူမ ရောက်ရှိသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲရောက်သွားသောအခါ အရာရာသည် မပြောင်းမလဲ... သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ စီစီရီရီ ရှိနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ် တွေ့ရသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ မှန်စားပွဲငယ်ကလေးကို သူမ လက်ဖြင့် အသာအယာ တို့ထိကြည့်လိုက်သည်။ ခါတိုင်း သူမ တစ်ရက်တစ်ခါ သုတ်သင်နေကျ ဖုန်နုနုလေးတွေ တစ်စက်ကလေးမျှ ရှိမနေ...။ တီဗီဖန်သားပြင်ကို မဝံ့မရဲဖြင့် တို့ထိကြည့်မိပြန်သည်။ ထို့နောက် အရောင်ထွက်နေသော လယ်သာဆိုဖာ နက်နက်မှောင်မှောင်တွေ... ထူးဆန်းလိုက်တာ... သူမ နေ့စဉ် ရှင်းလင်း သုတ်သင်နေကျ နေရာများမှာ ဖုန်ဆို၍ တစ်စက်ကလေးမျှ ရှိမနေ...။ ဧည့်ခန်းပတ်ပတ်လည်ကို မျက်စိတစားလိုက်ရာ သူမ နေ့စဉ် ထိတွေ့နေကျ ကြည်လင် စိုလက်နေသော ကွန်ပျူတာ မော်နီတာ မှန်သားပြင်၊ ရွှေငါးကလေးများ လူးလာခေါက်တုန့် ပြေးလွှားနေသော အလှပွေးငါးကန်မှ အမှုန်အမှုက်ကင်းစင် ကြည်လင်နေသော ရေပြင်ညီ၊ လောလောလတ်လတ် ရေဖျန်းထားပုံရသော ရေစက် ရေမှုန်လေးများ ခိုတွယ်နေဆဲ အိမ်တွင်းအလှစိုက်သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်စိမ်းလဲ့လဲ့တွေ... အိုး... မယုံနိုင်စရာ...။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူမ တစ်ခုတစ်ခုကို တွေးမိသွားတာဖြစ်သည်။ ကိုကို... အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် သူမ ရေရွတ်လိုက်မိသည်...။ တုံ့ပြန်သံ တစ်ခုတရာ ထွက်ပေါ်မလာ...။ ကိုကိုဟာ သည်လိုလူစားတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု သူမ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်တွေးမိသော အခိုက်အတန့်လေးမှာ အသက်ကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်း ခပ်စိပ်စိပ်တို့ဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ သည်အချိန်ဆို ကိုကို ရုံးက ပြန်ရောက်လို့ ရိုက်စက်ကွတ်ကာဖြင့် နှစ်ယောက်စာ ထမင်းချက်နေပြီ ထင်၏။ ပြီးလျှင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အဆင်သင့် သုံးဆောင်ပါ ခင်ဗျာ... ဟူသော ရယ်သံတဝက်ဖြင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်သား (သို့) ငါးအသားလွှာများကို သံလွင်ဆီအနည်းငယ် ကြက်သွန်ဖြူ ငြုပ်ကောင်းများဖြင့် မီးပူမှုမှာ ဟိုဘက် ဘာ ကင်သလို ကြော်သလို လုပ်ထားသော ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ် အချိန်မီရောက်စေဖို့ ချက်ပြုတ်နေပြီ ထင်၏။

ထိုအတွေးတို့ဖြင့် သူမ ရဲတင်းသွားပြီ...။ မီးဖိုခန်းအဝမှနေ၍ ကိုကို ဟု
 ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မီးဖိုခန်းမှာလည်း ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။
 မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ နေသားတကျ။ သန့်ရှင်းတောက်ပစွာ...။ မနက်စောစော
 ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်သည့် ဖန်ပန်းကန်ငယ်ကလေးသည်ပင်
 ဆွမ်းတော်စွန့်ပြီး ဆေးကြောကာ မှောက်ထားဟန်မှာ သူမလက်ရာအတိုင်း ချွတ်စွတ်။ ကိုကိုကြော်နေကျ
 ကြက်ဥကြော်သည့် အိုးငယ်ကလေးမှာလည်း အသည်းပုံထွက်သော ပုံစံခွက်ကလေးနှင့် အတူ တွဲလျက်သား...။
 ကိုကို... ကိုကို... ကိုကို ဘယ်မှာလဲ...။ သူမ မရှိသည့်နောက်မှာ သူမ၏ ခြေရာ လက်ရာများအတိုင်း အိမ်ကို
 သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ကာ တောက်ပနေအောင် ကိုကိုကို ဘယ်သူကများ လာကူညီနေသလဲကွယ်...။
 အတွေးနှင့်အတူ သူမ ခြေထောက်များ ယိုင်နဲ့လာတာ...

သို့သော် ကိုကိုသုံးနေကျ ရေချိုးဆပ်ပြာနံ့နှင့်အတူ ဆေးနံ့ပါသော ခေါင်းလျှော်ရည်နံ့ကို ရလိုက်သော
 အချိန်လေးမှာ သူမ ခြေလှမ်းများ တည့်မတ် သေချာသွားခဲ့ပြန်သည်။
 ကိုကို ရေချိုးနေတာလားဟင်... သေချာတယ်... ဒါ ကိုကို ရေချိုးနေတာပဲ...။ အိပ်ခန်းနှင့် တွဲလျက် ရေချိုးခန်းကို
 သူမ၏ အိမ်နဲ့အတိုင်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ထားကာ အပြင်ရေချိုးခန်းမှာပင် ရေချိုး ခေါင်းလျှော် ကိုယ်လက်
 သုတ်သင်ရသည့်အခါတိုင်း ရေတောင် ကိုယ်ချိုးချင်တဲ့ဆီမှာ မချိုးရပါလားကွာ ဟု ငြူစူခြင်းကင်းသော
 ငြီးတွားမှုမျိုးဖြင့် ကိုကို ပြောလေ့ရှိသည်ကို သတိရသွားသောအခါ သူမ အသံထွက် ရယ်မောမိပါသည်။ သို့သော်
 ရယ်သံက အက်အက်ကွဲကွဲ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့...

စေ့ပိတ်ထားသော အပြင်ရေချိုးခန်းတံခါးကို သူမ အသာဖွဖွ ခေါက်မိသည်။ သို့သော် ဘာသံမှထွက်မလာ...
 ပိုမိုသေချာစေရန် သူမ ပါးစပ်ကလည်း အသံပြုကာ တံခါးကို ထပ်ခေါက်မိသည်။ သို့သော် သူမနားထဲမှာ
 ဘာသံမျှ မကြားရ။ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ရေချိုးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဟင်... သူမ
 တွန်းဖွင့်သော်လည်း မပွင့်လာ... သို့သော် သူမကတော့ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲကို ရောက်နေပေပြီ။ သွားတိုက်ဆေး
 သွားပွတ်တံ မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သော ပစ္စည်းကိရိယာစုံ ရေချိုးဆပ်ပြာ ခေါင်းလျှော်ရည် အစစ
 အရာရာသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အံဝင်ခွင်ကျ။ ဘယ်အရာမှ ဖရိုဖရဲဖြစ်မနေ...။

ကိုကိုရေ... ဘယ်ရောက်နေတာလဲ...။
 တစ်အိမ်လုံး ဘယ်နားမှာမှ ကိုကိုရှိမနေ။ နောက်ဆုံးမတော့ ကိုကိုရှိနိုင်မည့်နေရာ တစ်နေရာသာ
 ကျန်တော့သည်...။ ထိုနေရာကတော့ သူမတို့၏ အိပ်ခန်းသာ...

ခြေလှမ်းများကို ခြေဖျားထောက်ကာ တိုးဖွဖွ လျှောက်လှမ်းရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်မိသည်။ ဤခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် လှမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း သူမကို အနောက်ဘက်မှနေ၍ ဟိတ် ငတက်ပြားကလေး ဟု ချစ်စနိုး ကျီစယ်နှောက်ပြောင်ပြီး လာရောက် ဖက်တွယ် နမ်းရှိုက်တတ်သော ကိုကိုကို အလွန်တရာ လွမ်းဆွတ်သွားပါသည်။ ယခုလည်း အခါများစွာကလိုပင် အနောက်ကနေ ကိုကို ရောက်လာမလား ဟု သူမ တိတ်တခိုး မျှော်နေမိပါသေးသည်။ သို့သော် ကိုကို ရောက်မလာပါ...။ သည်အချိန်မှာ ကိုကို အိမ်မှာ ရှိကို ရှိနေရမည်... သူမ သေချာသိနေပါသည်။ ညနေစောင်း အချိန်မတော်ကြီး ကိုကို အိပ်များနေသလား... သူမ အလာကို စောင့်ရင်း ကိုကို အိပ်ပျော်နေလေပြီလား...။

အတွေးနှင့်အတူ အိပ်ခန်းဝကို အရောက်မှာ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘုရား... ဘုရား... သူမ အသက်ရှူမှားကာ ရင်တွေ အဆမတန် ခုန်လာခဲ့သည်။ ကိုကို... ဘာဖြစ်လို့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားတာပါလိမ့်...။ အရင်ကဆို နှစ်ယောက်တည်းနေသော အိမ်ခန်းလေးပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူမက အခန်းတံခါးကို မပိတ်တောင် စေ့ရုံ စေ့ထားမှ နှစ်သက်တတ်သူ... ကိုကိုက ဒါမှ လေဝင်လေထွက် ကောင်းတော့မပေါ့ ဟု ဆိုကာ အခန်းတံခါးကို တဆုံး ဖွင့်ထားတတ်သူ...။ ယခုမူ အခန်းတံခါးက ပိတ်လျက်သား... ထူးဆန်းလိုက်တာ...

ကိုကိုရေ... မောပန်းလှစွာသော မရေမရာ သံသယ အတွေးတချို့နှင့်အတူ သူမ ခြေလှမ်းတွေ ယိမ်းယိုင်ကာ လူက ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာလေသည်။ သူမဝတ်ထားသော ဂါဝန်လက်ဖျားမှ နင်းဆီပွင့်ပုံ ပန်းဇာ ဖြူဖြူလေးကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ကြည့်နေရင်း အိပ်ခန်းဝတွင် သူမ ခြေစုံရပ်လျက်သား...။ ထိုစဉ် အကြည့်တစ်ချက်က ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်မှ ဘုရားစင်ပေါ်ရှိ သပြေပန်းအိုးကလေးဆီသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကြည့်ပါအုံး... စိမ်းစိုလက်နေသော အရွက်နုလေးများဝေဆာနေသော သပြေပင်ကလေးတွေ... သူမ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်က အရွက်နုကလေးများက ထွက်လှ ထွက်ခင်... သို့သော် သူမ မရှိသော ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အရွက်နုလေးတွေတောင် တော်တော်ကြီးလာပါပေါ့လား...။ ကုန်လွန်ခဲ့သော ရက်တွေကို လက်ချိုးကာ ရေတွက်ကြည့်ချင်သော်လည်း သူမ ရေရေရာရာ မမှတ်မိတော့ချေ။

သူမ အကြည့်တို့ကို ဘုရားစင်မှ လွှဲဖယ်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးဆီသို့ ပြန်လည် ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ခေါက်လိုက်ရမည်လား... အဘယ်သို့ အသံပြုရပေမည်နည်း... သူမ ဝေခွဲမရ...။ အခန်းထဲမှာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းရော ဟုတ်ပါ့မလား။ တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်ရော ရှိမနေနိုင်ဘူးလား...။ ထိုအတွေးတို့ နောက်မှာ ခြေထောက်များကို ကောင်းကောင်းထောက်၍ မရချင်တော့... ထို့ကြောင့် အခန်းတံခါးကို ကျောမှီကာ သူမ ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ကိုကိုရေ...

ကိုကိုရေ... ဟူသော ရေရွတ်သံ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ရှိုက်ငင်သံတွေအတူကပ်လျက် ပါလာခဲ့သည်။ အို... ကိုကိုများ ကြားသွားလေမည်လား...။ ထိုအသံတွေကို ကိုကိုကြားသွားလျှင် အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလေမည်လား...။ တွေးနေရင်းမှာပင် သူမ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေမိကြောင်း သတိပြုမိသည်။ အင်း... အင်း... ကိုကိုက ငိုတာ မကြိုက်ဘူး... ချက်ချင်းပင် သူမ အငိုတိတ်လိုက်သည်။ ကြည်လင်သော စိတ်ထားလေးနှင့် မျက်နှာလေး ပြန်ရအောင် မိနစ်အနည်းငယ် အချိန်ယူလိုက်ရသည်။ ငိုထားသော မျက်နှာနီနီကို ကိုကို တွေ့မသွားစေချင်ပါ။ သို့သော် မျက်နှာကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြုပြင်စရာ ပေါင်ဒါဘူးလေး နှုတ်ခမ်းနီလေးမျှပင် မပါလာခဲ့...။

ကဲပါလေ... ကိုကိုမေးတော့လည်း ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့... ကိုကိုအနားမှာ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်များ ရောက်နေမလားလို့ တွေးပူရင်း ငိုရသည်ပေါ့... သည်လိုဆိုလျှင်တော့ ကိုကိုက ပူစရာမရှိ ရှာကြံပြီး ပူနေသော အရူးမလေး ဟု ချီးကျူး ထောပနာ ပြုမည်မှာ အသေအချာ။

အခန်းတံခါး လက်ကိုင်ဘုကို အသာလှည့်လိုက်စဉ် အခိုက်အတန့်လေးမှာ ခုနက တည်ငြိမ်သွားသော စိုးရိမ်စိတ်များက တဖန် ပြန်လည်ကြီးစိုး နေရာယူလာကြပြန်သည်။ ဘာပဲ တွေ့တွ့ရင်ဆိုင်ရမှာနော်... ပြီးတော့ ကိုယ့်နေရာကို အစားထိုးရက်သူရယ်လို့ မစွပ်စွဲဘဲ ကြည်ဖြူပေးရမှာနော်... ကိုကိုစိတ်ချမ်းသာဖို့က ကိုယ့်အတ္တထက် ပိုအရေးကြီးတယ်နော်... ကိုယ့်ကိုယ်ကို တဖွဖွ ဆိုဆုံးမရင်း ဘာမဆို ရင်ဆိုင်မည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာချကာ တံခါး လက်ကိုင်ဘုကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ အို... တံခါးက ပေါ့ပေါ့လေးပဲ...

ဂါဝန်စကလေး လွင့်ကနဲ တစ်ချက်အဝှေ့မှာ သူမ အခန်းထဲကို ရောက်သွားသည်...။ အခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက သူမရင်ထဲကို စူးစူးရှရှ ဝင်ရောက်ကာ သူမ နေရာမှာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ၏ ဝိညာဉ်ကတော့ ရုပ်ရှင် အနှေးပြကွက်များထဲကလို လှလှပပ နိုးထကာ ကိုကိုရှိရာဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားပြီး ကိုကို နောက်ကျောကို ညင်သာစွာ ဖက်တွယ်လိုက်မိသည်။

ကိုကိုလား... ကိုကိုကတော့ သူမရဲ့ အထိအတွေ့ကို ဘာမှ မခံစားရသူတစ်ယောက်လို...။ အိပ်ရာဘေးမှ စာကြည့်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော သူမတို့ ချစ်သူဖြစ်ကာစနေ့ရက်တွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်ခွာခွာ ရပ်ရင်း၊ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို တစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လို့ တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို ဖွေရှာလို့ ရယ်မောနေကြသော အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော မှန်ဘောင်လေးထဲမှ ဓာတ်ပုံကို မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေခဲ့သည်လေ...။ ကိုကို နောက်ကျောကို ပါးဖြင့်မိုအပ်ကာ အသံမထွက်ဘဲ သူမ ကြိတ်ရှိုက်ငင်နေခဲ့မိသည်။ ကိုကိုကို အထင်လွဲချင်ချင် သံသယများဖြင့် ပူလောင်ခဲ့ရသော အချိန်များအတွက် သူမ အထပ်ထပ် တောင်းပန်ရင်း ငိုပြီးရင်း ငို... ငိုရတာကိုပဲ အရသာ တွေ့နေမိခဲ့သည်...။

သူမတို့ ဓာတ်ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသော ကိုကို မျက်လုံးတွေ နီရဲနေမည်လား... ကိုကို မျက်ရည်ကျနေမည်လား... ကိုကို ပြုံးနေမည်လား... ကိုကို မဲ့နေမည်လား... စသော ကိုကိုမျက်နှာပေါ်မှ ခံစားချက်များကို သူမ ဖွေရှာကြည့်ရန် စိုးစဉ်းမျှ မလိုအပ်တော့ကြောင်းကို တချက်တချက် စည်းချက်မညီစွာ လှုပ်ခါသွားသော ကိုကိုကျောပြင်မှ တဆင့်သော်လည်းကောင်း၊ လည်ပင်းတလျှောက် တင်းမာလာသော သွေးပြန်ကြောများ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှ သော်လည်းကောင်း သူမ ခံစားသိရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကိုကို...

သူမ မရှိသော နေ့ရက်တွေအတွက် ကိုကိုကို သူမ စိတ်ချလိုက်တော့မည်...။ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာဖို့... ကိုကို ဘဝမှာ ဆက်လက် နေပျော်ဖို့ သူမ အဝေးမှသာ ဆုတောင်းပေးတော့မည်။ သံသယ စူးစူးများ၊ မယုံသင်္ကာ စိုးရိမ်စိတ်များဖြင့် ကိုကိုအပါးကို သူမ နောက်တစ်ကြိမ် ချဉ်းကပ်ရန် ကြိုးစားတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကိုကိုကျောပြင်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အသာအယာ ရှိုက်နမ်းအပြီးမှာ ဘာကိုမှ မချည်နှောင် မတွယ်တာနေတော့ဘဲ ဝါဂွမ်းလေးတစ်စလို့ တိုးတိတ်စွာ သူမ လွင့်မျောသွားခဲ့သည်...

နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ် နော်... .. ကိုကို...

သက်ဝေ

ညအိပ်မက်မော ချစ်ကြည်အေး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ညအိပ်မက်မော

(၁)

ထွေးတို့ စီးလာခဲ့တဲ့ ဗညားနွဲ့သင်္ဘောကြီးမှာ စက်ရိုက်လျှော့ချလိုက်လေပြီ။ သူ့ခမျာ တစ်ညလုံး ခုတ်လာခဲ့ရတာ မောလှပေရောမည်။ ပုသိမ်မြို့ မေတ္တာဦး ဆိပ်ခံဗေတံတားကို လှမ်းမြင်နေရပြီမို့ ထွေးရော နေခြည်ပါ စိတ်တွေလန်းလာကာ အလိုလို ပျော်ရွှင်လာမိသည်။ နေခြည်မှာ သူ့အဝတ်သေတ္တာလေး တကိုင်ကိုင်နဲ့မို့ ကမ်းကပ်ဖို့ လိုသေးကြောင်း၊ အနည်းဆုံး နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်မှ ကမ်းကပ်နိုင်မှာဖြစ်ကြောင်း ထွေးက ပြောပြပြီး နှစ်ယောက်သား သင်္ဘောလက်ရမ်းနားက မခွာနိုင်၊ ကမ်းနားလမ်းတလျှောက်မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းတွေဆီကလည်း မျက်လုံး မလွဲနိုင်ဘဲ ရှိနေရသည်။ တကယ်ဆို ထွေးတို့ နှစ်ယောက်လုံး ပင်ပန်းလှပြီ။ ညက တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်ခဲ့။ နေခြည်က ခရီးထွက်ခဲ့ရလို့ ငယ်ရွယ်သူပီပီ အပျော်လွန်ကာ အိပ်မပျော်၊ ထွေးကတော့ ပုသိမ်မြို့နောက်ခံ စာတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ပြင်ဆင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အိပ်မပျော်နိုင်။ ပုသိမ်မြို့...။ ထွေးအတွက် သတိရစရာအကြောင်းများနှင့် ပြည့်လျှံနေသော မြို့ကလေး။ ဒီမြို့လေးကို နောက်ခံထားကာ စာတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ စဉ်းစားတော့ ထွေးခေါင်းထဲကို အရင်ဆုံးဝင်ရောက်လာတာက မောင်။ မောင့်အကြောင်း တွေးမိ သည်။ မောင့်အကြောင်းတွေးမိတိုင်းလည်း ပြတ်နိုင်ခဲ့သော သံယောစဉ်အပိုင်းအစများက ထွေးကို ကျီစယ်ကလူပြန်ကာ စိတ်မောလျှက်က ပြီးမိရခြေ။ မောင်က ပုသိမ်သား၊ ပုသိမ်မြို့ လွတ်လပ်ရေးကွင်းမှာ စနေနေ့တိုင်း မောင်တို့ ဝိုင်းကလေး တီးခတ်သီဆိုနေကျ။ တောက်ပသော ကြယ်ကလေးလို့ အမည်ရတဲ့ မောင်တို့တီးဝိုင်းမှာ မောင်က လိဒ်ဂစ်တာ တီးခတ်သူဖြစ်ကာ သီချင်းတွေ ပင်တိုင်သီဆိုသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ တောက်ပသော ကြယ်ကလေးသည် ရန်ကုန်သူ ထွေး နှင့် မောင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်းရဲ့ အစလည်းဖြစ်သလို အဆုံးသတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သီချင်းဆို ဝါသနာပါတဲ့ ထွေးအတွက် ပုသိမ်ကိုရောက်ခိုက် သူ့အစ်ကိုတီးဝိုင်းမှာ အပျော်ဝင်ဆိုကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ မောင့်ညီမ ထွေးသူငယ်ချင်း စုချိုရဲ့ကောင်းမှုနဲ့ ထွေး စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သီချင်းတိုက်ကြတုန်းက အကောင်း၊ စင်ပေါ်ရောက်မှ နည်းနည်းမြန်သော ဆိုပေါက်အတွက် အတီးသမားတွေက နောက်ကကျားလိုက်သလို လိုက်တီးပေးခဲ့တာလို့ မောင် စတော့ ထွေး ရက်ရွံ့စွာ ပြီးနေရင်း ရင်ခုန်သံတွေကို မောင်မကြားအောင် ထိန်းခဲ့ရသေးသည်။ သင်္ဘောကမ်းကပ်လို့ လူတွေနည်းနည်းစဲသွားမှပဲ ထွေးတို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။ လာကြိုမယ့်သူလည်း မရှိတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပင်။ ဗေတံတားပေါ်ရောက်လို့ ဗညားနွဲ့ကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ သူက ကမ်းမှခွာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိတဲ့ ကုန်တင်ကုန်ချဆိပ်ကမ်းဘက်ကို ဦးတည်နေခဲ့ပြီ။ ထွေးတို့လည်း တည်းရမည့်အိမ်ဘက်ကို သေတ္တာကိုယ်စီဆွဲရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်က နီနီးလေးပါ။ တဖက်ကားလမ်းကူးရင်း ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း အထက်ဘက်ကို ၁၅မိနစ်လောက် ဆန်လျှောက်လိုက် ရင်ပဲ ရောက်ပြီ။ တည်းရမည့်အိမ်ရောက်တော့ ရုံးချိန်မို့ ဦးဦးက ရှိမနေပါ။ သို့သော် ဆွေကြိုပြောထားသည့် အတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ထားနှင့်သည်။ ဆွေဖေဖေ ဦးဦးက ရုံးကြီးတစ်ရုံးမှာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်။ ဦးဦးနေတဲ့အိမ်က ရေနံဝနေတဲ့ ဘိုတဲကြီးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ ထိုဘိုတဲကြီးနှင့် ရုံးမှာ လမ်းလျှောက်လျှင် ငါးမိနစ်ပင် မကြာသော ဝင်းခြံကျယ်ကြီး တစ်ဝင်းတည်းမှာပင် တည်ရှိကြသည်။ ဘိုတဲနှင့် ရုံးအကြား ဘေးခပ်ကျကျမှာ ထွေးတို့ နေရမည့် ဧည့်သည်ဆောင်ရှိလေသည်။ ဘိုတဲ၊ ရုံးနှင့် ဧည့်သည်ဆောင်တို့ကို အပေါ်မှစီးကြည့်လျှင် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ စီပုံသဏ္ဍာန်ကို လေးထောင့်ကျအောင် မျဉ်းဖြောင့်များနှင့် ရေးထားသည့် ပုံ ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်သည်ဆောင်မှာ နှစ်ဆောင်ရှိလျက် ထွေးတို့နေရမည့် အဆောင်ဘေးမှာ မကရင်မတို့မိသားစု နေကြသည်။ မကရင်မဆိုတာက ဦးဦးအတွက် ဝေယျာဝစ္စများလုပ်ကိုင်၊ ချက်ပြုတ် လျှော်ဖွတ်ပေးနေသူ ကရင်အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။ မကရင်မကပဲ ထွေးတို့ကို ခရီးဦးကြို နေရာချထားပေးပြီး နေ့လည်စာချက်ပြုတ်၍ လာပို့ပါမည့် အကြောင်းပြောကာ သူ့အဆောင်လေးဘက် ပြန်သွား၏။ သည်တော့မှ နေခြည်ရော ထွေးပါ တစ်ညလုံးခရီးပန်းလာသမျှ ကိုယ့်ခုတင်လေးပေါ် ခြေဆန့်ခါးဆန့်ကြရသည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်မယ်ကြံရုံ ရှိသေး၊ ဘေးနားမှာ တယောက်ယောက် လာဝင်အိပ်သလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ ထွေးမျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လည်ပွင့်လာကြသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ နေခြည်။ ထွေးခုတင်ပေါ်မှာ လာပြီး ထွေးဘေးနား ပူးကပ်အိပ်နေခြင်းပင်။ ညတုန်းက သင်္ဘောပေါ်မှာ အိပ်မရကြစဉ် "နေ မကြောက်ပါဘူး မမထွေးရဲ့ ပြောပြပါနော်" ဆိုသည့် နေခြည်စကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

(၂)

ထွေးနဲ့ ဆွေတို့နှစ်ယောက်ကို အင်ဒိုနီးရှားမှာ ဆယ်မီနာတက်ဖို့ ရုံးက လွှတ်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ပျော်လိုက်ကြသည်မှာ ပြောတောင်မပြတတ်။ တစ်လလောက်အလိုကတည်းက အိတ်ထဲကို အဝတ်အစားတွေထည့်၊ စားစရာတွေ ဘာတွေ ယူသွားရကောင်းမလဲ စီစဉ်၊ သွေးဆေးတို့ ရှူဆေးဘူးတို့လည်း ထည့်ရနဲ့ ၂ညအိပ် ၃ရက်ခရီးကိုပင် အကြာကြီးလိုလို လုပ်နေကြလေသည်။ အင်ဒိုနီးရှားတောတွေက သကြားတွေ ကဲကာ အချိုလွန်သည်ဆိုတာမို့ စားစရာလေးပါ ထည့်သွားကြဖို့ ပြင်ရသည်။ တကယ်တမ်း ရောက်သွားတော့ ကျွေးတာတွေပင် မစားနိုင်၊ ထည့်သွားသော ပုစွန်ခြောက်ကြော်မှာ ဘူးလိုက်ပင် ပြန်ပါလာခဲ့သည်။ ဆယ်မီနာအပြီး မပြန်ခင် နောက်တစ်ရက်မှာ မြို့တွင်းလှည့်လည်ဖို့ အစီအစဉ်ဖြစ်သော်လည်း ဆွေက နေသိပ်မကောင်းလှတာမို့ ထွေးပါ သိပ်မတက်ကြွနိုင်တော့ပါ။ ထိုညက ဆွေ ကိုယ်တွေပူကာ အဖျားကြောင့် အိပ်ရာပေါ် မိုန်းနေချိန် ထွေးကတော့ ရေမိုးချိုးရန် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထွေး ရေမိုးချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာစဉ်မှာပင် ဆွေဆီက အသံတစ်သံ ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

"ထွေး နေဦးနေဦး ရေချိုးခန်းထဲ မဝင်နဲ့ဦး၊ အထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ခေါင်းလျှော်နေတယ်"

"ဟမ်... ဆွေ ဆွေ ဘာပြောတာလဲဟင်၊ ထွေးကဖြင့် ရေတောင် ချိုးပြီးနေပြီ"

"ဟင် ထွေး ဟုတ်လား ဆွေ အိပ်မက် မက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ထွေးရယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာလေ မိန်းမတစ်ယောက် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ခေါင်းလျှော်နေသတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက အုပ်ထားလို့ မျက်နှာတော့ သေချာ မမြင်လိုက်ရဘူး"

"ဆွေရယ် ဆွေ အဖျားနဲ့မို့ စိတ်က ထင်တာနေမှာပါကွယ် ကဲ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးနော်၊ မနက်ဖြန် ရှေးဟောင်းပြတိုက်တို့ ဈေးတို့ကို အဖွဲ့နဲ့အတူ လိုက်ပို့ပေးမှာတဲ့"

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ ထွေးကိုယ်တိုင်ပင် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ်ခဏမှာ ကျောထဲက စိမ့်ကနဲဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ လက်ဖျားခြေဖျားများပင် အေးစက်သွားရ သည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် စောင်ကို ခေါင်းပေါ်ထိ ဆွဲချိုလိုက်ကာ ဇွတ်မှိတ် အိပ်ခဲ့ရလေသည်။

(၃)

ထွေးတို့ မနက်စာ စားပြီးကြတော့ နနာရီပင် ခွဲတော့မည်။ ချက်အောက်လုပ်အပြီး ကားပေါ်တက်ကြတော့ ထွေးတို့နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အားလုံး ကားပေါ်မှာ ရောက်နေကြပြီ။ ခုံအလွတ်က ဟိုးနောက်ဆုံးတန်းမှာသာ ရှိတော့တာမို့ စောင့်နေကြသူအားလုံးကို တောင်းပန်ပြီးလေး ပြီးပြရင်း ဟိုးနောက်ဆုံးထိ ဝင်ထိုင်ကြရသည်။ ထွေးတို့ ရောက်ပြီး ထိုင်လိုက်စဉ်ခဏမှာပင် ကားကြီးက တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာလေသည်။

ညက ဆေးသောက်ထား၍ ဆွေနှည်းနှည်း နေကောင်းလာတာမို့သာ တော်တော့သည်။ လမ်းဘေးက ရှုခင်းလေးတွေ ငေးရင်း ဝယ်ရမည့် အိမ်အပြန်လက်ဆောင်စာရင်းတွေ ပြန်ကြည့်ရင်း ဈေးဝယ်စာရင်း လုပ်ကြရသေးသည်။ ဧည့်လမ်းညွှန် ကောင်မလေးက "ညာဘက်မှာ ကြည့် အဲဒါ သုသာန်" ဆိုလို့ ထွေးတို့နှစ်ယောက်လုံး ညာဘက်ကို ခေါင်းကလေးတွေ ငဲ့ကြည့်မိရသည်။ "လှလိုက်တာ၊ ပန်းခြံကလေးကျနေတာပဲနော်၊ သေချင်စရာလေး" ဆိုတဲ့ ဆွေအပြောမှာ ရယ်မောမိ ကြသေးသည်။ ပြတိုက်ရောက်တော့ အားလုံး ဆင်းကြသည်။ "ဒီမှာ တစ်နာရီ အချိန်ရတယ်။ ကြည့်ပြီးရင် အားလုံး ကားဆီ ပြန်လာ၊ ကိုယ့်နေရာမှာပဲ ကိုယ်ပြန်ထိုင်ကြပါ" ဆိုတဲ့ ဧည့်လမ်းညွှန် ကောင်မလေး ကို ခေါင်းညိတ်ပြီးပြရင်း ထွေးတို့ ကားပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ပြတိုက်ထဲမှာ ခေတ်အလိုက် ရိုးရာဝတ်စုံတွေ ပြောင်းလဲလာပုံကို အဆင့်ဆင့်ပြသထားသည်။ သူတို့နိုင်ငံရဲ့ ငွေကြေးသုံးနှုန်းမှု၊ ထုတ်ဝေမှု အဆင့်ဆင့်ကိုလည်း ပြသထားသေးသည်။ ပုံတူပန်းချီကားတွေလည်းပါသည်။ အများကြီးပါပဲ၊ ကြည့်စရာတွေက တစ်နာရီနှင့် ဘယ်လိုမှမလောက်နိုင်။ ကားပေါ်ပြန်တက်လာကြတော့ ဧည့်လမ်းညွှန် ကောင်မလေးက ကားမထွက်ခင် လူရေတွက်သည်။ ရေတွက်ပြီး "တစ်ယောက်လိုသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဘေးကလူ ကိုယ်ကြည့်ကြ၊ ဘယ်သူ မလာသေးဘူးလဲ" မေးရာ အားလုံးက ကိုယ့်ဘေးကလူ ကိုယ်ပြန်စစ်ကာ အကုန်ရှိကြောင်း ပြောတာမို့ ကောင်မလေးက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရေပြန်သည်။ မကျေမနပ်နှင့် တစ်ယောက်လိုနေသေးတယ်ချည်းပြောကာ သူမက ကားကို ပေး မထွက်တော့ပါ။ ပြီးမှ ထွေးတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသော နောက်ဆုံးခုံကိုကြည့်ကာ "နင်တို့ဘေးက တစ်ယောက်ရော ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့လေ" ဆိုတော့မှ ဆွေရော ထွေးပါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြောင်အ သွားကာ "ဆံပင်ရှည်ရှည်...နဲ့ ဟုတ်လား" လို့ သံယောင်လိုက်မိတော့သည်။ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း "ဟင့်အင်း နောက်ဆုံးခုံမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ" ဆိုတဲ့ ထွေးတို့အဖြေကို ဘဝင်မကျဟန် ပြသည်။ ခဏစောင့်ပြီး ဘယ်သူမှကျန်မနေတာ သေချာမှ ပြတိုက်ရှေ့က ကားထွက်ခဲ့တော့သည်။ သည်တော့မှ ဆွေက ထွေးလက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ "တွေ့လား မိထွေး ငါမပြောဘူးလား၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့တဲ့ ငါညက ရေချိုးခန်းထဲမှာ တွေ့မိတဲ့မိန်းမပဲနေမှာ" လို့ ပြောလိုက်မှပဲ ညကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရကာ ဆံပင်တွေ ထောင်ထသွားမတတ် လန့်ကြရသည်။ "အေး ဟုတ်မှာ ခုနက လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သချိုင်းမှာ ဆင်းနေခဲ့တာများလား မသိဘူးနော်" ထွေးက စကားထောက်ပေးလိုက်ရင်း နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်လက်ဖဝါးကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ရသမျှဘုရားစာတွေ ရွတ်ရင်း လိုက်ပါခဲ့ကြရတော့သည်။

(၄)

"ဟင် ကြောက်စရာကြီး၊ သူက ဟိုတယ်ကနေ မမထွေးတို့ ကားပေါ်အထိ ပါလာတာပေါ့နော်"
"အေးပေါ့ နေခြည်ရဲ့" "အမလေး နေခြည်သာဆို ကားပေါ်မှာတင် အသက်ထွက်သွားမလားပဲ" "သူက ကိုယ့်ကို ဘာအန္တရာယ်မှမှ မလုပ်တာပဲ နေခြည်ရယ်" "ဟမ် ဘာပြောပြော နေခြည်တော့ ကြောက်တယ်၊ ဟိုတယ်တွေမှာ မနေရဲတော့ဘူး၊ ပုသိမ်ရောက်ရင် ဟိုတယ်မှာ မနေဘဲ မမဆွေတို့အဖေအိမ်မှာ နေဖို့ မမထွေးစီစဉ်တာ မှန်တယ်။ ဟီးဟီး နေခြည်တော့ ကြိုက်တယ်။ ပိုပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိတာပေါ့ နော် မမထွေး" "ဟင် ခုနကတော့ နေ မကြောက်ပါဘူး မမထွေးရဲ့ ပြောပြပါ ဆို" "ဟီး ကြောက်ပါဘူး၊ နည်းနည်း သွေးလန့်သွားတာ" "အေးပါ အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ နေခြည်မရဲ့ ကဲ အိပ်ပါတော့ မနက် ၁နာရီတောင် ကျော်နေပြီ" ပြောသာ ပြောရသည်။ ထွေးလည်း အိပ်ပျော်နိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ ဗညားနွဲ့ကြီးကတော့ တအိအိ ခုတ်မောင်းရင်း သူ့တာဝန် သူကျေနေသည်။ ထွေးမှာဖြင့် ဝရန်တာဘက်ထွက်ကာ ကြယ်ကလေးများဆီ ငေးကြည့်ရင်း ကောင်းကင် မျက်နှာပေါ်မှာ တစုံတခုကို ဖွေရှာနေခဲ့ပါသည်။

(၅)

ညနေ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ဦးဦးက ထွေးတို့ အဆောင်လေးဆီ လာနှုတ်ဆက် သည်။ ထွေးက ဆွေပါးလိုက်သော ရန်ကုန်စာများနှင့် စာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးရင်း နေစရာ၊ စားစရာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ ဦးဦးကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောရသည်။ "စက်ဘီးစီးတတ်ရင် မကရင်မကို စက်ဘီးတစ်စီး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ဘယ်သွားချင်သေးလဲ ပြော နောက်နေ့တွေ ဦးဦးလိုက်ပို့ပေးမယ်" ဆိုလာတော့ လူကြီးကို အပူမကပ်ချင်တာက တစ်ကြောင်း၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာချင်တာက တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အားနာနာနှင့်ပင် ငြင်းရသည်။ နောက်ရက်များမှာတော့ မကရင်မသားလေး စိုးစိုးက ထွေးတို့ သွားချင်သည့်နေရာများကို လိုက်ပို့ပေးရှာပါသည်။ ဆွေအဖေ ဦးဦးသည် ဆွေနှင့် မျက်နှာပေါက် တူသည်။ နှာတံပိုမိုပေါ်လွင်ကာ နှုတ်ခမ်းများ ပိရိသော၊ ငယ်စဉ်က လူချောတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့မည်မှာ သေချာသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ ၅၈နှစ်ဆိုသော အသက်အရွယ်မှာ ကျန်းမာသော အမျိုးသားတစ်ယောက်အတွက် ကြီးပြီဟု မဆိုသာ။ ဆွေမေမေဆုံးသွားပြီးကတည်းက နောက် အိမ်ထောင်မထူခဲ့သော ဦးဦးမှာ ဆွေတို့မောင်နှမတွေအတွက် ဖခင်ဆိုတာထက် ပိုမိုသာလွန်သော သူရဲကောင်းတစ်ဦးနှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။

(၆)

ထွေးတို့ ရောက်တာ လေး-ငါးရက် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးဦးနေထိုင်ရာ ဘိုဘဲကြီးပေါ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးပါ။ ၇ ရက်ပြည့်လျှင် ထွေးတို့ ဤပုသိမ်မြို့လေးမှ ပြန်ကြရတော့မည်။ တညနေစောင်း ရုံးမဆင်းမီ ထွေးတို့ ခြံဝင်းကြီးထဲ လမ်းလျှောက်နေကြချိန်။ ဘိုဘဲကြီး၏ နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးစသည် လေအလာတွင် ခပ်လွင့်လွင့်မျောကာ ထိုခန်းဆီးနောက်ကွယ်၌ ဆံပင်ရှည်ကြီးများကို ရှင်းလင်းပြီးသင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ထွေးနှင့် နေခြည်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မဲ့လိုက်မိကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှဖြစ်သော်လည်း မှတ်မိလွယ်သော ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ ထိုမိန်းမနဖူးတည့်တည့်မှာ ထင်ရှားသောမဲ့နက်ကြီးတစ်လုံးရှိပြီး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော အသားအရည်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းများက ဆွေးညိုနေအောင် ရဲရဲနီလျက်ရှိသည်။

ဆွေဖေဖေဟာ ဇနီးဆုံးပြီးနောက် သားသမီးတွေကို ဖခင်မေတ္တာအပြည့်ပေးကာ ပြုစု စောင့်ရှောက်နေသူပါ ဆိုတာ ဒါလား။ ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့ မကရင်မတို့က ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေရတာလဲ၊ ဦးဦးကို အဲဒီမိန်းမက ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြုစုတာတွေ မလုပ်ဘူးလား။ အေးလေ တရားဝင်မဟုတ်လို့နေမှာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ သနားစရာမုဆိုးဖို့ပေါ့လေ...။ တပြိုင်နက်ထဲမှာပင် ဆွေသာသီရင် စိတ်ကောင်းရာမှာ မဟုတ်ဟု တွေးမိရသည်။ ဆွေက သူ့အဖေကို အတော်လေး ချစ်တဲ့သူ၊ အဖေအကြောင်း တဖွဖွပြောကာ "အဖေနဲ့တူတဲ့ ယောက်ျားရမှပဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားမယ်ဟေ့" ဟု ကြွေးကြော်ထားသူ။ ခုတော့....။

"ဒါကြောင့်လည်း ဘိုတဲကြီးဆီကို မမထွေးတို့ကို အလည်မခေါ်တာ ဖြစ်မှာ" နေခြည့်ကို ပြောတော့ နေခြည့်ကလည်း သဘောတူစွာ "ဟုတ်မှာ မမထွေးရဲ့" ဟု ဆိုသည်။ "ဘာဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိစ္စကို နေခြည့်တို့ အမိဖမ်းမယ်၊ မပြန်ခင် ဘိုတဲကြီးပေါ်သွားပြီးကို လက်မိလက်ရ ဖမ်းရမယ်" ဟု ဆားပုလင်းစတိုင် နှင့် နေခြည့်က ပြောလာတော့ ထွေးမှာ သဘောကျစွာ ရယ်ရသေးတော့သည်။

(၇)

မနက်ဖြန်ဆို ထွေးတို့ ပြန်တော့မည်။ စာမူအတွက် အကြမ်းမှတ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းလေးတွေလည်း စုံသလောက်ရှိပြီ။ မောင့်ခြေရာတွေ အိပ်မက်ဟောင်းတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သော ပုသိမ်မြို့လေးကိုလာရတာ ထွေး ကျေနပ်လှပါသည်။ အရေးကြီးဆုံး ထွေးရဲ့ စိတ်၊ ထွေးရဲ့ နှလုံးသား...။ ဒါတွေကို ထွေး ဖမ်းဆုပ်မိခဲ့ပြီ။ ညကျရင်တော့ ဦးဦးရှိရာ ဘိုတဲကြီးဆီ သွားမည်။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတော့ ဦးဦး ကျွေးမွေးထားတာ၊ နေရာထိုင်ခင်းပေးထားတာတွေအတွက် ထွေးတို့ မပြန်ခင် သွားကန်တော့ချင်သေးသည်။ သူ့ဟာသူ နောက်မိန်းမယူထားတာကတော့ သူ့အပိုင်းပေါ့လေ။ ဆွေ့ကိုသာ ဘယ်လိုပြောရမည် မသိ။ ဦးဦးကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားရကောင်းနိုး၊ အသိပေးလိုက်ရကောင်းနိုးနှင့် မဝေခွဲနိုင်။ ထွေး စိတ်ထဲ မတင်မကျ ရှိနေရသည်။ ညစာ စားအပြီး ၇ နာရီလောက်မှာ ထွေးတို့ ဦးဦးရှိရာ ဘိုတဲကြီးဆီ သွားခဲ့ကြသည်။ မနက်ကတည်းက လာမည် ပြောထားတာမို့ ဦးဦး ကြိုတင် စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ ဘိုတဲကြီးထဲ ထွေးတို့ ရောက်မှ အံ့ဩသွားရတာက ဘိုတဲကြီးမှာ တစ်ထပ်မဟုတ်၊ တစ်ထပ်ခွဲ ပြောရမလား၊ အပေါ်မှာ အထပ်ခိုးလေး ပါသေးသည်။ အပေါ်ကိုတက်သော လှေကားလေး ရှိသေးသည်။ အတွင်းမှာ မီးလုံးက ဝါကျင်ကျင်မို့ ဘာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတစ်ကားကို ကြည့်နေရသလို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မရှိလှ။ အင်မတန်နည်းပါးသော ပရိဘောဂများကြောင့် ဧည့်ခန်းကြီးမှာ ပိုကျယ်နေသလို ထင်ရသည်။

ဦးဦးက "ဒါက ရွှေမြင်းပျံပုသိမ်ဟာလဝါ သမီးတို့ဖို့၊ မိဆွေကိုလည်း ဒီဟာလဝါဘူးတွေနဲ့ စာလေးတစ်စောင် ပေးလိုက်ချင်သေးတယ် ခဏလေး" ဟုဆိုကာ ထပ်ခိုးလေးပေါ် တက်သွားသည်။ ဦးဦးတက်သွားရာ လှေကားနောက်ကို လိုက်ကြည့်မိသော ထွေးမျက်လုံးများက တစ်နေရာအရောက်မှာ ရပ်တန့်လျှက် မှင်သက်နေမိတော့သည်။ ဘေးကနေခြည့်ကို လက်ကုတ်ကာ ပြလိုက်တော့ နေခြည့် မျက်နှာလေးမှာ သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖျော့သွားတာများ သနားစဖွယ်။ ထွေးရော နေခြည့်ပါ တတ်နိုင်လျှင် ဒီဘိုတဲကြီးပေါ်ကနေ အပြေးထွက်သွားချင်လှပြီ။ ဒူးချင်း တဒုတ်ဒုတ်ရိုက်ကာ ခွေလဲမတတ်ဖြစ်ကြ၍ ထိုင်နေရတာကပင် နောက်ကျော မလုံချင်တော့။ နေခြည့်ကလေးမှာ ကြောက်လွန်း၍ အသံတွေပင် တုန်လာလေသည်။ ဦးဦးအပေါ်ထားမိသော သံသယအတွက် စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေမိသည်။ ဘဝချင်းခြားပြီးတာတောင် ချစ်စိတ်နှင့် မနှင်ရက်သော ဦးဦးခမျာ သနားစရာ။

“ဟင့်အင်း ဘိုတဲကြီးပေါ်မှာ သွားမချက်ချင်ပါဘူး၊ ငဲ့အိမ်မှာပဲ ချက်ပြုတ်ပြီး ဆရာပြန်လာမှ နေ့တိုင်း သွားပို့ပေးတာပဲ ကောင်းတယ်”

မျက်လုံးလေးပြူးကာ ခေါင်းလေးတခါခါနဲ့ ဘိုတဲကြီးဆီကြည့်ကာ မကရင်မ ပြောခဲ့ပုံက သူများအိမ်ပေါ်မှာ သွားမချက်ချင်ပါဘူးဆိုတာထက် အထိတ်တလန့်ဟန်ဆိုတာ ခုမှပဲ ထွေး ရိပ်မိရတော့သည်။ လှေကားရင်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမ။ ဦးဦးလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ချိတ်တွဲကာ ဆံပင်တွေကိုနောက်လှန်ပြီး ဆံထုံးပုံပုံလေး ထုံးထားတဲ့ မိန်းမ၊ နဖူးမှာ မွဲနက်ကြီးတစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှားရှိနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲနဲ့ မိန်းမ၊ ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားတာကြာလှပြီဖြစ်တဲ့ ဦးဦးရဲ့ မိန်းမ၊ အဲဒီမိန်းမဟာ ထွေးတို့ တနေ့က ပြတင်းပေါက်နောက်နားမှာ တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိန်းမ၊ ထွေးသူငယ်ချင်း မိဆွေရဲ့ အမေ။

ဖျတ်ခနဲ....။ တနေ့ကမိန်းမကို ဖြူဆုတ်ဆုတ်အသားအရည်ပေါ်က နီရဲစွေးညှို့နှုတ်ခမ်းတို့အား ထိမထင်ဟန်နှင့် ခပ်ကွေးကွေးမဲ့ကာ တသိမ့်သိမ့် ရယ်မောနေသည်ကို နံရံတွေပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ရယ်မောနေရင်းမှ ပုံပုံလေးထုံးဖွဲ့ထားသော ဆံပင်ကဆံထိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သော် သူမ၏ ခေါင်းပေါ်မှ မည်းနက်သန်စွမ်းသည့် ဆံနွယ်တို့သည် ဒူးကောက်ကွေးထိအောင် အိကနဲ ဖြာကျလေသည်။ အံ့ဩစွာကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုဆံပင်များသည် အဖြူရောင်ဆွတ်ဆွတ် မွဲခြောက်လျက်၊ သူမ၏ ပိုင်းစက်လှပသော မျက်လုံးများနှင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်သော နှာတံမှာ ချိုင့်ခွက်ဝင်ကာ ဟောက်ပက်ပက်သို့ ရဲရဲနီစွေး နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း ဖြူဆုတ်ပုံရွဲ့ကာ ရှုံ့အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲရှုံ့ထားသလို တွန့်လိတ်လျက် ပုံပျက်ပန်းပျက်အသွင်ပြောင်းသွားလေသည်။ နံရံတွေပေါ်မှ ထွေးရှိရာဆီသို့ ခြေတစ်လှမ်းအတိုးမှာ သူမ၏မျက်နှာသည် ထွေးမျက်နှာရှေ့သို့ ဟုတ်ကန်အရောက်၊ ထွေးခန္ဓာကိုယ်လေး ပျော့ခနဲ ခွေကျလေ၏။

ချစ်ကြည်အေး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ပုံရိပ်များ (မေတ္တာအတ္ထ)

ကိုမျိုး

ပုံရိပ်များ (မေတ္တာအတ္ထ)

အခန်း (၀.၅) မှန်

မြေအောက်ခန်းမှာ ချောင်တိုးနေတဲ့ မှန်တစ်ချပ် အိုနေပေမဲ့ မသိုးသေးဘူး။ ပုံရိပ်ပြန်ပေးတုန်းပဲ။ အစစ်အမှန်ကို ပုံရိပ်ပြန်ပေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ သူ မပျက်ကွက်ခဲ့ပါဘူး။ ပုံရိပ်သာပြန်ပြီး အစစ်အမှန် မထုတ်ပေးနိုင်တိုင်း လှည့်စားသူအဖြစ် အပြစ်မမြင်သင့်ပါဘူး။ သူ့မှာလည်းသစ္စာနဲ့ပါ။

အခန်း (၁)

သစ္စာပျက်တဲ့မှန်နဲ့ ငါ ဒုတိယညမှာ

အစစ်အမှန်ကင်းမဲ့ချိန်မှာ ပုံရိပ်ပြန်တာကြောင့် သစ္စာပျက်လို့ စွပ်စွဲခြင်းပါ။

ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားတယ်။ ဪ...သန်းခေါင်ရောက်ပြန်ပေါ့ နောက်တစ်ခါ...ရင်တွေခုန်လာတယ်။ နံရံပေါ်က မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ အခန်းတံခါးဝကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာနဲ့ ဝေးကြည့်နေမိတယ်။...ဒီလိုနဲ့ သန်းခေါင်ကျော် ငါးမိနစ်မှာ မနေ့ညကလိုပဲ သူ့အခန်းထဲကိုလှမ်းဝင်လာတာ မှန်ထဲမှာ ပုံရိပ်အဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ကြည့်ပြာရောင်ဝတ်ရုံပျော့တစ်ခု သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လိုက်ဖက်စွာတွယ်ကပ်လို့...။ သူ့အသွင်အလှ ဖော်ပြဖို့ စကားလုံးတွေက မလုံလောက်ပါဘူး။ အလှဆုံးလို့ သုံးနှုန်းမိရင်တောင်မှ သူ့အလှတရား ဖော်ကားရာ ရောက်မှာ စိုးရိမ်မိတယ်။ ...ဟုတ်တယ်လေ...သူ့အလှက ဘာနဲ့မှ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ နှိုင်းမရဘူး။...ဒါပေမဲ့...သူ့မျက်နှာမှာ ညိုမှိုင်းမှုတစ်ခု ငြိစွန်းနေတယ်။ လှောင်အိမ်စံ ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့မွန်းကြပ်မှုမျိုးနဲ့...။သူ လှမ်းဝင်လာပြီး အခန်းထဲက အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းလိုက်တယ်။ (ကျွန်တော် နောက်လှည့်မကြည့်ရဲဘူး မနေ့ညက လို သူပျောက်ကွယ်သွားမှာစိုးလို့)...ပြီးတော့ သူ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ငိုရိုက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားလေရဲ့...။...အဲဒီနောက် ပုံမှန်အသက်ရှူဟန်နဲ့ အတူ တရိပ်ရိပ် သူပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။...အားလုံးဟာ မှန်ထဲမှာပါ။ သူ့ကျွန်တော်ရှိနေမှန်း၊ ကြည့်နေမှန်း သိပုံ တစက်လေးမှ မရှိဘူး။အဲဒီလိုနဲ့...နောက်တစ်ည...နောက်တစ်ည.....

ကြယ် မမြင်ချင်ဘူး။ လ မမြင်ချင်ဘူး။ အလှတရားအလင်းပဲ မြင်ချင်ပါတယ်...အလှမြတ်အရှင်...။

အခန်း (၂)

တဖက်သက် အနေခက်ခြင်း

ဘယ်သူမှ မသိဘူး... ပြောပြလို့လည်းမထူး... တစ်ယောက်တည်းသာ ဆက်ပြီးပျံ့မယ်။

စိတ်ဝင်စားရာမှတဆင့် မြတ်နိုးခြင်းဖြစ်...၊ မြတ်နိုးရာမှ မက်မောလာရပါတယ်။

တဖက်သတ် သိ တဖက်သတ် ကြည့် တဖက်သတ် ချစ် နေရတာ ရင်မောလှပါတယ်...ချစ်သူ။

အခန်း(၃)

ရင်ခုန်သံ ပုံရိပ်ပြန်နိုင်ခြင်း

ဒီတညတော့... ရင်ခုန်သံကို ပုံရိပ်ပြန်ထားတဲ့ စာတစ်ရွက် သူလာမယ့် အိပ်ရာထက်မှာ တင်ထားခဲ့ပြီး မှန်အရှေ့ခြေစုံရပ် သူ့ကိုစောင့်နေခဲ့တယ်။ သူ ဝင်လာတယ်။ အိပ်ရာအထက် သူ့အတက်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံ ထင်ဟပ်နေတဲ့ စာရွက် သူတွေ့သွားတယ်။ သူ့ဘေးဘီဝဲယာ လိုက်ကြည့်တယ်။ချစ်သူမျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ခြင်း အပြီးတွေနဲ့ ဝင်းလို့ပါလား။ ...ဟုတ်တယ်... ဒါ မျှော်လင့်ခြင်းအပြီး...ချစ်သူ...သင် ဘာကိုမျှော်လင့်နေပါသလဲ...။ အဲဒီညမှာ သူ မငိုရိုက်ဘူး။ အိပ်စက်လို့သာ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်.....။

အခန်း (၄)

ချစ်သူ့မျှော်လင့်ချက်

သူပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် စာရွက်ကိုယူကြည့်မိတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေမဟုတ်ဘဲ ..သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေပုံရိပ်ထင်ဟပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ မေတ္တာစစ်သာမှန်ခဲ့ရင် ကျိန်စာသင့် အကျဉ်းစံခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန် ဤမှန်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ...သခင်..တဲ့။ ဤမှန်ကို မေတ္တာစစ်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လျှင် သင့်ကိုလူအဖြစ်တွေ့ရမည်လား...ချစ်သူ...။ ကျွန်ုပ်၌ ရေရာသည့် အဖြေမရှိပါ...သခင်။

အခန်း (၄.၅)

ချစ်သူစွပ်စွဲသံ

..... . အတ္တလွန်ဆန္ဒ ချစ်တဲ့သူကိုတောင်မှ ဘောင်ခတ်
အကျဉ်းချထားဖို့ ပြင်းပြလို့ပါလား...သခင်ရယ်။

အခန်း (၅)

မေတ္တာအတ္တ နှင့် ဆန္ဒအတ္တ

ငါက မေတ္တာ...ငါပေးဝေမယ်။ငါစွန့်လွှတ်မယ်။ငါခွင့်လွှတ်မယ်။
.....ငါကာကွယ်မယ်။ ငါက ဆန္ဒ...ငါရယူမယ်။ငါသိမ်းပိုက်မယ်။
.....ငါရန်တုံ့ပြန်မယ်။ငါရှောင်ပြေးမယ်။
..... ငါ့ဆန္ဒရဲ့အတ္တထက် ငါ့မေတ္တာအတ္တပိုကဲပါတယ်။ ငါ့ဆန္ဒရဲ့အတ္တအတွက်
သင့်ကို လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ထိန်းထားချင်လည်း... ငါ့မေတ္တာအတ္တအတွက် သင်အလိုရှိရာသွားပါ...ငှက်ငယ်။
ငါ့ မေတ္တာကို သင်နှင့်အတူ ယူသာသွားပါ။

အခန်း (၆)

ငါရိုက်ခွဲခဲ့တာ ငါ့နှလုံးသားပါ...ချစ်သူ။.....

အခန်း (-၁) ဒုက္ခအိပ်မက်

လူသူမဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ အခန်းငယ်တစ်ခု... ဒုက္ခအိပ်မက်၊ ဆန္ဒမဲ့ခြေလှမ်းနဲ့ ငါ ဝင်ရောက်ခဲ့ရတယ်။
ဘာကြောင့်လဲ... ဘာတွေလဲ... ဘာက ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေလဲ... အားငယ်စိတ်က ကြောက်ရွံ့နွမ်းလျခြင်းနဲ့
...။ ပိုင်ရှင်မဲ့ အိပ်ရာထက်မှာ... ငိုရိုက်ခြင်းသာ ငါပြုနိုင်ခဲ့တယ်။

အခန်း (-၂) မျှော်လင့်ရာကင်းမဲ့သူ

နားလည်သူမဲ့ ဖေးကူသူမဲ့ ဝေဒနာသက်သက်နဲ့ ဒီလမ်းထက်မှာ အားအင်တွေလည်း မဲ့ခဲ့ပါပြီ။
ဘဝအတွက်အလင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ... အသင်...ဘယ်နေရာမှာများ ရောင်နီသွားဦးနေပါသလဲ...
။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ အိပ်မက်တွေက အကျဉ်းတန်ခြင်းနဲ့။ နားလည်သူ ဖေးကူသူ မေတ္တာ
မျှော်လင့်ချက်... အားလုံးမဲ့တဲ့အတူ လောက... သင့် ရင်ဘတ်မှ ငါလည်း မဲ့ချင်ပြီ။

အခန်း (-၃)

မေတ္တာရောင်နီဦးခြင်း

ဒီလိုနဲ့...ညတွေ...ညတွေ...။ အားအင်တွေ...ခမ်းလေ...မဲ့လေ...။၁၂:၀၅.....
ဘာမှန်းမသိရတဲ့ ဒုက္ခအိပ်မက်မှာ လမ်းစတစ်ခုပေါ်လာတယ်။ ရောင်နီသန်းလာတယ်။ အိပ်မက်နဲ့အတူ
ဝင်ရောက်ခဲ့ရတဲ့ အခန်းငယ်က အရင်လို ရှုပ်ပွဲမနေဘူး...သန့်လို့ရှင်းလို့...။ အိပ်ရာထက်မှာ စာတစ်ရွက်...
စူးစမ်းစိတ်နဲ့ ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မ သိခဲ့ရတယ်...ကျွန်မဟာ မှန်အိုကြီးတစ်ချပ်ထဲ
ညတိုင်းရောက်နေခဲ့ရသူ...။ တဖက်ခြမ်းက လူကလည်း ကျွန်မကို မြတ်နိုးစွာနဲ့ စွဲမက်နေပါသတဲ့...။...
အပြေးအလွှားသတိရမိတယ်။ တခါက ကျွန်မ မှန်အိုတစ်ခုရှေ့မှာ ညည်းညူခဲ့ဖူးတယ်။

လောကကြီးက မာယာဆိုတဲ့ အရိပ်သက်သက်ပဲ။ ဒီလောကကြီးထဲ လူတွေရဲ့ကြားထဲ
အရိပ်တစ်ခု ဖြစ်မယ့်အတူ...မှန်ကြီးရယ် နင့်အထဲမှာသာ အရိပ်ဖြစ်လိုက်ချင်တော့တယ်။ လောကကြီးက
ပူလောင်လွန်းတယ်...။

ဒါဆို...ကျွန်မက ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် ကျိန်စာသင့် ဒီမှန်ကြီးထဲ ပိတ်မိနေရခြင်းလား...။ ...ဒီမှန်မရှိတော့ရင်
ဒီဒုက္ခအိပ်မက်တွေကနေ ကင်းလွတ်လေမလား...။ ကျွန်မ...တဖက်ခြမ်းက လူကို တွေ့ရလေမလားလို့
လိုက်ကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့...။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဆန္ဒတစ်ခု ပြုလိုက်တယ်။

အခန်း (-၄)

ဆန္ဒ

မေတ္တာစစ်သာမှန်ခဲ့ရင် ကျိန်စာသင့် အကျဉ်းခံခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန် ဤမှန်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ...သခင်။
..... ဤ မှန်ကို မေတ္တာစစ်ဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်လျှင် သင့်ကို
လူအဖြစ်တွေ့ရစေမည်လား...ချစ်သူ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင်
ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းမသိတဲ့ ဘဝမှာ ကျွန်မက ဘာကို အာမခံချက်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ...။

အခန်း (-၄.၅)

အချစ်?

မေတ္တာဆိုတာထက် မက်မောခြင်းကဲတဲ့ လူသားရဲ့အချစ် ကြောက်စရာဖြစ်လို့နေပေါ့...။

အခန်း (-၅)

လွတ်လပ်ခြင်း

နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ အိပ်စက်ခဲ့ရလို့၊ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးစွာ မနက်ခင်းမှာ အားအင်တွေပြည့်နေတယ်။
 စဉ်းစားမိတယ်...သူ..ဟို မှန် အိုကြီး ကို ငါ့အတွက် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ပြီလား။ ...ဒါတွေဟာ
 အိပ်မက်သက်သက်လား... ..ဒါမှ မဟုတ်... အတွေးနဲ့ အတူ ထိုသူကို
 ရှာဖွေချင်စိတ်၊ တွေ့ဆုံလိုစိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဘယ်လိုရှာရပါ.. ..ဟုတ်ပြီ...ဟို မှန်အို...
 အဲဒီ နေရာတိုက်မှာပဲဖြစ်ရမယ်...။ ဒီနားက မှန်အိုကြီး
 ဘယ်ရောက်သွားလဲ ရှင်...မပြောတတ်ဘူးဗျ။ ဆိုင်ရှင်က ဒီမှန် အဟောင်းကြီး ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး
 ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို ပစ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ။ ထိုအခိုက်...အရေးပေါ် အချက်ပေး ဥဩသံများနဲ့
 အတူ ဆေးရုံကားတစ်စီး ဆိုင်ရှေ့သို့ဆိုက်ရောက်လာသည်။ဒီအပေါ်မှာ..ဗျို့။
 အပေါ်ထပ်မှ အော်သံကြားလိုက်သည်။ထို့နောက်...အပေါ်ထပ်မှနေ၍ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့်
 လူတစ်ယောက်ကို သူတို့သယ်ချလာပြီး ကားပေါ်တင်၍ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်မလည်း အပေါ်ထပ်မှ
 ဆင်းလာသူများထဲမှ တစ်ယောက်ကို... ..ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ..ဟင် မသိပါဘူးဗျာ...။ အဲဒီကောင်လေး
 အပြင်ထွက်မလာတာ ကြာတာကို သတိထားမိတာနဲ့ မသင်္ကာလို့ သူ့အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်ကြတော့..
 သူ့အခန်းတစ်ခုလုံး မှန်ကွဲတွေ မွစာကြဲလို့...။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း...မှန်ကွဲရှာတွေ..မွနေတာပဲ..။ ရှင်...။

အခန်း (-၆)

လောက...

မေတ္တာစစ်ရှိသူရဲ့အသိ ဆင်ခြင်တုံ နတ္ထိဖြစ်အောင် အဘယ်အပြိုးနဲ့ သင်ပြုခဲ့လေသလဲ...လောက။
 ဤအလင်းတစ်စက်ကို သင့်ထဲမှ အဘယ်ကြောင့် မဲ့စေခဲ့ရပါသလဲ..။..... လောက.. သင့်
 ထံ၌ကောင်းမြတ်ခြင်းကို ငါမြင်၏။ အရိပ်ဖြစ်လျက်နေသည်။ သင်မည်သည့်အရပ်မှ အရာကို
 အရိပ်ပြန်နေပါသနည်း။ ဤကောင်းမြတ်ခြင်း အရိပ်ဖြစ် အကျဉ်းစံခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန်... မည်သူ...
 ဤလောကမှန်ကို ရိုက်ခွဲမည်နည်း...?။

ကိုမျိုး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ကိုယ် သေဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်
သူရဿဝါ

ကိုယ် သေဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ် လောက်က ဖြစ်သည်။ ကိုယ့် ချစ်ဦးသူ အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေ့သလို အဲသည် အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်။ အခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားလျှင်လည်း မနေ့တနေ့က ဖြစ်ခဲ့သလို မျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်လာသည်။ ဝိညာဉ် .. လောလောလတ်လတ် သေဆုံး ပြီးသား လူ၏ ဝိညာဉ်။ အိပ်မက် မက်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်နှင့် မမက်တတ်ခဲ့သော၊ နောက်ပြီး ... အိပ်မက် မက်ပြီး မနက် နိုးလာလျှင် ဘယ်တော့မှ ထိုအိပ်မက်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မှတ်မိလေ့မရှိသော ကိုယ်သည် အဲဒီအိပ်မက်ကိုတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလို တစ်ကွက်ချင်း၊ တစ်ခန်းချင်း၊ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုချင်းကို စွဲစွဲထင်ထင် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို မိဘများ၊ သူငယ်ချင်း များကို ကိုယ် ပြန်လည် ပြောပြသော်လည်း ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို မယုံကြ။ အိပ်မက် မက်သည်ဟု ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ကိုယ် ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြော နေသည်ဟုသာ သူတို့ ယုံကြည်ကြသည်။ အဲဒီ အိပ်မက် အကြောင်းကို ကိုယ် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လို စာရေး ထားဖို့ တွေးထားခဲ့သည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်က ဖြစ်သည်။ ကိုယ် အဲဒီတုန်းက တောင်ပေါ် ဒေသ ရွာလေး တစ်ရွာမှာ ရောက်ရှိ နေသည်။ စိတ်စွဲ၍ မက်သော အိပ်မက်လည်း မဟုတ်၊ အကြောင်းအရာ တိုက်ဆိုင်၍ မက်သော အိပ်မက်လည်း မဟုတ်ဘဲ ထိုအိပ်မက်သည် ကိုယ့်ည တစ်ညထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။ ယခု ကိုယ်ရေးမည့် အကြောင်းအရာသည် ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်၊ ဆောင်းပါးလည်း မဟုတ်၊ အက်ဆေးလည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ခုလို ကိုယ်တိုင် ကြံခဲ့ တွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ဇာတ်ကြောင်းပြန် ပြောပြသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဝိညာဉ် အိပ်မက်ဟု ဆိုပေမဲ့ အချိန်ပြည့် ကြောက်စရာ ကောင်းနေခြင်း မဟုတ်၊ ရယ်ရတာ တွေလည်း ပါသည်။ ကိုယ့် အိပ်မက် ဆုံးသည် အထိ စာဖတ်သူ အဖို့ ကြောက်စရာ ကောင်းချင်မှလည်း ကောင်းလိမ့်မည်။ ကိုယ့် အတွက်တော့ သံဝေဂ ရစရာ တွေရော၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချား စရာတွေရော အကုန်လုံး ရောပြွန်း နေခဲ့သည်။ အဲဒီ အကြောင်းကိုပဲ ရေးမည်ဟု ကိုယ် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ကိုယ် ... သေဆုံး သွားသည်။ ဟုတ်သည် ... အိပ်မက် စစချင်း မှာပင် ကိုယ် သေဆုံးပြီးသား လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ကိုယ့် ရုပ်အလောင်း ဘယ်မှာလဲ ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်၏ စိတ်နှင့် ဝိညာဉ် ကတော့ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ကိုယ့်လိုပဲ သေဆုံးပြီးသား အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း ရှိနေသည်။ ကိုယ် ဘာကြောင့် သေဆုံး ခဲ့သလဲ ပြန်စဉ်းစား မိသည်။ ကိုယ့် အာရုံများ ဝေဝေဝါးဝါး ထွေးထွေးနောက်နောက် .. စဉ်းစား၍ မရ။ အသေအချာ ပြန် စဉ်းစား ကြည့်တော့မှ ကိုယ် သေဆုံး ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်သတိရ တော့သည်။ အဖြစ် အပျက်က ရှင်းရှင်းလေး။

ကိုယ်ရယ် .. ကိုယ့်ညီရယ် .. ကိုယ့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းရယ် သုံးယောက် တောင်ဥက္ကလာပ နန္ဒဝန်ဈေး အနီး လမ်းမပေါ်တွင် ဟိုင်းလပ်ကား တစ်စီးကို မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။ သူငယ်ချင်း တဦးဦး ဆီမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။ ထိုအချိန် ကိုယ်တို့ ကားကို ကုန်ကားကြီး တစ်စင်း ရှေ့တည့်တည့်မှ အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်သည်။ ကိုယ် မျက်လုံး မှိတ်လိုက်သည်။ နာကျင်မှု မရှိ၊ ကြောက်လန့်မှု မရှိ ... ရုတ်တရက် ကိုယ် သေဆုံး သွားသည်။ သေဆုံး ပြီးသော ကိုယ့် အလောင်းကောင်သည် ရှေ့ဆက် ဖြစ်သော ကိစ္စတွေကို ဘာမှ သိနိုင်ခြင်း မရှိတော့။ ကိုယ့် ဖြစ်တည်မှု အလုံးစုံ ခဏလေး ပျောက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ကိုယ်သည် ကိုယ့်ဝိညာဉ် နှင့်အတူ လေထဲတွင် ပျံဝဲလျက် ရှိနေပြီ။ သုံးယောက်လုံး ကားတိုက် ခံရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ညီကို ရှာမတွေ့တော့။ သူ မသေဘူးဟု ထင်သည်။ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့် သူငယ်ချင်း တို့သာ သေဆုံး သွားသည်ဟု ကိုယ့်စိတ်ထဲ အလိုလို သိလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့် သူငယ်ချင်းသည် ကိုယ့်အိမ် အဝင်ပေါက် ခြေခင်းခုံတွင် ထိုင်လျက်သား ရောက်ရှိ နေကြသည်။

ထူးဆန်းတာက သေဆုံး ပြီးမှန်း သိသော်လည်း ကိုယ်တို့နှစ်ဦး စိုးရိမ် ကြောက်လန့်ခြင်း မဖြစ်မိကြ။ အသက် ရှင်နေစဉ် တုန်းကလိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ကိုယ်တို့ နှစ်ဦး အနားတွင် ကိုယ့်စက်ဘီးလေး ရှိနေသည်ကို မှတ်မိသည်။ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းက ကိုယ့်ကို ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ငဘုန်း၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်က သေပြီး ဝိညာဉ် ဖြစ်နေတာ ဆိုတော့ ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါ စက်ဘီး လျှောက်စီးပြီး လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေး တွေကို လိုက်နောက် ရအောင်” ကိုယ် သဘောတူ လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းက ရှေ့မှ စက်ဘီး နင်းပြီး ကိုယ်က အနောက် ထိုင်ခုံမှ ထိုင်၍ လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်မှ လူများ ကိုယ်တို့ကို မမြင်နိုင်ဘူးဟု ထင်သည်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နားရောက်တော့ သူငယ်ချင်းက ထိုမိန်းကလေးအနားသို့ စက်ဘီးကိုကပ်နင်း၍ အရှိန်လျှော့ပေးသည်။ ထိုကောင်မလေး ခေါင်းကို ကိုယ်ပုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ထင်တာ က ကောင်မလေး နောက်လှည့် ကြည့်လျှင် ကိုယ်တို့ကို မြင်မည် မဟုတ်။ မမြင် ရသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုက သူ့ခေါင်းကို လာပုတ်ခြင်းကို သိသွားလျှင် ကောင်မလေး ကြောက်လန့် သွားမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ... ကိုယ်တို့ မအောင်မြင်ပါ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ကောင်မလေးသည် ကိုယ်တို့ နှစ်ဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မမြင်ရသော်လည်း ကိုယ်တို့၏ ခေါင်းတွေကိုတော့ မြင်နေရသည်။ ကိုယ်တို့ကို သူလှောင်ပြောင်၍ အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကိုယ်တို့ ထပ်၍စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ လူတိုင်း ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ကို ခေါင်းတွေမြင်နေကြလေသည်။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦးကို သူတို့ကြောက်လန့်ရမည့်အစား ပြန်လည် ၍လှောင်ပြောင်သရော်ကြသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်လာ ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ညနေစောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှလည်း ရှိကြပုံမရ။ ကိုယ်တို့ နှစ်ဦးတည်း။ ကိုယ်တို့ အိမ်မှာဆက်၍ ထိုင်မနေချင်တော့။ ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ်နှင့်သူငယ်ချင်း လမ်းမပေါ် ခြေဦးတည့်ရာလျှောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမတွေ့။ တစ်လောကလုံးမှာ .. ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းလား၊ ကိုယ်တို့နှင့် ဘဝတူ ဝိညာဉ် တွေကိုလည်း မတွေ့ရ။ ညနေ မှောင်မှောင်ရီရီတွင် ကိုယ်တို့ နှစ်ဦး လူသူလေးပါး တိတ်ဆိတ်၍ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အထီးကျန်နေသော လမ်းမပေါ် လျှောက်နေကြသည်။ ထို အချိန်မှာပဲ ကိုယ်တို့ရှေ့မှာ လူနှစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ တစ်ဦးက အရပ်ပုပု လူကောင်လုံးလုံးလေး။ တစ်ဦးက အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်။ သူတို့နှစ်ဦး အတူတူ လျှောက်လာကြသည်။ ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလို သူတို့ နှစ်ဦးသည်လည်း သေဆုံးပြီးသား ဝိညာဉ်နှစ်ကောင် ဖြစ်၍ နေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့် အတူတူလျှောက်သွားဖို့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်၊ မိတ်မဖွဲ့ဖြစ်ပါဘဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားပြီး လမ်းအတူတူ လျှောက်မိ ကြသည်။ လေးယောက် ဘေးတိုက်တန်းစီ၍ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်အစွန်မှာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဝိညာဉ်၊ သူ့ ဘေးမှာ ပုပုလုံးလုံး ဝိညာဉ်၊ အဲဒီ ဘေးမှာ ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဘေးမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အစဉ်လိုက် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မမျှော်လင့်တာတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူ၏ ကုတ်အင်္ကျီ ဘေးအိတ် ထဲမှ ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်တန် တစ်အုပ်ကို ခပ်ပုပု လူက ရုတ်တရက် နှိုက်လိုက်သည်။ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူက အဲဒါကို မသိ။ နှိုက်ပြီးပြီး ချင်းမှာပင် ခပ်ပုပုလူက အဲဒီ တစ်ထောင်တန် ပိုက်ဆံအုပ်ကို ကိုယ့်လက်ထဲထည့်၍ လေသံ တိုးတိုးဖြင့် “ခဏ သိမ်းပေးထား” ဟု ပြောသည်။ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ကိုယ် ယူထားလိုက်မိသည်။ ခဏနေတော့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူက သူ့အိတ်ထဲကပိုက်ဆံ ပျောက်နေကြောင်းသိသွားပြီး ကိုယ်တို့ သုံးယောက်ဘက် လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသ အရိပ်အယောင် တွေနှင့်။

အဖြစ်အပျက်က အလွန်မြန်သည်။ သူ လှည့်လာလာချင်း ဘာမှ မပြောရ သေးခင်မှာ ခပ်ပုပု လူက သူ့လက်ထဲ ဖွက်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ ထိုပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို အားကုန် ထိုးချလိုက်သည်။ ပိန်ပိန် ရှည်ရှည် ဝိညာဉ်သည် အံ့ဩမှုတဝက်၊ ဒေါသတဝက် ပါဝင်သော မျက်နှာဖြင့်ပင် လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။ ခပ်ပုပု လူက ဓားကို ပြန်သိမ်းပြီးနောက် ကိုယ့်ကတ် လှည့်လာပြီး ကိုယ့်ကို ပြောသည်။

“ပိုက်ဆံ သိမ်းပေးတာ ကျေးဇူးပဲ .. ပေးတော့၊ ရပြီ”

ကိုယ့်ဆီက ပိုက်ဆံအုပ်ကို တောင်းယူပြီးနောက် ခပ်ပုပုဝိညာဉ်သည် ကိုယ်တို့နှစ်ဦးနှင့် လမ်းခွဲ သွားလေသည်။ သေပြီးသား လူသည် ပိုက်ဆံကိုင်၍ ရသလား၊ နောက်ပြီးသေပြီးသား ဝိညာဉ်သည် ဓားနှင့် ထပ်အထိုးခံရလျှင် ထပ်မံ၍ သေဆုံးတတ်သလား၊ သေပြီးသောသူများအတွက် ထိုပိုက်ဆံသည် ဓားနှင့် ထိုး၍ လုယူ ရလောက်အောင် တန်ဖိုးရှိနေသေးသလား၊ သေဆုံးပြီးသူတို့၏ စိတ် ဝိညာဉ်သည် ဗလာဟင်းလင်း ဖြစ်မနေဘဲ လောဘမောဟများ ကပ်ငြိ၍ နေနိုင်သေးသလား။ ကိုယ် ... ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်။ စိတ်ရှုပ်၍ .. ကြောက်လန့်၍ ... တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ ကိုယ်တို့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေဆုံးပြီးသားမှန်းသိသော်လည်း ကြောက်လန့်သည့် ခံစားမှုရှိခဲ့သည့် ကိုယ်သည် အခု ကြောက်လန့်၍ နေသည်။ ကိုယ် ... မသေချင်တော့။ သေဆုံးပြီးသား လူတစ်ယောက် အဖြစ်ကို ခံယူဖို့ ကိုယ် ကြောက်လာသည်။ ကိုယ် ... အိမ်ကို အမြန် ပြန်ပြေး လာခဲ့သည်။

အိမ်ပြန် ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံးအနံ့ အမေ့ကို ကိုယ်ရှာသည်။ အမေ အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းလေးထဲမှာ ရှိနေ လိမ့်မည်ဟု ကိုယ်အလိုလို သိနေသည်။ အပေါ်ထပ်တက်၍ အမေ့အခန်းလေးထဲ ဝင်လိုက်တော့ အမေက အိပ်ရာပေါ်မှာ ခေါင်းကို လက်ဖြင့် ထောက်၍ လှဲနေသည်။ ကိုယ့်ကို အမေက “ဘာလဲ” ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်လုံးဝေ့ကြည့်သည်။ ကိုယ် သေဆုံးသွားတာကို အမေ အခုထိ မသိသေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဘာလို့ ကိုယ့်အတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်း မနေတာလဲ။ အဲဒါတွေစဉ်းစားမိပြီး ကိုယ်ခဏတော့ တွေဝေသွားသည်။ ခဏလေးပဲ ... ကိုယ် အမောတကော အမေ့ကို တောင်းဆိုမိသည်။ အမေ့ကုတင်ဘေးမှာ ဒူးထောက်လျက်။

“အမေ .. သားအတွက် ဘုန်းကြီးတွေ ပင့်ပြီး ရေစက်ချ အမျှဝေ ပေးပါ .. သား .. လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်”

ကိုယ့်စိတ်ထဲတွင် အမေသာ ဘုန်းကြီးတွေပင့်ပြီး ကိုယ့်အတွက် အလှူအဒါန်း ပြုလုပ်၍ အမျှဝေပေးလျှင် ကိုယ်သည် ကားတိုက်၍မသေခင်က အခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားမည်၊ အသက်ပြန်ရှင်လာမည်ဟု ထင်နေသည်။

အဲဒီ အတိုင်းပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည် နေမိသည်။ ကိုယ် .. ဝိညာဉ် ဘဝမှာ မနေချင်တော့။ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ အခြား ဘုံဘဝ တစ်ခုကိုလည်း မသွားချင်။ ကိုယ် အမေ့သား ပြန်ဖြစ်ချင်သည်။ ကိုယ် မသေဆုံးခင် အချိန်က ဘဝကိုပဲ မက်မက်မောမော ပြန်လိုချင်သည်။ ကိုယ်ပြောတာကို အမေစိတ်မဝင်စားဘူးလား။ အမေသည် ဝန်ကျေတမ်းကျေ ပုံစံမျိုးဖြင့် “အေး .. အေး” ဟုသာ ပြန်ဖြေသည်။ ကိုယ်နည်းနည်း စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကိုယ် အမေ့ကို လာ၍ စနောက်နေသည်ဟု အမေထင်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို အမေမလိုချင်တော့ဘူးလား။ ကိုယ် ... ထပ်၍ ပြောမိသည်။ “သား အရေးကြီးလို့ ပြောနေတာ အမေ ... တကယ် ... သား ... သားကို အလှူအဒါန်းလုပ် အမျှဝေ ပေးပါ .. သား ချက်ချင်း လူပြန်ဖြစ်လာမှာ အမေ ... လုပ်ပေးပါနော်”

ကိုယ် ပြောပြီးတော့ အောက်ထပ်ကိုပြန်၍ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကတော့ အိမ်ပေါက်ဝမှာ။ သူက ဘာမှ အပူအပင်မရှိသလိုမျိုး ဂစ်တာထိုင်တီး နေသည်။ ကိုယ် အားလျော့ညှိုးနွမ်းစွာ သူ့အနား ထိုင်ချ လိုက်မိသည်။ အခု .. ကိုယ် ဘာလုပ် ရမလဲ။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲ။ ဘာမှ ဆက်၍မတွေးနိုင်ခင် ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြားသို့ မိုးပေါ်မှ စာရွက်လိပ်အရှည်ကြီးတစ်ရွက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလာသည်။ ကောင်းကင်မှ တန်ခိုးရှင်တဦးဦးက ကိုယ်တို့ဆီ ရောက်အောင် လွှတ်ချလိုက်သည့် ပုံစံမျိုး။ ကိုယ်နှင့် သူငယ်ချင်း အဲဒီစာကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့် မိသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ရှင်စဉ် လူ့ဘဝမှာ တုန်းကလည်း မကောင်းမှုတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ အခု ဝိညာဉ်ဘဝကနေ လွန်မြောက်ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက် ငရဲမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်သန်းတိတိ ငရဲကျခံ ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီငရဲကနေ လွတ်ရင်လည်း မင်းတို့လူပြန်ဖြစ်မယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့။ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် ဘဝကို ရောက်သွား ကြလိမ့်မယ်”

စာကိုဖတ်ပြီးတော့ ကိုယ် ... တုန်ယင်နေသည်။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိတော့။ ကိုယ်တို့ တကယ်ပဲ လူ့ဘဝ တုန်းက မကောင်းမှုတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့သလား။ သူများတွေလို နေ့စဉ်ဘဝ ရှင်သန်မှုဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ပုံမှန်အတိုင်း စားသောက်သွားလာသည်။ သူများတကာတွေလို ကိုယ့်မှာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲစိတ် အနည်းငယ် ရှိသည်။ ဖြူစင်ကြင်နာစိတ် အနည်းငယ်ရှိသည်။ ကိုယ် လူပေါင်း များစွာကို အမှန်အတိုင်းလည်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ လိမ်ညာ၍လည်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ် ... သူလိုကိုယ်လိုပဲ ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တာပါ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကိုယ် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ အကြီးအကျယ် ထိခိုက် နစ်နာ ဆုံးရှုံး စေလိုစိတ်ဖြင့် မမိုက်ရိုင်းခဲ့။ မယုတ်မာခဲ့။ ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ဘာလို့ငရဲသို့သွားရမည်ဟု စေလွှတ်ပါသနည်း။ ကိုယ်ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်များကိုသာ ရေတွက်၍ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုများသည် အရာမထင်တော့ဘူးလား။ ငရဲကလွတ်လျှင်လည်း ကိုယ်သည် လူပြန်ဖြစ်ခွင့်မရှိတဲ့။ လူ့အဖြစ်ထက် များစွာ နိမ့်ပါးသော တရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဘဝသို့သာ ရောက်ရမည်တဲ့။

ကိုယ် ... အရမ်းကို ကြောက်လန့်နေမိပြီ။ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းကို ကြည့်တော့ သူလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေပုံ ရသည်။ ဂစ်တာဆက်မတီးနိုင်တော့။ ကိုယ် ... ဒီလို လွယ်လွယ်တော့ အရုံးမပေးလိုက်ချင်ပါ။ ကိုယ် လူပြန်ဖြစ်ချင်သည်။ ကိုယ် မသေဆုံးချင်တော့။ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ဘဝဖြင့် ဆက်၍မနေလိုတော့။ ကိုယ် အခုနေ အသက်ပြန်ရှင်ခွင့် မရလျှင် ... လူပြန်ဖြစ်ခွင့်မရလျှင် ကိုယ်ဘယ်တော့မှ လူ့အဖြစ်၏ အခွင့်အရေးကို ပြန်လည်ရရှိမှာမဟုတ်တော့ဟု ထင်လာသည်။ ကိုယ် ... လက်မခံနိုင်ပါ။ ကိုယ်လူပြန်ဖြစ်မှ ရမည်။ ကိုယ် ... ဖြစ်နိုင်လျှင် အခုချက်ချင်း အသက်ပြန်ရှင်ချင်သည်။ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်နိုင်သူမှာ အမေ တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ အမေ .. ကိုယ့်ကို ကယ်တင် နိုင်လိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကို ရည်စူး၍ အလှူအဒါန်း တခုခု ချက်ချင်းပြုပေးလျှင် ကိုယ် လူပြန် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကိုယ် အမေ့ အခန်းလေး ထဲသို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ပြန်၍ တက်လာခဲ့သည်။ သားကို ကယ်ပါ ... မေမေ။
 “အမေ .. သားကိုကယ်ပါ ... အမေသားအတွက် အလှူဒါနမလုပ်ပေးရင် .. အမျှမဝေပေးရင် သားငရဲကို သွားရတော့မယ်၊ ပြီးရင် သားပုရွက်ဆိတ်ဖြစ်တော့မယ်၊ သား ... လူပြန်ဖြစ်ချင်တယ်၊ အသက်ပြန်ရှင် ချင်တယ်၊ အမေ အခုနေ တခုခုလုပ်ပေးရင် သားချက်ချင်း အသက်ပြန်ရှင်လာမှာ အမေရဲ့၊ သားကို ကယ်ပါ အမေရယ် ... သား ဝိညာဉ်မဖြစ်ချင်ဘူး .. သားမသေချင်ဘူး ... သားကို အမေတို့ အနားမှာပဲ နေခွင့်ပေးပါအမေရယ် ..”
 အမေ့ ကုတင်ဘေးထိုင်၍ ကိုယ် အဆက်မပြတ်ပြောနေမိသည်။ အမေကတော့ ခုနကအတိုင်းပင် မတုန် မလှုပ်၊ အေးတိအေးစက်မျက်နှာနှင့် ကိုယ့်ကိုကြည့်၍သာနေသည်။ ကိုယ်ဝမ်းနည်းသွားသည်။ အမေ ကိုယ့်ကို မလိုချင်တော့တာသေချာပြီ။ ကိုယ် သေဆုံးသွားတာကိုသိလျက်နဲ့ အမေကိုယ့်အတွက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှုလည်း မဖြစ်၊ အခု ကိုယ်တောင်းဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်။ ကိုယ် ... ငရဲသို့သာ သွားရတော့မည် ထင်သည်။

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ကိုယ်ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ အောက်ကိုပြန်ဆင်း လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဗလာဟင်းလင်းပွင့်လျက်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက် ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းဘေး ပြန်ထိုင် လိုက်သည်။ ကိုယ် သူ့ကို ကြည့်လိုက် မိသည်။ သွားပြီ ... တကယ့်ကို အချိန် ကျပြီ ထင်သည်။ ကိုယ့် သူငယ်ချင်းသည် ခုနကလို ပုံစံမျိုး မရှိတော့။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အဖြူရောင်အမှုန်များအဖြစ် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာနေသည်။ သူ့ကို လာရောက် ခေါ်ငင်ပြီထင်သည်။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာပင် ကိုယ့် သူငယ်ချင်းသည် လူနွှာကိုယ် အစိုင်အခဲအဖြစ်မှ အဖြူရောင် အမှုန်အစများအဖြစ်သို့ ပြောင်း လဲ၍ ပျောက်ကွယ်နေပြီ။ ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ် ... သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ ကိုယ် ... ကိုယ့်ကိုရော ဘယ်တော့ လာခေါ်မလဲ။ ကိုယ် ... သွားရတော့မည်။ ဒီလောကကြီးထဲကနေ ကိုယ် အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်သွားရတော့မည်ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းခံစားလာရသည်။ ကိုယ်ချစ်သောသူများ အနားသို့ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်လာနိုင်မှာမဟုတ်တော့။ ကိုယ်လည်း မကြာခင် အဖြူရောင်အမှုန်ကလေးများ အဖြစ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းရောက်ရှိတော့မည်။ သူတို့ ကိုယ့်ကိုတိုက်စား ဝါးမျိုသွားတော့မည်။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ကွယ်စပြုနေပြီ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်ဘက် လက်ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ သူ အဆုံးတိုင် ပျောက်ကွယ်လု ဆဲဆဲတွင် သူ၏လက်ထိပ်ဖျားလေးနှင့် ကိုယ့် ပုခုံးကို လာရောက်ထိတို့ သွားသည်။ သူ ကိုယ့်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုယ်သိလိုက်သည်။ သူ လက်ဖျားလေးကို ကိုယ် လှမ်းဆွဲထားလိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့။ သူ ကိုယ့်အနားမှ အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ကိုယ် အလိုလို သိလိုက်သည်။ ကိုယ်လည်း မကြာခင် ဒီလိုပဲ ပျောက်ကွယ် သွားရတော့မည်။ တွေးနေတုန်းအချိန်မှာပင် ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ ပေါ့ပါး၍လာကာ မရှိတော့သလို ခံစား လိုက်ရသည်။ ကိုယ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်စပြုလာသည်။ အချိန်ကျပြီ ဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ မတွေးတော့ဘဲ ကိုယ့်မျက်လုံး များကို ခပ်တင်းတင်း မှိတ်ထား လိုက်မိ လေသည်။

သူရဿဝါ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

လေယူရာတိမ်း စိမ်းကြသည်
ပန်ဒိုရာ

လေယူရာတိမ်း စိမ်းကြသည်

မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထီးထီးမားမား ပေါက်ရောက်နေသည့် အုပ်ဆိုင်းနေသော ညောင်ပင်ကြီးတွင် ညောင် မုတ်ဆိတ်တို့ ဖားလျားကျနေသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်သန်းကာ တိုက်ခတ် လာသော အေးစက်နေသည့် လေတို့က ညောင်ရွက်များကို ဖြန်းကနဲ လှုပ်ခါသွားစေသည်။ ကောင်းကင်က တရိပ်ရိပ် မှိုင်းလာခိုက် လေတိုးသံများ တဝေါဝေါ ဆူညံလာသည်။ မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်။

အပြေးအလွှား အိပ်တန်းတက်ရန် ပျံလာသော ငှက်တစ်အုပ်မှလွဲ၍ လူသူတိတ်ဆိတ်နေသော ညောင်ပင် ကြီးအနီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းလာသူမှာ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ညောင်ပင်အောက်က သစ်မြစ်ပေါ်တွင် ခဏထိုင်ကာ နားမည်ဟန် ပြင်ပြီးမှ တစ်တရာကို သတိရလိုက်သလိုလို ဆတ်ခနဲ ပြန်ထ လိုက်သည်။ ဒီနေရာကို ရောက်ရင်သတိထား တဲ့။ ဒီနေရာဟာ အထူးသဖြင့် အခုလို နေဝင်ရီတရော အချိန်တွေမှာ...။

သူ့အတွေးမဆုံးခင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခပ်တိုးတိုး ငိုရှိုက်သံ။ ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရလျှင် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ငိုရှိုက်သံပါလား။ သူ ရှေ့ဆက်သွားရင် ကောင်းမလား။ ရှိုက်သံကို ခြေရာခံရင် ကောင်းမလား ဝေခွဲမရနိုင်ခင်မှာပင် ခြေသံတရပ်ရုပ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်၊ သွယ်လျသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဝင်းဝါစိုပြည်သော အသားအရည်ဖြင့် စိမ်းဖန်ဖန် အထက်အောက်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသူ မိန်းမပျိုတစ်ဦးသည် သူ့ရှိရာကို လျှောက်လာပါသည်။ သူ့အနားကိုရောက်လာသော မိန်းကလေးသည် ကော့ရွန်းသော မျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ရင်း ဖွေးဖွေးည ဝါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပုဝါ အစိမ်းနကလေးဖြင့် ရွရွသုတ်သည်။ အစ်ကို... ညောင်ညိုရွာကို သွားမလို့မဟုတ်လားဟင်။ ကျွန်မလူကြီးပစ္စည်းလေး ထည့်ပေးချင်လို့ပါနော် ဟု ငိုသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆိုလာသည်။

မိန်းကလေး၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာက သူ့ကို သနားကြင်နာစိတ်တို့ ပေါ်ပေါက်လာစေသည်။ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ ဘယ်သူကပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောရမှာလဲ ဟု သူ့အလိုအလျောက် ပြောဖြစ် သွားသည်။ ရွာဦးက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလုပ်နေတဲ့ ကိုမောင်ရင်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ နှင်းနက ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါနော် ဟုပြောတော့ ကောင်းပါပြီဗျာ ဘာကို ယူသွားရမလဲ ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံး။ ဟင်..။ သူ နားကြားလွဲသလားဟု အံ့ဩနေစဉ် နှင်းနဆိုသူ မိန်းမပျိုက သူမ၏ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ချောင်းများဖြင့် သူမဘာသာ ဆတ်ခနဲ ထိုးနှိုက်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်အံသွားပြီး လက်ဖဝါးပေါ် ပါလာသည်က သွေးစက်များ တတောက်တောက်ကျကာ တုန်ယင်နေသော အသည်းနှလုံး တစ်ခု...။

{{{{{အား}}}}}}
.....

(((((အား))))))

ဗွီဒီယိုမှန်သားပြင်ပေါ်ဝယ် ပေါ်လာသော နှင်းနု၏ ပြောင်းလဲသွားသော ကြောက်မက်ဖွယ် ရုပ်အဆင်းကို သားငယ်လေးက သူ့မျက်နှာကို အုပ်ကာထားသော လက်ချောင်းများကြားမှ မရဲတရဲ ချောင်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကြောက်လည်းကြောက် မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ သရဲတစ္ဆေဗွီဒီယိုများကို အလွန်နှစ်သက်တတ်သော သူ့ကို ဖေဖေ မေမေတို့က မကြည့်ရန် တားမြစ်ထားသည်။ ယခု အိမ်သားအားလုံး အလှူတစ်ခုသို့သွားနေခိုက် နေမကောင်းဘူးဟု အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာနေကာ လမ်းထိပ်က ဗွီဒီယိုအငှားဆိုင်မှ စိတ်ကြိုက်ငှားရမ်းပြီး ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကားနာမည်က "မြစိမ်းဒေဝီ နှင်းနုရည်" တဲ့။ အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော် အဖော်နဲ့ကြည့် ဟု ဗွီဒီယိုငှားသူက ပြောလိုက်သေးသည်။

မိုးရွာလာသဖြင့် ဗွီဒီယိုကို pause နှိပ်ကာ ခေတ္တ ရပ်ထားလိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းများကို သွားပိတ်လိုက်သည်။ လေပွေရူးက အနီးအနား တိုက်ခန်းများမှ ပြတင်းပေါက်များကို ဒုန်းဒုန်းခိုင်းခိုင်း ခါယမ်းသွားစေသည်။ ဒီလို မိုးဦးကျ အချိန်မျိုးမှာ အချိန်မရွေး ရွာလာတတ်သော မိုးက အတော့်ကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အဲဒီလို လေပြင်းပါလာသော မိုးဆိုလျှင် အဆင်မသင့်ပါက ဓာတ်ကြိုးများ ထိခိုက်ကာ မီးက ပျက်သွားတတ်သေးသည်။

တွေးနေရင်းမှာပင် တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ဖျတ်ခနဲ မှောင်အတိ ကျသွားသည်။ ကျွတ်..။ တခါတလေလေး အိမ်မှာ လွတ်လပ်ရေးရလို့ တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက် ဗွီဒီယိုကြည့်ပါမယ်ဆိုမှ မီးကပျက်ရတယ်ကွာ။ သားငယ်လေးက ညည်းတွားရင်း အရေးပေါ်အယ်အီးဒီ မီးအိမ်လေးထားလေ့ရှိသည့် စားပွဲရှိရာကို စမ်းတဝါးဝါး သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းသွားသော တိုက်ခန်းလေးထဲတွင် တိုင်ကပ်နာရီအသံကိုသာ တချောက်ချောက်နှင့် ကြားနေရပါသည်။ မီးအိမ်လေးက တော်တော်နှင့်ရှာမရပါ။ ထိုစဉ် အယ်စီဒီဖန်သားပြင်က ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာပြီး အသံများဆူဆူညံညံ မြည်လာသည်။

ဟင်.. မီးပျက်ပေမဲ့ ဗွီဒီယိုက ဆက်လာနေပါလား။ သူ တအံ့တဩ ရေရွတ်၍မဆုံးခင် ဗွီဒီယိုထဲမှ အရိပ်များ လှုပ်ခတ်လာသည်။ နှင်းနုသည် ညောင်ပင်အောက်မှ ရှေ့တူရှုသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ဖန်သားပြင်ထက်ဝယ် တဖြည်းဖြည်း အနီးကပ်ပြလာသော နှင်းနု၏ မျက်နှာသည် သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။ သွယ်လျလျ လက်ချောင်းကလေးများကို သူ့ရှိရာတည့်တည့်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

လက်ချောင်းများသည် ရှည်လျားသထက် ရှည်လျားလာသည်။ နောက်ဆုံး အယ်စီဒီ ဖန်သားပြင်ကို ထွင်းဖောက် ဖြတ်သန်းကာ သူ၏ လက်မျိုဆီသို့.....။

{{{{{အား}}}}}}

.....

(((((အား))))))

ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ဇော်လမ်းကို နစ်မျောနေသော ပရိတ်သတ်အားလုံး လန့်အော်လိုက်ကြသည်။ ဆွီလေးသည် ကိုကိုလက်မောင်းကို တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။ မကြောက်နဲ့ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်လေ ဟု ဆွီလေးလက်ဖျားလေးတွေကို ကိုကိုက ဖွဖွဆုပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

အစကတည်းက ပြောသားပဲ။ ဒီ "ဗွီဒီယိုသရဲ" ဆိုတဲ့ရုပ်ရှင်က ဗွီဒီယိုထဲက သရဲမကြီး ထွက်လာပြီး ကလေးကို ခြောက်တဲ့ကားလေ။ ပြီးရင် တစ်အိမ်သားလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်...။ အရမ်း ကြောက်စရာကောင်းပြီး ကြမ်းတဲ့ အခန်းတွေ သိပ်များလို့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အောက် မကြည့်ရဘူးလို့တောင် တားထားတယ် မဟုတ်လား ဟု ကိုကိုက ဆိုလာသည်။

ကိုကိုက ဆယ့်ကိုးနှစ် ဆိုပေမဲ့ ဆွီလေးက အခုမှ ဆယ့်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်ပြီး တစ်လကျော်ရုံသာ ရှိသေးသည်လေ။ သို့သော် ပေါ့လျော့သော ဝန်ထမ်းတို့အလစ်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အခုတော့ ဆွီလေးမှာ အရမ်းကို ကြောက်နေရပြီ။ ဆက်မကြည့်ချင်တော့ဘူးဆိုရင် အပြင်ကိုထွက်မယ်လေဟု ကိုကိုကပြောသည်။ လာပါ ဆွီလေးကြောက်နေပြီမဟုတ်လား ဟု လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ရာမှ ထတော့ ဆွီလေးလည်း နောက်က ပါလာတော့သည်။

အပြင်မှာ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ ကောင်းကင်က ညိုဆိုင်းနေသည်။ အချိန် တစ်နာရီလောက် ရသေးတယ်နော်ဟု ကိုကိုက မချိုမချည်ပြီးကာ ဆိုသည်။ အဲဒီနောက် ကိုကို ဖွတ်အတင်း ခေါ်ရာနောက်သို့ ဆွီလေးသည် တထိတ်ထိတ် ရင်ခုန်စွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ ချစ်သူဖြစ်ကြတာ နှစ်လလောက် ရှိပြီဆိုပေမဲ့ မုန့်သွားစား ရုပ်ရှင်သွားကြည့် အဆင့်လောက်သာ တွဲသွားတွဲလာခဲ့သော ဆွီလေးသည် ကိုကိုနှင့် နှစ်ဦးချင်း တိတ်တဆိတ် တွေ့ဆုံမှုမျိုးကို တစ်ခါမှ ရင်ဆိုင် မကြုံခဲ့ဖူးသေး။

တိုက်ဟောင်းကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ဆီမထည့်တာ ကြာပြီဖြစ်မည့် ပတ္တာသံက တကွီကွီ မြည်လာသည်။ ကိုကိုသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီးနောက် ဂျက်ချထားလိုက်သည်။ မိုးတွေပက်မှာစိုးလို့ပါ ဟု ပြုံးစိစိဖြင့်ပြောသည်။ ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသော တိုက်ကြီးထဲမှ လင်းနီများ ဖြန်းခနဲ ထပျံထွက်လာတော့ ဆွီလေးက အမေ ဟု လန့်အော်ကာ ကိုကိုကို လှမ်းဖက်လိုက်မိသည်။ ကိုကိုကလည်း ဘယ်လိုနေရာမျိုးကို ခေါ်လာပါလိမ့်လေ။

မကြောက်ပါနဲ့ဆွီလေးရယ်ဟု ကိုကိုကပြောရင်း ဆွီလေး မေးစေ့လေးကို ဆွဲမော့လိုက်သည်။ ကိုကိုမျက်နှာသည် ဆွီလေး၏ ပါးပြင်ကို တိုးကပ်လာသည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း အောက်ကိုလျှောကာ ဆွီလေး၏ လည်တိုင်ဆီသို့.. ။

အိုး.... မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြန်းဆို ဖျိုးဖျင်းနာကျင်သော အထိအတွေ့။ ဆွီလေး လည်ပင်းကို ပွတ်လိုက်တော့ သွေးစက်နီနီများက လက်ချောင်းပေါ်မှာ စေးကပ်ပါလာသည်။ ဟင်.. ဒါက ဘာသဘောလဲ။ အလန့်တကြား တွန်းဖယ်ရင်း ကိုကိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် သွေးသံရဲရဲ ပေလူးနေသော သွားစွယ်ချွန်ချွန်ထက်ထက်များ..။

{{{{{အား}}}}}}

.....

(((((အား))))))

အာမေဠိတ်သံကို ရေးချအပြီးမှာ လက်ထဲက ဖောင်တိန်ကို ဘေးကို ခဏချထားလိုက်သည်။ အဲဒီလို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စိတ်နှစ်ပြီးရေးလိုက်ရသည့် အရသာကို မောင်မောင်က သိပ်နှစ်သက်သည်။ "ဆယ်ကျော်သက်တို့၏ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် ဇာတ်လမ်းတွဲများ" နှင့် နာမည်ကျော်ကြားနေသော စာရေးဆရာ "ကဝေမောင်မောင်"၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်းသစ်တစ်ပုဒ်သည် ပရိသတ်များကြားသို့ မကြာမီ ရောက်ရှိလာဦးမည်ပေ။ ဒီလို သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင် ဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ အခုလို မိုးစွေနေတဲ့ အချိန်တွေမှာ အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ။ အိမ်ခေါင်မိုး အုတ်ကြွပ်ပြားပေါ်မှ ရေတံလျောက်ဆီသို့ တဖောင်းဖောင်း တပျောင်းပျောင်းကျနေသော မိုးသံများကို မောင်မောင်က အရသာခံ နားထောင်နေလိုက်သည်။

ဤအိမ်ကြီးကို ဝယ်ကတည်းက အခုလို ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စာရေးစာဖတ်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကို မဝယ်ခင်က လှေခါးတွေ အဆင့်ဆင့်၊ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနှင့် သည်လိုအိမ်မျိုးက ခိုက်တတ်သည်ဟု အတော်များများက ပြောကြသေးသည်။ မောင်မောင်ကတော့ မမူပါ။ ချစ်ဇနီးကလည်း မောင်မောင် သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် မောင်မောင်အလိုကျ ဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကန့်ကွက်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ တကယ်တော့ အခုလို မြို့နဲ့ဝေးပြီး အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သည့် ခြံထဲမှာ ခန့်ခန့်ညားညား ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကိုလိုနီခေတ်လက်ကျန် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို အိမ်တွင်းပရိဘောဂများပါ အပြည့်အစုံ ဝယ်ခွင့်ရလိုက်သည်ကပင် အလွန်အဖိုးတန်သော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလား။

ဤအိမ်ကြီးသည် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၊ အိမ်အကူတစ်ဦးနှင့် ခြံစောင့်တစ်ဦးသာ နေထိုင်သော မိသားစုသေးသေးလေးအတွက် ကျယ်ဝန်းလွန်းနေသော်လည်း လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဂွမ္မီရ သရဲတစ္ဆေ အကြောင်းအရာများကို အထူးပြုသော စာရေးဆရာတစ်ဦးအတွက်တော့ စူးစမ်းစရာများဖြင့် ပြည့်နှက်လို့နေသည်။ ရှေးဟောင်းပန်းအိုးများ၊ ပန်းချီကားချပ်များ၊ အနုစိတ်သော ကနတ်ပန်းလက်ရာများဖြင့် ထွင်းထုထားသော စားပွဲကုလားထိုင်များက မောင်မောင်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်လှသည်။ အခန်းဝမှ လိုက်ကာစက ရုတ်တရက်လှုပ်ခတ်သွားသည်။ မောင်မောင်သည် ရေးလက်စ စာမူများကို ဖောင်တိန်ဖြင့်ဖိကာ စားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့လိုက်ပြီး အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်သည်။ လေမတိုက်ဘဲနဲ့ ဘာလို့လှုပ်တာလဲ။ အခန်းဝက ကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်တစ်ခုက အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်သွားသလိုလို။ သူခိုးသူဝှက်များလား...။

သူက နောက်က လှေခါးထစ်တွေပေါ်ကို အမြန်တက်လိုက်စဉ်မှာ အရိပ်ကို မတွေ့ရတော့။ ထိုစဉ် ခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဘေးဘီကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်နေတုန်း သူ့ပခုံးနောက်မှ ဖူးခနဲ အေးစက်စက် တိုက်ခတ်သွားသော လေကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။ ခေါင်းကို ချာခနဲအလှည့်မှာ လှေခါးထိပ်ပေါ်မှ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

{{{{{အား}}}}}}

.....

(((((အား))))))

အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲတွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အေး ယောင်ယမ်းကာ အော်လိုက်မိသည်။ ဘုရား ဘုရား...။ စားပွဲပေါ်မှာ ပြန်ကြည့်နေသော စာရွက်များနှင့် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း။ စာရေးစာဖတ်ကို ဝါသနာထုံလှသော ကိုမောင်မောင် လှေခါးပေါ်မှ လိမ့်ကျကာ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားကတည်းက အဲသည်စာကြည့်ခန်းထဲကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမဝင်ခဲ့တာ ကြာလှပေ။ အခန်းရှင်းဖို့ ဝင်ကြည့်လိုက်တိုင်း သည်လို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ခြေရာလက်ရာ ပျက်နေတာကို တွေ့နေရသည်လေ။ ပြတင်းပေါက်တံခါးများကို ချက်ချန်သာမက သော့ပါခတ်ထားသော ဤအလုံပိတ်အခန်းထဲတွင် မည်သည့် ကြွက်တစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ ဝင်လာစရာအကြောင်း မရှိပါ။

ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကိုဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မိုးစက်မိုးပေါက်များက အေးမျက်နှာကို လှမ်းရိုက်သည်။ ကောင်းကင်မှောင်မှောင်အောက်မှ လှုပ်ကြိုးလှုပ်နှံယများကို ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် မိုးခြိမ်းသံ ဂျိမ်းခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရိုးတိုးရိတ်တိတ် လှမ်းမြင်နေရသော တောတန်းကလေးဘက်မှ ခွေးအူသံရှည်ရှည်က ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မမလေး မမလေး...။ ခေါ်သံကြားသဖြင့် တံခါးများကို သေသေချာချာပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်တံခါးဝဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြံစောင့်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က အိမ်ထဲမှာ ခဏလောက်မိုးခိုချင်လို့ပါ ဟု ခြံစောင့်ကြီးက အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ခြံစောင့်ကြီး၏ နောက်တွင် နွမ်းနယ်နေဟန်တူသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခရီးဝေးကလာခဲ့တာ လမ်းခုလတ်မှာ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့ မိုးဝင်ခိုပါရစေဗျာ။ အမျိုးသား၏ အသံက မောဟိုက်နေသည်။ အေးသည် အားတုံ့အားနာဖြင့် အမျိုးသားကို ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အိမ်အကူမိန်းကလေး ဖျော်လာပေးသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဧည့်သည်က ကုန်စင်အောင် သောက်ပြီးချိန်တွင် မိုးလည်းစဲနေပြီ။ စကားတစ်ခွန်းမှ ဆက်လက်မပြော၊ အိမ်သားများအကြောင်းကို စပ်စုခြင်းလည်းမပြုဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေသော ထိုဧည့်သည်၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နိုင်လှသည်။ အေးသည် အနားမှ တိတ်တဆိတ်သာ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဧည့်သည်လည်း ထိုင်ရာမှထသည်။ အေးသည် တံခါးဝအထိ ဧည့်သည်ကို လိုက်ပို့ရန်ပြင်သည်။ ဧည့်သည်က ခြံစောင့်ကြီး၏ နောက်သို့လိုက်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ထိုအမျိုးသား၏ နောက်စိတွင် ဦးနှောက်ဖြူဖြူများ ထွက်ကျနေသော အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်...။

{{{{{အား}}}}}}

.....

(((((အား))))))

ခြံဝင်းတံခါးဝမှ ထွက်လာသော ဧည့်သည်သည် ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်း လှမ်းအပြီးတွင် အမှတ်မထင် နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရုတ်ချည်း ဗလာဟင်းလင်း ကွင်းပြင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်မိသည်။ စောစောက တွေ့ခဲ့သည့် ခြံစောင့်ကြီး၊ အမျိုးသမီး နှင့် အိမ်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ မယုံနိုင်သဖြင့် မျက်စိကို အခါခါပွတ်သော်လည်း အရာရာမှာ ရှင်းလင်းနေသည်။

မိုးတိတ်သွားပြီဆိုပေမဲ့ ကောင်းကင်က အံ့နေသေးသည်။ ပဟေဠိအတွေးများဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်ထွက်လာစဉ် တဒေါက်ဒေါက် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရှည်လျားပွေလီသော မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူများဖြင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် တောင်ဌေးတစ်လက်ကို ထောက်ကာ တုန်တုန်ချိချိဖြင့် ရှေ့မှလျှောက်သွားနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် အားတက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အဘ.. အဘက ဒီအရပ်ကလားဟင် ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် မျက်ခုံးပေါ်သို့ လက်ဖဝါးလေး အုပ်မိုးကာ မျက်လုံးများ တွန့်ကွေးအားယူပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါတယ် ငါ့မြေးရယ် ဟု အက်ကွဲရတနေသော အသံဖြင့် ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်စောစောက ဒီနေရာမှာ အိမ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ ခြံစောင့်ရယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ် တွေ့လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာတောင် ခဏ မိုးဝင်ခိုလိုက်သေးတယ်။ အခု လှည့်ကြည့်လိုက်တာ့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ဟု သူက ဆက်လက် မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

အင်း...။ အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။ အဲဒီအိမ်ကြီးရော အဲဒီမိသားစုပါ မီးလောင်ပြီး ကွယ်လွန်သွားကြတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီပေါ့ ဟု အဘိုးအိုက ဆိုလိုက်သောအခါ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဒီနေရာက ထူးထူးဆန်းဆန်း အရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်ကွဲ့ ဟု အဘိုးအိုက ဆက်ပြောသည်။ အေး.. အဲဒီရှေ့က ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ဖြတ်ကျော် သွားပြီးရင်တော့ ညောင်ညိုရွာဆိုတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါ့မြေးရေ။ အဲဒီညောင်ပင်အောက်မှာတော့ ယောင်လို့တောင်မှ ခဏမနားလိုက်လေနဲ့။ အထူးသဖြင့် အခုလို နေဝင် ရီတရောအချိန်တွေမှာ အမြန်ဆုံးသာ ဖြတ်ကျော်သွားပေတော့ ဟုပြောရင်း အဘိုးကြီးက လက်ဆန့်တန်းကာ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

အဘိုးအို ညွှန်ပြရာ အဝေးဆီကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် ထီးထီးမားမား ပေါက်ရောက်ကာ ညောင်မုတ်ဆိတ်တို့ ဖားလျားကျနေသော အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ညောင်ပင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေအဝှေ့ဝယ် ညောင်ရွက်များက ဖြန်းခနဲ လှုပ်ခါသွားသည်။ ကောင်းကင်က တရိပ်ရိပ် မိုင်းလာခိုက် လေတိုးသံများ တဝေါဝေါ ဆူညံလာသည်။ မကြာမီ မိုးတစ်ချီ ရွာပေဦးမည်။

ပန်ဒိုရာ

စားစက်
ညီလှ

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record

ဓားစက်

အခန်း(တစ်)

“ဒီစက်ကို သုံးရင် ဘယ်တော့မှခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းကိုမှ ဓားအောက်က မဖြတ်နဲ့...ခလုတ်ပိတ် ပါဝါပိတ်ထားတဲ့ အချိန်မှာတောင် ယောင်ယမ်းပြီး မဖြတ်လေနဲ့... နောက်တစ်ခုက ဒီစက်ရုံအတွင်းမှာ ဝက်သား မစားနဲ့” တရုတ်လူမျိုး သူဌေးဖြစ်သူက မောင်ညွှီကို ရှင်းပြနေသည်။ မောင်ညွှီ စက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်သီးထစရာပင်။ လေအားနှင့်ဖြတ်ရသည့်စက်မို့ အနည်းငယ်ကြီးပါသည်။ မောင်ညွှီ တစ်သက် မြင်ဘူးသည့် စက္ကူဖြတ်စက်များမှာ မိတ္တူဆိုင်များတွင် သုံးလေ့ရှိသော လက်ဖိစားလေး သာသာပင်ဖြစ်သည်။

မောင်ညွှီ ရောက်နေသောနေရာသည် မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလန်ပူနှင့် ပီနန်းကြား မကျတကျတွင် ရှိသည့် အီပို (I P O H) ဆိုသည့် တောင်ကုန်းများ ဝန်းရံလျက်ရှိသော သူစိမ်းဆန်ဆန် မြို့လေးဖြစ်သည်။ ခြေမတည့်ရာလျှောက်သွားနေသော မောင်ညွှီအဖို့ နေရာဒေသ အသစ်သည် သိပ်တော့မဆန်းလှပါ။ ယခု မောင်ညွှီ အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ စက္ကူစက်ရုံဖြစ်ပြီး သိပ်တော့ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါ။ အလုပ်သမား လေးငါးခြောက်ယောက်နှင့် လည်ပတ်နေသော အငယ်စား စက်ရုံလေး ဖြစ်သည်။ သူဌေး၊ အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင်နှင့် အလုပ်သမားလေးယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ပါးစပ်လေဖြန်းပြီး အနည်းငယ် ရွဲ့နေသော တရုတ်လူမျိုး အဘိုးရှူးကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း သူပြောတာ မပီမသနှင့်မို့ ဘာတစ်ခွန်းမှ နားမလည်ပါ။ မောင်ညွှီကိုလည်းတော်တော် ဂရုစိုက် ပါသည်။ မောင်ညွှီကို အိမ်ငှားမနေဘူးလားဟု ခဏခဏမေးတတ်သည်။ မောင်ညွှီလည်း သူဌေးက စက်ရုံမှာပဲ ထားသည်မို့ ဒီစက်ရုံမှာပဲ အိပ်ရမည်ပြောတော့ မောင်ညွှီကို သူတွေတွေကြီး ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် တစုံတခုကို ပြောချင်သလို မပြောချင်သလို အရိပ်အရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို မောင်ညွှီတွေ့သည်။ မေးတော့မမေးမိ။ သူဌေးအပါအဝင် ကျန်သောလူများက သူ့ကို အရူး အပေါလို သဘောထားကြသည်။ သူ့မျက်နှာကြည့်ရတာလည်း စိတ်လည်း သိပ်မှန်ပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့် မောင်ညွှီလည်း စိတ်ထဲဘာမှ မထားတော့ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေဖြစ်လိုက်သည်။

အခန်း(နှစ်)

အလုပ်လုပ်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ် ညနေ ငါးနာရီ အလုပ်ပြီးချိန် ရေချိုးပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်း မောင်ညီ တော်တော်ပျင်းလာသည်။ အမြဲတမ်း ခြေထောက်ဗွေပေါက် လျှောက်သွားနေတတ်သော မောင်ညီအဖို့ တော်တော်ငြီးငွေ့လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြန်မာတချို့ တလေများ ရှိမလားဟု စုံစမ်းရန် စက်ရုံကိုတံခါးပိတ်ပြီး မောင်ညီ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ စက်ရုံမှာ မောင်ညီပဲ အလုပ်သမား မောင်ညီပဲ တံခါးစောင့်ဖြစ်သည်။ သူဌေးက မောင်ညီကို သော့ပေးထားသည်။ အပြင်ထွက်ရင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်အသိပေးရန် မှာထားသောကြောင့် မောင်ညီ ဖုန်းဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ မောင်ညီတို့စက်ရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ လူတစ်စု ခြင်းခတ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြန်မာများဖြစ်မည် ထင်ကာ သူတို့ဆီမောင်ညီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနီးအနားရောက်တော့မှ မြန်မာများ မဟုတ်ဘဲ နိပေါလူမျိုးများ ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ သူတို့ထဲမှ စကားများများ အသက်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က မောင်ညီကို နိပေါလူမျိုးထင်ပြီး သူတို့ဘာသာ စကားနှင့် ပြောသည်။ မောင်ညီလည်း မဟုတ်ကြောင်းပြောတော့မှ မောင်ညီကို မလေးဘာသာ စကားနှင့်

“ဟို စက္ကူစက်ရုံကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ တစ်ယောက်လား”
“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ”

သူက ခြင်းကစားရသည်ကို မောသွားသလို နဖူးချွေးသုတ်ပြီး မောင်ညီကို သစ်သားခုံတန်းလျားလေး တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ မောင်ညီလည်း သူတို့ကစားတာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ထိုလူက မောင်ညီကို

“တစ်ယောက်တည်းနေတာလား၊ သူငယ်ချင်းတွေ မပါဘူးလား”
“ဟုတ်ပါတယ် တစ်ယောက်တည်းပါ၊ အဲ့မှာနေ၊ အဲ့မှာလုပ်၊ အဲ့မှာစားပေါ့ဗျာ”

မောင်ညီက ရင်းရင်းနီးနီး ဖြစ်စေရန် ရယ်ကာမောကာပြောလိုက်တော့လည်း သူတို့က မောင်ညီကို ထူးဆန်းသလိုမျိုးကြည့် နေသည်။

“ညဘက်တွေလည်း တစ်ယောက်တည်းနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”
မောင်ညီ နည်းနည်း သံသယ ဝင်လာသည်။
“ဟုတ်တယ်။ ဘာလို့လဲဗျ”
“အရင်လူတွေဆို တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ပြောင်းကြတာ”

မောင်ညီ စိတ်ထဲ လေးတေးတေး ဖြစ်သွားသည်။ သူက မောင်ညီကို ကြည့်ရင်း မောင်ညီတွေဝေ သွားတာတွေ့တော့ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲပြီး အလုပ်အကြောင်း၊ သူတို့စက်ရုံအကြောင်း၊ သူ့မိသားစု သူ့နိုင်ငံအကြောင်း စသည်ဖြင့် အလာပ သလ္လာပ ပြောကာ မိုးချုပ်သည်နှင့် မောင်ညီ စက်ရုံပြန်ခဲ့သည်။ စက်ရုံရောက်တော့ ခါတိုင်းလုပ်နေကျဖြစ်သည့်အတိုင်း စက်များကို ခလုတ်တွေ လိုက်စစ်သည်။ သော့တွေ ခိုင်မခိုင် လိုက်စစ်သည်။ ပြီးမှ လှေကားအတိုင်း မောင်ညီအိပ်ခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ရှိ စတိုခန်းဘေးကပ်လျက် အခန်းကိုတက်ခဲ့သည်။ တက်နေရင်း မောင်ညီ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသော ကျောချမ်းခြင်းကို ခံစားရလိုက်သည်။ ဘာရယ်မသိ ကြက်သီးဖုလေးများ တော်တော်ထ သွားသည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် တီဗွီဇာတ်လမ်းကြည့်လိုက်တော့ လိုင်းတိုင်းလိုလိုမှာ သရဲကားများဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာ တရုတ်တစ္ဆေကြီးများနေ့ ဝန်းကျင်ဖြစ်သောကြောင့် လိုင်းတိုင်းလိုလို သရဲကားများသာ လာပါသည်။ မောင်ညီလည်း မနက်ဖြန် နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ပိတ်ရက်ရထားသောကြောင့် မအိပ်နိုင်ဘဲ သန်းခေါင်ကျော်အထိ ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ချက် ထိုးလောက်မှ ဇာတ်လမ်းများက ပြီးသည်။ မောင်ညီလည်း အိပ်ရာဝင်ရန် ရေချိုးခန်းထဲ ခြေလက်ဆေး မျက်နှာသစ်လုပ်နေတုန်း အောက်ထပ်မှ ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။

“ချပ် ချပ် ချပ်”

သရဲကား ကြည့်ထားသော အခံရှိထားသောကြောင့် ကျောချမ်းကာ ကြက်သီးများ ထလာသည်။ ခြေသံမှာ အောက်ထပ်မှ လှေကားရင်းအတိုင်းတက်လာပြီး လှေကားနားရောက်မှ ရပ်သွားသလို ထင်မိသည်။ မီးခလုတ်တွေ ပြန်ဖွင့်ကာ မောင်ညီတယောက် ဘုရားစာလေး ရွတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လှဲနေလိုက်သည်။ နောက်ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါ။ မောင်ညီလည်း အိပ်ပျော် သွားလေပြီဖြစ်သည်။

.....
အခန်း(သုံး)

မနေ့ညက မိုးလင်းကာနီးမှာအိပ်ရာ ဝင်သောကြောင့် မောင်ညီ အိပ်ရာထ နောက်ကျသည်။ အဝတ်လျော် ထမင်းချက် စသည့်အလုပ်များလုပ်ရင်း မောင်ညီ ကိုမြင့်သိန်းတို့ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ကိုမြင့်သိန်းနှင့် နောက်တစ်ယောက်(သူ့နာမည် မမှတ်မိတော့ပါ) သူတို့နှင့်က မောင်ညီ မလေးရှားမလာခင် ရန်ကုန်မှာ ကတည်းက သိလာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် သဘောကောင်းသူများဖြစ်ပြီး ကိုမြင့်သိန်းကတော့ ရံဖန်ရံခါ မဂ္ဂဇင်းတချို့မှာ ဝတ္ထုလေး ဘာလေးရေးတတ်သည်။

အခန်းရှင်းပြီး အောက်ဆင်းကာ စက်ရုံတဝိုက် လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်ညီအကြည့်က ဓားစက်ကြီး ဆီရောက်သွားပြီး မောင်ညီ အလုပ်စတင်တုန်းက သူဌေးပြောသော စကားများကို ပြန်ကြားယောင်မိလေသည်။ ဒီစက်ကို သုံးရင် ဘယ်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းကိုမှ ဓားအောက်က မဖြတ်နဲ့...ခလုတ်ပိတ် ပါဝါပိတ်ထားတဲ့အချိန်မှာတောင် ယောင်ယမ်းပြီး မဖြတ်လေနဲ့...။ မောင်ညီစိတ်ထဲ သိလိုစိတ်ပြင်းထန်လာသည်။ ဒီစက်ကြီးအောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ပထမတော့ မောင်ညီ သန်ဘက်ခါ အလုပ်ဆင်းလျှင် အကုန်လုံးကို မေးကြည့်ရန် စဉ်းစားထားသည်။ နောက်တော့ သိလိုစိတ်က တလိမ့်လိမ့်တက်လာသည်မို့ ဦးစွာ သူဌေးကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ထောင်ကဲလား...ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းပါတယ်”

“တစ်ခုမေးချင်လို့ ...ကျွန်တော် ဓားစက်ကြီးအကြောင်း သိချင်လို့”

“ဪ. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ဟုတ်ကဲ့”

သူဌေးက မောင်ညီကို ဘာမှမပြောပါ။ သူက ဘာဖြစ်လို့လဲမေးပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ မောင်ညီ အလုပ်ထဲက လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဖုန်းဆက်မိလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မဖြေကြပါ။ နောက်တော့ ပါးရွဲ့ရွဲ့နှင့်တရုတ်အဘိုးကြီး ဆီရောက်သွားသည်။ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရတာလည်း သိပ်တော့ မလွယ်ကူလှ။ သူပြောတာမနည်းနားထောင်ရသည်။ သူ့တွင် တရုတ်နာမည်ရှိသော်လည်း သူ့နာမည်ကို မောင်ညီ ပီသအောင်ခေါ်၍ မရပါ။ ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ပီသအောင် ခေါ်သောနာမည်မှာ တိုင်လုံးဖြစ်သည်။ သူ့ဆီဖုန်းဆက်တော့ သူက မောင်ညီတို့စက်ရုံအနီးတွင် ရောက်နေပြီး တအောင့်လောက် ကြာလျှင် သူ လာခဲ့မည် ဖြစ်ကြောင်းပြန်ပြောသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ သူရောက်လာပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ မောင်ညီ အခန်းလေးထဲ တက်ခဲ့သည်။

သူက ကုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း စကားစသည်။

“တကယ်တော့ ဒီဓားစက်ကြီးက တခြားနေရာနေ သူဌေးဝယ်လာတာကွ။ အသစ်မဟုတ်ဘူး အဟောင်းကြီးအလကားရမတတ်ဈေး ပေါပေါနဲ့ရလို့ ဝယ်လာတာကြီး။ အဲ့ဒီတော့ ပိုလေးတာပေါ့ကွာ စက်က။ လေးဆို အထဲမှာလည်း နှစ်ကောင်သုံးကောင်လောက်တော့ ပါလာမှာပေါ့”

မောင်ညီတယောက် လက်ထဲက ဆေးလိပ် အောက်လွတ်ကျသွားရသည်။ တရုတ်ကြီး တိုင်လုံးကတော့ သူ့အရှိန်နဲ့သူ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီစက်မှာ ပထမဆုံးသေတာ ကုလား၊ အာရှာလို့သူ့ကိုခေါ်တယ်။ အလုပ်လုပ်နေရင်း ပစ္စည်းတစ်ခု တဖက်ရောက်နေလို့ လှမ်းယူတာ... စက်ကဓားက သူ့ဟာသူ ပြုတ်ကျလာပြီး ဖြတ်တော့တာ ပဲ။ နောက်တစ်ယောက်လည်း ကုလား။ သူ့နာမည်တော့ ငါလည်း မေ့တော့တော့ပဲ၊ သူ့ကျတော့ ပိုဆန်းတယ်။ စက်က ပါဝါဖြုတ်ခလုတ်ပိတ်ထားတာ တောင်သူ့ဟာသူ ပြုတ်ကျလာပြီး သေတာ၊ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း မသေတောင် လက်ပြတ်တွေ အများကြီးပဲ။ နောက်ဝက်သား မစားနဲ့ကွ။ ဒီမှာနေရင်။ တိုက်ဆိုင်တာလား မသိဘူး။ စားရင် တခုခု ဖြစ်တယ်။ နိပေါတစ်ယောက်ဆို ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားတယ်”

မောင်ညီတယောက် စိတ်ဝင်တစားနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးထားမိလိုက်သည်။ မကြားရခင်တုန်းက အဲ့လောက် မကြောက်။ ကြားလိုက်ရတော့ ကျောချမ်းနေမိသည်။ အေးလေ ကိုယ်ကပဲ ဆတ်ဆော့ပြီးမေးမိတာကိုး။ တိုင်လုံးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲပါလာသော ဘီယာဘူးကို ဖောက်သောက်နေလေသည်။ မောင်ညီ သူ့ကိုကြည့်ရင်း လည်ပင်းထဲ တယားယားဖြစ်လာသည်။ သည်ရောက်ပြီးကတည်းက မသောက်ရတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။ သူက မောင်ညီကိုကြည့်ပြီး

“သောက်ချင်လို့လား။ ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ကျွန်တော်က အရက်သောက်ချင်တာဗျ”

သူက တချက်စဉ်းစားပြီး မောင်ညီကို “သောက်ချင်ရင် သုံးဆယ်ပေး... ငါ့အတွက် တစ်ဆယ်က သတ်သတ်ပေး။ လေးဆယ်။ ဘာနာမည်လဲတော့ မသိဘူး။ ဝီစကီပဲ။ ငါတို့လည်း သောက်တာပဲ ဒါပေမဲ့ မူးတယ်။ ဝယ်ခဲ့မယ် ဘယ်လိုလဲ”

မထူးဘူးဆိုတာ မောင်ညီလည်း သူ့ကို ရင်းဂစ်လေးဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ တိုင်လုံးက သူ့အတွက် တစ်ဆယ်ကို အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်ပြီး ဆယ့်ငါးမိနစ်စောင့်ဆိုကာ သုတ်သုတ်နှင့်လစ်ချသွားလေသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည့် မောင်ညီလည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ကိုမြင့်သိန်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်မိသည်။ သူတို့လည်း မနက်ဖြန် အလုပ်ပိတ်သည် ဖြစ်၍ ဒီည သောက်စားကြမည် ဖြစ်ကြောင်း မောင်ညီကို ပြောသည်။ အင်းလေ သူတို့က အများနှင့်ပျော်နေပေမဲ့လည်း မောင်ညီမှာ တစ်ယောက်တည်း။ အောက်မှာလည်း နာမည်ကြီးသည့် ဓားစက်ကြီးနှင့်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် တိုင်လုံးရောက်လာပြီး ပုလင်းတစ်လုံးထိုးပေးသည်။ ထိုင်းစောင်း ဖြစ်ပြီး ဝီစကီ မဟုတ်ပါ။ တိုင်လုံးပြန်သွားပြီး မောင်ညီလည်း တီပီကြည့် သီချင်းနားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

အခန်း (လေး)

အိပ်ရာနီးလာတော့ ညနေ ခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ကုတင်အောက်မှာ ထောင်ထားသော ပုလင်းကို အကြည့်ရောက်သွား၏။ မသောက်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖွင့်ပြီး တစ်ပက်ကျော်ခန့် လောင်းချလိုက်သည်။ လည်ပင်းထဲ ပူဆင်းသွားလေသည်။ အမြည်းလုပ်ရန် တစ်စုံတရာလိုသည်မို့ မောင်ညီဈေးဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ အမြည်းများ ကို မောင်ညီလျှောက်ကြည့်သည်။ ဆိုင်မှာ တရုတ်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး Chip တွေချည်းပဲ တော်တော်များများ တင်ထားသည်။ တခါတလေ သောက်ရတာ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ညီ ပြီးစလွယ် မမြည်းချင်။ သို့နှင့် ရေခဲရိုက်အသားများကို ကြည့်ဖြစ်တော့ အမဲသားများကိုသာတွေ့၏။ ဆိုင်ရှင်ကို တခြားအသား မရှိဘူးလား မေးသောအခါ ဆိုင်ရှင်က ကြက်သားမှာ ခုလေးတင် ကုန်သွားတာဖြစ်ကြောင်း အမဲသား မစားပါက သူ့တွင် ဝက်သား ဝက်သည်းများ ကျန်သေးကြောင်း ပြောသည်။ ဝက်သားဆို၍ မောင်ညီ နည်းနည်း တွန့် သွားသည်။ သို့သော် တခြားရွေးစရာ မရှိတော့သည်မို့ ဝက်သားပဲ ဝယ်မိလိုက်သည်။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ မောင်ညီ ဝက်သားကို ကြွပ်ကြွပ်ကြော်နေရင်း ဝက်သားမစားနဲ့လို့ သူဌေးမှာထားတာ သတိရဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဟာကိုယ်စားတာပဲ ဘယ်သူမှ စော်ကားတာမှ မဟုတ်တာ ဆိုသော အတွေးလေးက ဝင်လာပြန်သည်။ သို့နှင့် အသားကြော်ပြီးသောအခါ မောင်ညီ၏ တစ်ယောက်တည်း ပါတီ စတင်လိုက်သည်။ တီဗီနှင့် သီချင်းကိုဖွင့်သည်။ ရတစ်ချက် မရတစ်ချက် လိုက်ဆိုသည်။ သို့နှင့် ပုလင်းက လက်လေးလုံးခန့် ကျိုးသွားပြီဖြစ်သလို ခေါင်းထဲလည်း ရိတီတီ ဖြစ်စ ပြုလာသည်။

အချိန်မှာ ကိုးနာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်ရှိနေပြီး ဒီအချိန် ကိုမြင့်သိန်းတို့လည်း ပွဲစည်နေလောက်ပြီ ဟု တွေးမိလိုက်မိသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲလောက်တွင် ပုလင်းကကုန်ရန် လက်လေးလုံးသာ ကျန်တော့သည်။ မောင်ညီလည်း အနည်းငယ် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တီဗီမှ သီချင်းများကို အသံတိုးပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

ပုလင်း သို့မဟုတ် ဖန်ခွက်ကျကွဲသံကို မောင်ညီ အောက်ထပ်မှ ကြားလိုက်ရလေသည်။ မောင်ညီအောက်ထပ် ရှိ မီးချောင်းတစ်ချောင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ စက်ရုံတစ်ခုလုံး၏ မီးခလုပ်များမှာ မောင်ညီ အခန်းထဲတွင်သာ ရှိသည်။ အောက်ထပ်ကို မောင်ညီ မှန်တံခါးဟကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကော်ဖီခွက် တစ်ခွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကွဲနေသည်။ အလုပ် သမားတစ်ယောက် သောက်နေကျ ခွက်ဖြစ်၏။ သေချာမသိမ်းဘဲ သောက်ပြီးစက်ပေါ်မှာ တင်ထားပုံရသည်။ တော်တော် စည်းကမ်းမရှိသည့်ကောင် ဟု မောင်ညီ ရေရွတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်မီးချောင်းများပိတ်ကာ တစ်ခွက်ထပ်သောက်ပြီး နောက်ဆုံး လက်ကျန်များကို ခွက်လေးထဲထည့်ပြီး စားပြီးသမျှ သိမ်းဆည်းလိုက်၏။ ပန်းကန်ဆေးပြီး နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဝက်ကြော်လေး စိမ်ပြေနပြေကိုက်ဝါးနေစဉ် “ခွမ်း”ဆိုသော အသံ ကြားလိုက်ရပြန်၏။ သည်အသံကို မောင်ညီ တော်တော်ရင်းနှီးသည်။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ပုံစံကော်ပြားများ ဖြတ်ရာတွင်တိုင်းသော သံပေတံအသံ ဖြစ်သည်။ မောင်ညီ အောက်ထပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ထင်သည့်အတိုင်း ပေတံမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျနေ၏။ ဒီပေတံလေး ချိတ်တာတောင် တော်တော် လက်ကြောမတင်းတဲ့ ဟာတွေလို့ တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိ လုပ်နေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဆံပင်မွှေးတွေထောင်လာသလို ခံစားမိလိုက်သည်။

ခုနက မောင်ညီ မီးခလုတ်တွေ သေချာပိတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီခွက် ဘယ်က ဘယ်လိုမှောက်ကျကွဲ
တာလဲ၊ ပေတံကရော ဘယ်လိုကျတာလဲ။ တွေးရင်းမောင်ညီမူးတာလေးတွေ ပျောက်ကုန်
သည်။ အောက်ထပ်ကို မရဲတရဲ ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပေတံမှာ ဓားစက်ကြီးနား ရောက်နေ
သည်။ ကော်ဖီခွက်မှာလည်း ဓားစက်ကြီးနားမှာပဲ ကျကွဲနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား ဘုရား ငါတော့
ထိပြီ။ မောင်ညီ...မင်းစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထားစမ်း...ဒါမတော်တဆ ဖြစ် တာ။ မတော်တဆဖြစ်တာ။
ခုနက ခလုတ်မပိတ်မိတာနေမှာ။ မူးနေသော်လည်း မောင်ညီတစ်ယောက် စိတ်ပြန်ငြိမ် လာသည်။
စိတ်အာရုံများကို စုစည်းကာ ကျကွဲသော ကော်ဖီခွက်နှင့် ပြုတ်ကျနေသော ပေတံကို ရှင်းလင်းသိမ်းဆည်း
ရန် လှေကားအတိုင်း အောက်ဆင်းလာလိုက်သည်။ စိတ်လည်း အတော် တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
ဖန်ခွက်ကွဲစလေးများကို သိမ်းဆည်းရင်း မောင်ညီ တစ်ခုတစ်ခုသတိရကာ သိမ်းလက်စများကို
လွှတ်ချပြီး လှေကားအတိုင်းပြေးတက်ကာ တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ပိတ်ပြီး ကုတင်ပေါ် ခိုင်ပင်ထိုး၍ စောင်ခြံနေ
မိတော့သည်။ အောက်ထပ်သို့ မဆင်းမီက မီးချောင်းနှစ်ချောင်းသာ လင်းနေပြီး မောင်ညီအောက်ရောက်သော
အခါ မီးချောင်းလေးချောင်း လင်းနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သေချာပြီ အခြောက်ခံရတာ။ မောင်ညီ
တယောက် ဘုရားစာအုပ်တွေ လိုက်ရှာမိသည်။ ပြီးမှ သတိရသည်။ အရက်သောက်ထားပြီး
ဘုရားရှိခိုးတော့ရော ဘာထူးမှာလဲလို့။ ရင်တွေကလည်း တဒိုင်းဒိုင်းခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်တိုင်း
အချစ်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ မောင်ညီ မိန်းခလုတ်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ သို့နှင့်
မိန်းခလုတ်ကို ပြေးချလိုက်သည်။ မိန်းကတော့ ကျသွားသည်။ သို့သော် မီးချောင်းများက
လင်းနေဆဲ။ အောက်ထပ်မီးအလင်းရောင်များကို ကြည့်ရင်းမောင်ညီ တယောက် သွေးပျက်နေမိ
သည်။ ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်။

ဖန်ခွက်ထဲထည့်ထားသော လက်ကျန်များကို ကုန်သည်အထိ ရေမရောဘဲ သောက်ချပစ်လိုက်သည်။ ဒုန်းဆို
ပူဆင်းသွားလေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးချောင်းလေးချောင်းသာမက
ပန်ကာကြီးတစ်ခုပါ လည်နေလေပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်ညီ မီးခလုတ်တွေကို လျှောက်ပိတ်လိုက်သော်လည်း
မီးချောင်းတွေမှာ လင်းဆဲ၊ ပန်ကာလည်း လည်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ကိုမြင့်သိန်းတို့ကို
သတိရလိုက်ပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

"ကိုမြင့်သိန်းလား...ဟုတ်တယ်...ကျွန်...ကျွန်တော်...ဟို တစ်ခုလောက် အစ်ကိုရာ... ကျွန်တော့်ကို
ဘုရားစာလေး ရွတ်ပေးပါလား...ဟုတ်တယ် အရက်သောက်ထားလို့ပေါ့... အဲ့တာ မသောက်တဲ့
တစ်ယောက်ယောက်ကိုလေ..နော်...အစ်..ကို"

"တကယ်ပါ...အစ်ကိုရယ်...သ...ရဲ...ခြောက်နေလို့...ဒီမှာ...မြန်..မြန်"

ကိုမြင့်သိန်းကလည်း မူးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူက အရက်မသောက်သော မြန်မာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ
သံဗုဒ္ဓရွတ်ခိုင်းသည်။ ကိုမြင့်သိန်းမှာ အလုပ်ထဲတွင် ရာထူးကြီးသည့်အတွက် တော်တန်ရုံသူ့စကားဆို
နားထောင်ကြရ၏။ ကိုမြင့်သိန်း၏ အသိမှ ဘုရားစာရွတ်သံ မောင်ညီ ကြားလိုက်တော့
ဖုန်းကို ဆောင်းဘောက်စ် အသေးလေးနှင့် ဂျှိုးလိုက်သည်။ ဘုရားရှိခိုးသံမှာ တော်တော်ကျယ်ကျယ်
ထွက်လာသည်။ မောင်ညီ ကုတင်ပေါ်တွင် စောင်ခြံရင်း ဖုန်းကို ကိုင်ထားသည်။ တော်သေးသည်က ဖုန်းကို
ပိုက်ဆံကြိုထည့်စားသည့်အပြင် ကိုမြင့်သိန်းနာမည်သည်လည်း ဖုန်း၏ ဖရန့်ထံလစ်ထဲတွင်
ထည့်ထားသောကြောင့် ပိုက်ဆံအစား သက်သာလှသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ဘုရားစာရွတ်သံကြီးက
ညသန်းခေါင်ကျော် မောင်ညီ စက်ရုံလေးထဲမှာ ဟိန်းထွက်လို့နေသည်။

“ဝုန်း”

ကြားရပြန်ပြီ တစ်သံ။ မောင်ညီ မရဲတရဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တနေ့က စီထားသော စက္ကူထပ်များသည် တယောက်ယောက်တွန်းလိုက်သလို ပြိုဆင်းသွားသည်။ ကြွက်အော်သံ တကျိကျိပါ ကြားလိုက်ရ၏။ မောင်ညီ လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းစပီကာမှ ကိုမြင့်သိန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုမြင့်သိန်း...ခင်ဗျားလူက...အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ရွတ်နေတာ... ဘယ်လိုလုပ်ရမတုန်း...နောက် တစ်ယောက် ပြောင်းဗျာ”

“ဟဲ့ကောင် တော်တော် နောက်တစ်ယောက် ဟိုကောင်လာခွဲ...သေသေချာချာ မျက်နှာသစ်ပြီးလာခွဲ” ကိုမြင့်သိန်းက နောက်ထပ်သူလူတစ်ယောက် ထပ်ခေါ်သည်။ မောင်ညီလည်းဖုန်းကို ဆောင်းဘောက်စ် နှင့် ပြန်တပ်ပြီး သံဗုဒ္ဓေ ဂါထာရွတ်သံကို အာရုံပြုနေလိုက်သည်။

“ဒုန်း”

ရုတ်တရက် မောင်ညီ အခန်းတံခါးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်တွန်းလိုက်သလို အသံမြည်လာသည်။ မောင်ညီလည်း အိပ်ပျော်သွားတာလား၊ သတိလစ်သွားတာလား မသိပါ။ အမှောင်ကြီး မြင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း(ငါး)

အိပ်ရာနီးလာတော့ မောင်ညီဘေးမှာ သူဌေးရောက်နေသည်။ တိုင်လုံးလည်းပါ သည်။

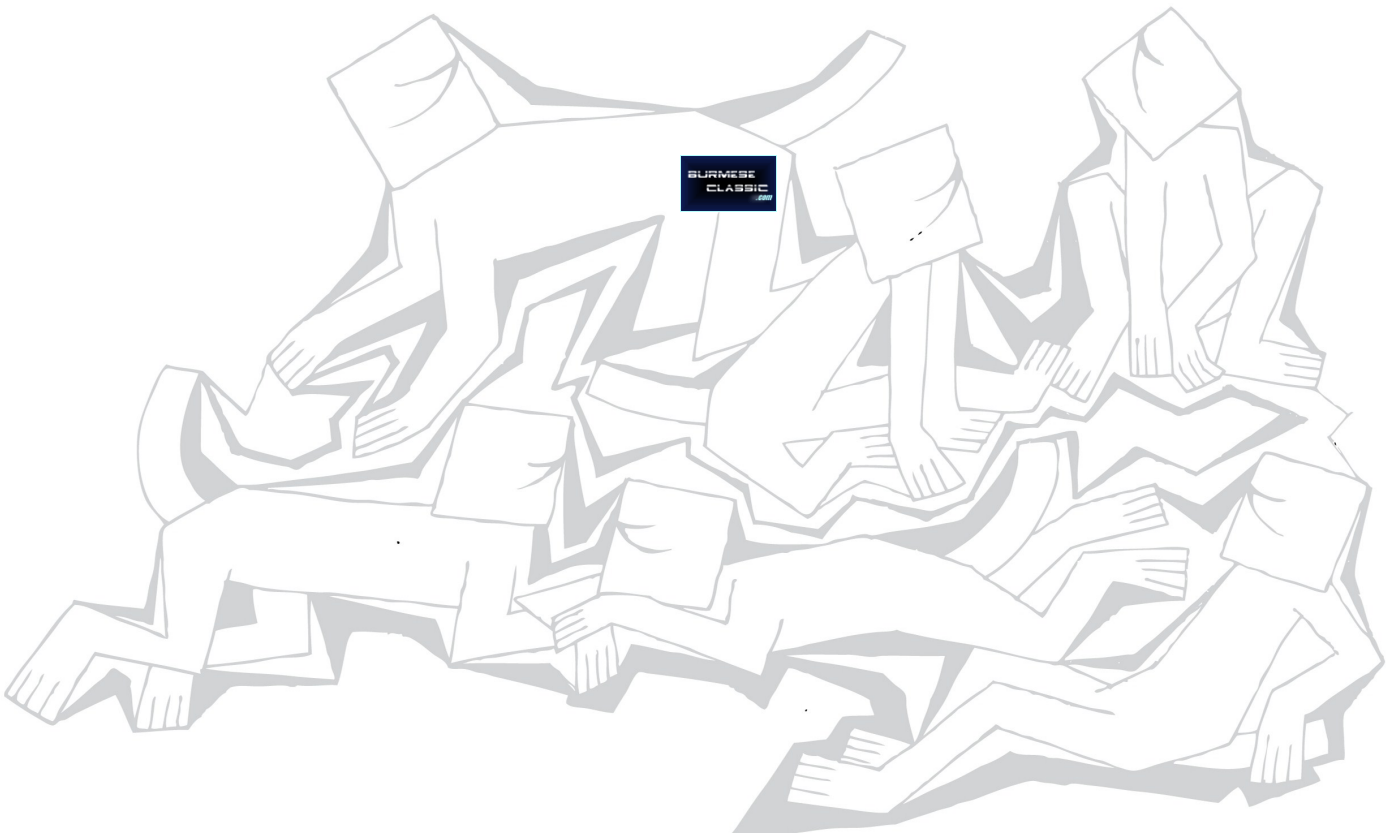
“မနေ့ က မင်းဝက်သားစားပြီး အရက် သောက်တယ် မဟုတ်လား”

မောင်ညီ ဘာမှ ပြန်မဖြေပါ။ အဝတ်အစားများကို အိတ်ကြီးထဲ စုထည့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

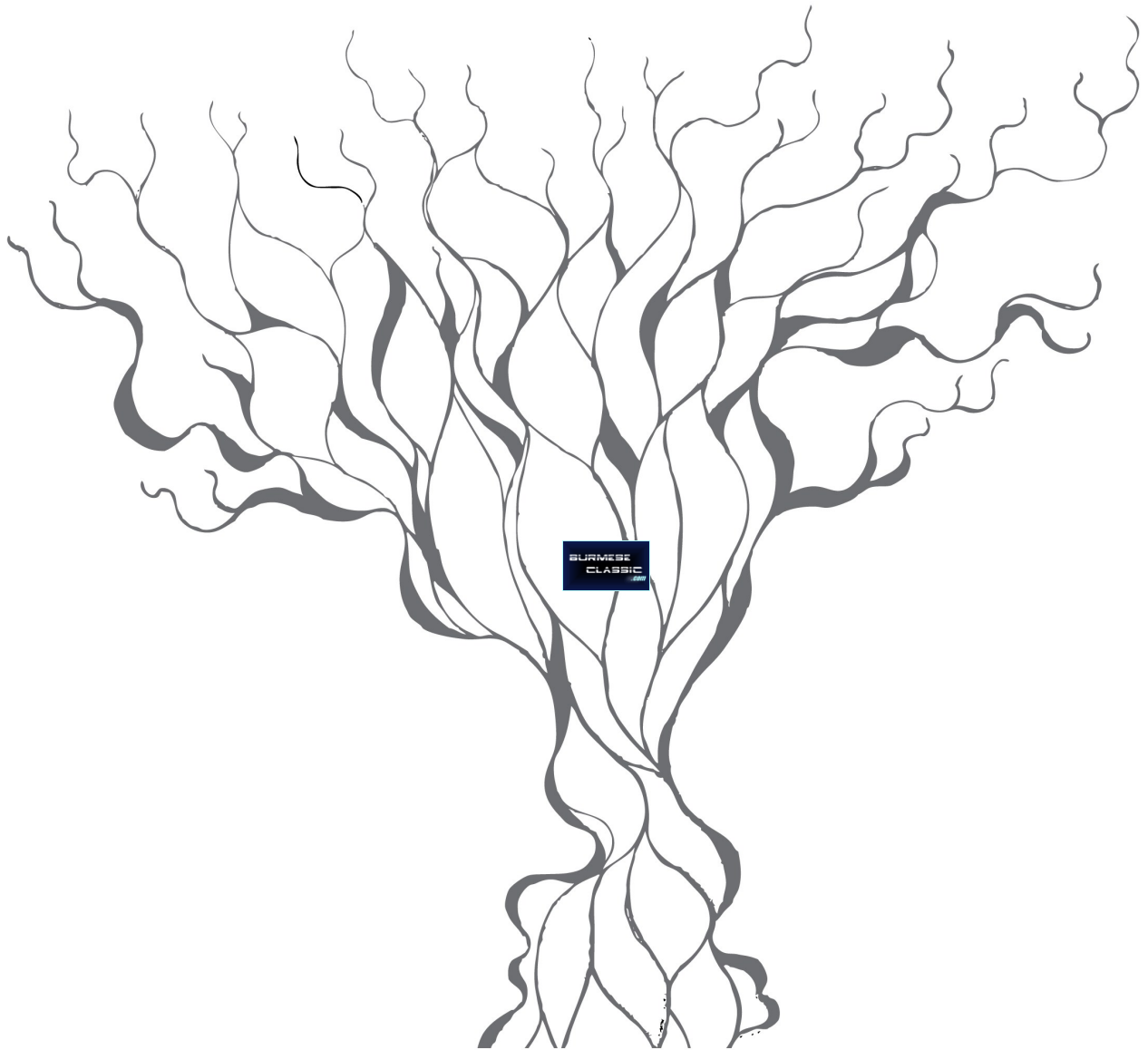
ညီဇီလှ

ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်...

ကိုကိုသက် | ကိုချိုး | ချစ်ကြည်အေး | ခိုင်စိုးလင်း | ရှိပိန်းနောင် | စစ်ငြိမ်းဒီရေ | ဆူးခက်မင်း | ညီဖဲလှ | နှင်းနွဲ့မာယာ | ပန်မိရာ | ဝိုးစွား | ဝိုးမိန် | ဝိုးလှိုင်ည
မြသွေးနီ | မိုင်း (ဆေး - ၂) | သုရသင်္ဂါ | သက်ဝေ | အော်ဂဲနီ | အောင်ဖြိုး | သြဗြင် နှင့် အမည်မဖော်လိုသူတစ်ဦး

ဝိညာဉ်မှတ်တမ်း

ghost record